ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!!!

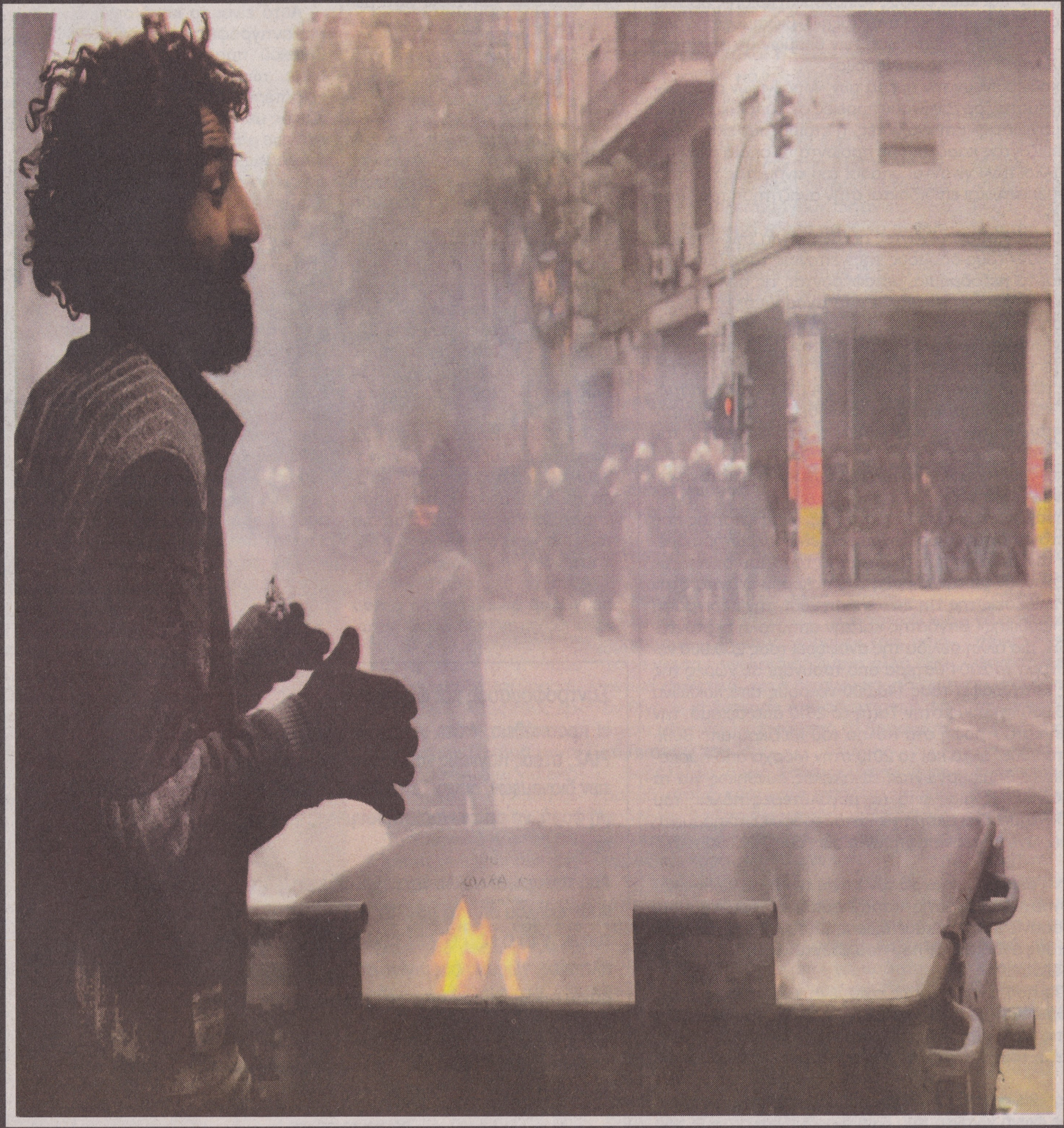
ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 101
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2011
1,5 ΕΥΡΩ

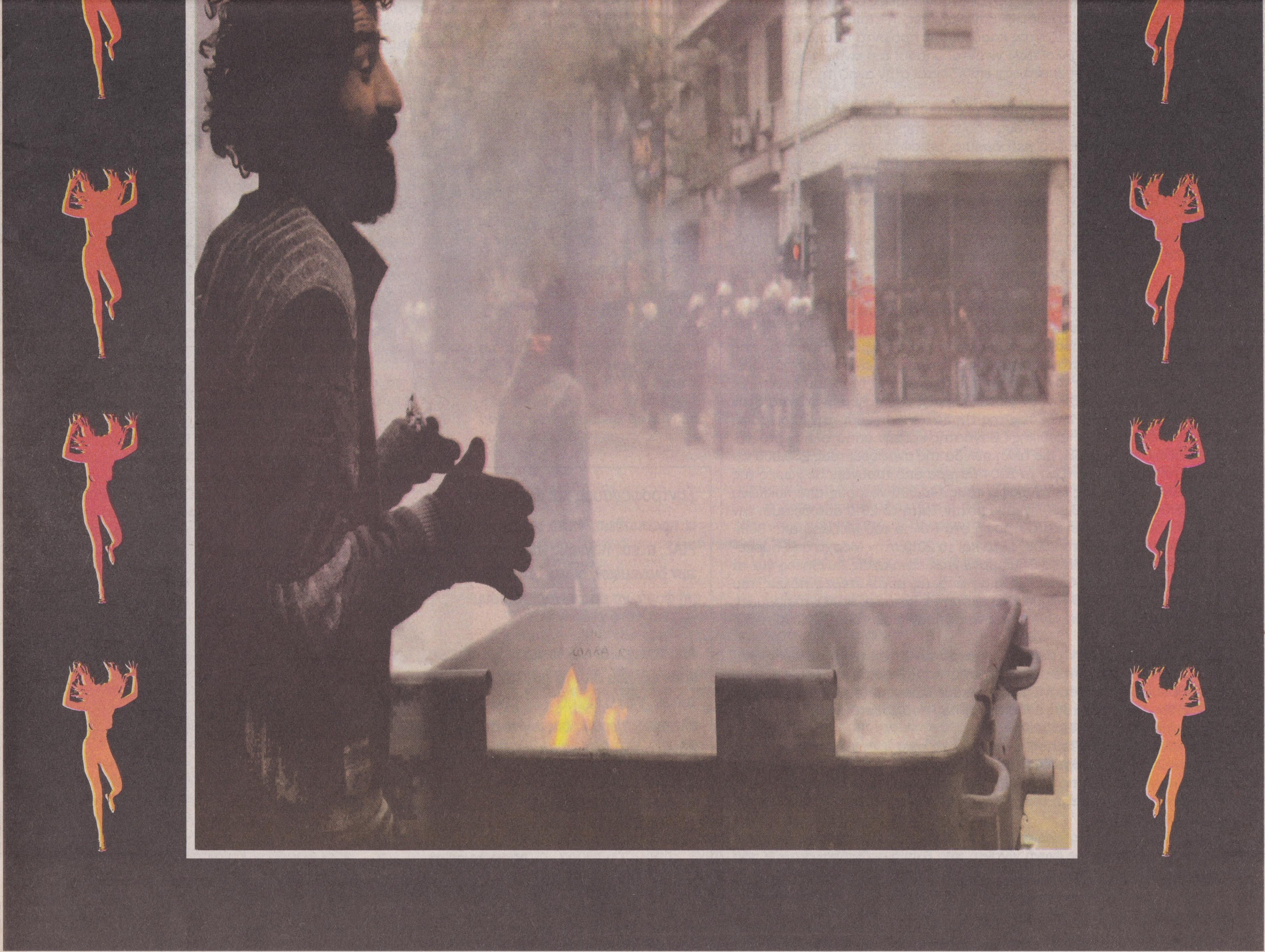
ΔΙΑΔΡΟΜΗ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

2011
Σκλάβοι ευτυχείτε!
Ήρθε ο καιρός να ξεσηκωθείτε!

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι

«Αν έχουμε τη γη μας και καθαρό αέρα και νερό, τότε οι κοινότητές μας μπορούν να έχουν sumac kawsay, δηλαδή καλή ζωή, δεν ξέρω γιατί το αποκαλείτε νέο μοντέλο ανάπτυξης, εμείς πάντα έτσι ζούσαμε», μ' αυτά τα λόγια μίλησε ένας εκπρόσωπος ιθαγενών πριν δύο χρόνια σε διεθνή φόρουμ στο Κίτο της Ιαπωνίας απευθυνόμενους σε πολιτικούς, νομικούς, περιβαλλοντολόγους και ακτιβιστές.

Εύγλωττη η απορία του. Απλή η απάντηση. Οι θύτες και τα θύματα δεν μιλούσαν ποτέ την ίδια γλώσσα. Τα θύματα, όμως, πρέπει να πειστούν ότι έχουν τις ίδιες ευθύνες με τους θύτες τους.

Παρ' όλα αυτά η καταστροφική κούρσα όσων διαφεντεύουν τον πλανήτη και την ζωή σχεδόν 7 δισεκατομμυρίων ανθρώπων δεν πρόκειται να σταματήσει.

Οι καταστροφείς είναι έτοιμοι να προχωρήσουν. Δεν έχουν δισταγμούς και το έχουν αποδείξει. Μια «ανάσα» πριν την «έλευση της νέας εποχής» με όχημα, εκτός των άλλων, την λεγόμενη παγκόσμια «οικονομική κρίση» και η αποκαθήλωση λέξεων από το λεξιλόγιο είναι σαρωτική: «πρόοδος», «κατανάλωση», «τεχνολογία», «κοινωνική ευμάρεια», «κράτος-πρόνοια», «αυτοκρατορίες», «κατακτήσεις», «γενοκτονίες», «σφαγές», «ισορροπία δυνάμεων» αρχίζουν και μπαίνουν στο περιθώριο, γίνονται υποσημειώσεις της ιστορίας. Η νέα ιδεολογία ονομάζεται «βιωσιμότητα», οι «προφήτες» και οι οπαδοί της ουκ ολίγοι.

Οι «ειδικοί» πια μιλούν και σκιαγραφούν την «άνοδο και την πτώση των καταναλωτικών πολιτισμών», μελετούν και διαβεβαιώνουν ότι έχουν το «αντίδοτο» για την «χρεοκοπία» και κάθε είδους «οικονομική κρίση», αραδιάζοντας τις «νέες μαγικές» λέξεις: «βιώσιμη ανάπτυξη», «βιώσιμες τεχνολογίες», «βιώσιμα ωράρια εργασίας», «ανανέωση των θεσμών με στόχο την βιωσιμότητα», «περιβαλλοντικά βιώσιμη τεκνοποιία».

Περιοδικά στις ΗΠΑ καθιερώνουν την ημέρα των «Μηδενικών αγορών», εθελοντές του «νέου» κινήματος οργανώνουν πορείες σε εμπορικά κέντρα διακωμωδώντας τους «μανιώδεις» καταναλωτές, ή ετοιμάζουν εκστρατείες σε σούπερ-μάρκετ γεμίζοντας καρότσια με προϊόντα τα οποία στην συνέχεια εγκαταλείπουν, άλλοι πάλι γίνονται οπαδοί του κινήματος των τροφοφακοσυλλεκτών (freeganism) και επιδίδονται στην αναζήτηση τροφίμων στους κάδους σκουπιδιών.

Στο Πόρτλαντ του Όρεγκον συμμετέχοντες σε κίνημα για την «επιδιόρθωση» της πόλης «ανακτούν» τους δρόμους της γειτονιάς τους ζωγραφίζοντας τους δρόμους και τα πεζοδρόμια, μεταφέροντας τις πολυθρόνες του κήπου τους και δημιουργώντας παγκάκια από αχυρόμπαλες. Τέλος, σε Ευρώπη και ΗΠΑ οι οπαδοί του κινήματος της «αργής ζωής» ή το κίνημα «Αργή Πόλη» βάζουν σαν στόχο την αντίσταση στον «πολυτάραχο, ομογενοποιημένο κόσμο με τους ταχύτατους ρυθμούς» ενθαρρύνοντας τον περιορισμό της χρήσης του αυτοκινήτου ή την δημιουργία κοινόχρηστων χώρων για διασκέδαση και «συνύπαρξη» στον «ελεύθερο» χρόνο ή προ-

Αυτά και άλλα...

«[...]Πολλοί σημαδεύτηκαν αποφασιστικά στη ζωή τους από τη σκέψη του Μαρξ. Σύγχρονοι και φίλοι στενοί δεινοπάθησαν εξαιτίας του ή σταμάτησαν στον αστερισμό του Μαρξ (και του Freud) δίχως ελπίδα αλλά και θέληση να ξεκολλήσουν από εκεί και να προχωρήσουν. Οι περισσότεροι απέμειναν σημαδεμένοι. Σπάνια να ξαναβγεί κανένας στον καθαρό αέρα. Θαρρείς πως παθαίνουν ένα είδος διανοητικής αγοραφοβίας. Ο Μαρξ –όπως και ο Freud– αφήνουν απάνω τους κάποιο κουσούρι. Το είδα πολλές φορές και εξακολουθώ να το βλέπω. Δεν ξέρω γιατί αυτό συμβαίνει. Ξέρω πως συμβαίνει».

ΖΗΣΙΜΟΣ ΛΟΡΕΝΤΖΑΤΟΣ,
«Collectanea»

Με όλη αυτή την σάχλα των Χριστουγέννων, όταν το μόνο γιορτινό είναι τα μπλε λαμπιόνια των μοτοσικλετιστών της αστυνομίας, δεν αναρωτιέται κανείς που να βρίσκονται οι εκδρομείς του ΠΑΜΕ; Εθεάθησαν για τελευταία φορά στην απεργία της 15ης Δεκέμβρη να στρίβουν από Σύνταγμα και από εκεί προς τους... στύλους του Ολυμπίου Διός και την Διονυσίου Αρεοπαγίτου...

τερο μισθό, όπως τα προηγούμενα, αφού η χώρα θα είναι προφανώς εκτός του ευρώ (λόγω της υλοποίησης του πάγιου αιτήματος για έξοδο από την Ε.Ε.), δεσμεύεται όμως για την κρατικοποίηση των πάντων. Το πρόγραμμα είναι σχεδόν τέλειο, αφού έχουν προβλεφθεί τα πάντα, η παιδεία, η υγεία, ο πολιτισμός, τι θα γίνει με τους μικροεπιχειρηματίες και τους αγρότες.

Προβλέπει ακόμα και την απίθανη περίπτωση να υπάρξουν αντιδράσεις. Να πως θα τις χειριστεί: θα υπάρχει «ανεμπόδιστη άσκηση κριτικής σε αποφάσεις και χειρισμούς που εμποδίζουν την ανάπτυξη και ενίσχυση της λαϊκής οικονομίας». Με άλλα λόγια, όποιος γνωρίζει κάποιον που να μαζεύει ένα σακί στάρι χωρίς να το γνωρίζει το κράτος, θα μπορεί να ασκεί ανεμπόδιστα την κριτική του, δηλαδή να τον καταδίδει στην κουκουέδικη μυστική αστυνομία, για τα περαιτέρω...

Αυτό είναι το κακό σενάριο, μια αντιγραφή του μισητού σοβιετικού παρελθόντος. Κρατηθείτε, τώρα, γιατί υπάρχει και χειρότερο: Να ανταμώσει ο λαϊκισμός με τη μιζέρια, λες και τα φάγαμε μαζί. Τι πιο εφιαλτικό να δουλεύεις 30 ώρες την εβδομάδα σε μια οποιαδήποτε δουλειά, εκτός δημοσίου και να πληρώνεσαι μόνο με 900 ευρώ. Δεν έχει σημασία ποιος θα είναι στην εξουσία, ο Γιωργάκης, ο Σαμαράς ή ο Τσίπρας, οι χρυσαυγίτες ή οι νετσαγεφικοί, δεν έχει καμία σημασία η καταπίεση του κράτους, δεν έχει σημασία αν καλά-καλά υπάρχει το ευρώ ως νόμισμα και ποια θα είναι η ισοτιμία του με το δολλάριο και τον

βδινο χαρακτήρα δεν θα αρρωστήσουν από κατάθλιψη.

Πάντως ο Τσίπρας συμπεριφέρεται κάπως παράξενα. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να πει ότι *«δεν είναι υποχρεωτικό να φτάσει η κοινωνία σε κατάσταση απόλυτης ένδειας για να γίνει επανάσταση...»*.

***

Κάτι τρέχει με τον Γιωργάκη. Οι λόγοι του δεν αποπνέουν πια αυτή την χαζοχαρούμενη γοητευτική αφέλεια ενός γερασμένου παιδιού που η αυστηρή μητέρα του το κοομίζει (ακόμα και σήμερα) με το τρυφερό νανούρισμα: *«Μια μέρα εσύ θα κυβερνήσεις τον πλανήτη»*. Καμία φαντασία πια, καμία έμπνευση. Όσα λέει, γράφει και κάνει (μάλλον όσα του λένε να λέει, να γράφει και να κάνει) είναι βαρετά, τετραγωνισμένα και επίπεδα, επαναλαμβάνει σαν ρομπότ στερεότυπες κουβέντες και μηχανικές κινήσεις, τα ίδια και τα ίδια ψέματα, «θα σώσουμε την χώρα, η Ελλάδα δεν θα χρεοκοπήσει» (και πως να χρεοκοπήσει αφού ήδη έχει χρεοκοπήσει). Τις νύχτες, κατά δήλωσή του, ξυπνά και ψάχνει τις λύσεις για τα προβλήματα της χώρας, αλλά μετά από λίγο ξανακοιμάται, ώστε την επομένη να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις του ρόλου του.

Ειδικά αυτό το *«Ή θα γράψουμε Ιστορία ή θα μας διαγράψει η Ιστορία»* είναι ανησυχητικό σημάδι. Το δράμα δεν ταιριάζει στον συνήθως ξέγνοιαστο Γιωργάκη. Μήπως σκοπεύει να αυτοκτονήσει; Ως γνωστόν, στο μυαλό ενός αυτόχειρα, όταν παίρνει την απαίσια απόφασή του, δεν υπάρχει μόνο η ιδέα του τέλους της δικής του ζωής, αλλά και του τέλους του κόσμου.

Εύγλωττη η απορία του. Απλή η απάντηση. Οι θύτες και τα θύματα δεν μιλούσαν ποτέ την ίδια γλώσσα. Τα θύματα, όμως, πρέπει να πειστούν ότι έχουν τις ίδιες ευθύνες με τους θύτες τους.

Παρ' όλα αυτά η καταστροφική κούρσα όσων διαφεντεύουν τον πλανήτη και την ζωή σχεδόν 7 δισεκατομμυρίων ανθρώπων δεν πρόκειται να σταματήσει.

Οι καταστροφείς είναι έτοιμοι να προχωρήσουν. Δεν έχουν δισταγμούς και το έχουν αποδείξει. Μια «ανάσα» πριν την «έλευση της νέας εποχής» με όχημα, εκτός των άλλων, την λεγόμενη παγκόσμια «οικονομική κρίση» και η αποκαθήλωση λέξεων από το λεξιλόγιο είναι σαρωτική: «πρόοδος», «κατανάλωση», «τεχνολογία», «κοινωνική ευμάρεια», «κράτος-πρόνοια», «αυτοκρατορίες», «κατακτήσεις», «γενοκτονίες», «σφαγές», «ισορροπία δυνάμεων» αρχίζουν και μπαίνουν στο περιθώριο, γίνονται υποσημειώσεις της ιστορίας. Η νέα ιδεολογία ονομάζεται «βιωσιμότητα», οι «προφήτες» και οι οπαδοί της ουκ ολίγοι.

Οι «ειδικοί» πια μιλούν και σκιαγραφούν την «άνοδο και την πτώση των καταναλωτικών πολιτισμών», μελετούν και διαβεβαιώνουν ότι έχουν το «αντίδοτο» για την «χρεοκοπία» και κάθε είδους «οικονομική κρίση», αραδιάζοντας τις «νέες μαγικές» λέξεις: «βιώσιμη ανάπτυξη», «βιώσιμες τεχνολογίες», «βιώσιμα ωράρια εργασίας», «ανανέωση των θεσμών με στόχο την βιωσιμότητα», «περιβαλλοντικά βιώσιμη τεκνοποιία».

Περιοδικά στις ΗΠΑ καθιερώνουν την ημέρα των «Μηδενικών αγορών», εθελοντές του «νέου» κινήματος οργανώνουν πορείες σε εμπορικά κέντρα διακωμωδώντας τους «μανιώδεις» καταναλωτές, ή ετοιμάζουν εκστρατείες σε σούπερ-μάρκετ γεμίζοντας καρότσια με προϊόντα τα οποία στην συνέχεια εγκαταλείπουν, άλλοι πάλι γίνονται οπαδοί του κινήματος των τροφορακοσυλλεκτών (freeganism) και επιδίδονται στην αναζήτηση τροφίμων στους κάδους σκουπιδιών.

Στο Πόρτλαντ του Όρεγκον συμμετέχοντες σε κίνημα για την «επιδιόρθωση» της πόλης «ανακτούν» τους δρόμους της γειτονιάς τους ζωγραφίζοντας τους δρόμους και τα πεζοδρόμια, μεταφέροντας τις πολυθρόνες του κήπου τους και δημιουργώντας παγκάκια από αχυρόμπαλες. Τέλος, σε Ευρώπη και ΗΠΑ οι οπαδοί του κινήματος της «αργής ζωής» ή το κίνημα «Αργή Πόλη» βάζουν σαν στόχο την αντίσταση στον «πολυτάραχο, ομογενοποιημένο κόσμο με τους ταχύτατους ρυθμούς» ενθαρρύνοντας τον περιορισμό της χρήσης του αυτοκινήτου ή την δημιουργία κοινόχρηστων χώρων για διασκέδαση και «συνύπαρξη» στον «ελεύθερο» χρόνο ή προβάλλοντας ακόμη τον «πολιτισμό» του ποδηλάτου ή της «κοινωνίας του καφέ»…

Η «μετα-καταναλωτικοί» πολιτισμοί, η «ανακατεύθυνση» της κατανάλωσης, οι νέοι «αντιστασιακοί» είναι εδώ…

Είναι εδώ, όμως, και η ανακατεύθυνση της ιστορίας. Μιας ιστορίας που όσο συνεχίζει να γράφεται από τους κυρίαρχους θα είναι ακρωτηριασμένη. Μια σελίδα της έχει τον τίτλο «η πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα» με τις πρώτες αράδες να ξεκινούν με την κήρυξη του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία» μετά τις επιθέσεις της 11η Σεπτέμβρη 2001, την περιγραφή των βομβαρδισμών της «μυθικής» Βαγδάτης και την αποστολή εκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτών, μια άλλη σελίδα της αναφέρει τους 230.000 νεκρούς λίγα χρόνια αργότερα το 2004 ύστερα από τσουνάμι σε χώρες της Ασίας, άλλη σελίδα της καταγράφει τους 140.000 νεκρούς από κυκλώνα στην Μιανμάρ, τους 250.000 νεκρούς στην Ταϊτή το 2010 από σεισμό, την τεράστια περιβαλλοντική καταστροφή στο Κόλπο του Μεξικού από βύθιση αντλίας πετρελαίου το 2008, αλλά και το 2010 στην Μόσχα από πυρκαγιές που σάρωσαν τα πάντα δημιουργώντας εφιαλτικές συνθήκες για τα δεκάδες εκατομμύρια κατοίκους μιας από τις μεγαλύτερες πόλεις του πλανήτη, μια άλλη σελίδα σημειώνει ακόμη τις καταστροφικές πλημμύρες στην Αυστραλία που πριν λίγες ημέρες άφησαν πίσω τους 200.000 πλημμυροπαθείς.

«[...]Πολλοί σημαδεύτηκαν αποφασιστικά στη ζωή τους από τη σκέψη του Μαρξ. Σύγχρονοι και φίλοι στενοί δεινοπάθησαν εξαιτίας του ή σταμάτησαν στον αστερισμό του Μαρξ (και του Freud) δίχως ελπίδα αλλά και θέληση να ξεκολλήσουν από εκεί και να προχωρήσουν. Οι περισσότεροι απέμειναν σημαδεμένοι. Σπάνια να ξαναβγεί κανένας στον καθαρό αέρα. Θαρρείς πως παθαίνουν ένα είδος διανοητικής αγοραφοβίας. Ο Μαρξ –όπως και ο Freud– αφήνουν απάνω τους κάποιο κουσούρι. Το είδα πολλές φορές και εξακολουθώ να το βλέπω. Δεν ξέρω γιατί αυτό συμβαίνει. Ξέρω πως συμβαίνει».

ΖΗΣΙΜΟΣ ΛΟΡΕΝΤΖΑΤΟΣ,
«Collectanea»

Με όλη αυτή την σάχλα των Χριστουγέννων, όταν το μόνο γιορτινό είναι τα μπλε λαμπιόνια των μοτοσικλετιστών της αστυνομίας, δεν αναρωτιέται κανείς που να βρίσκονται οι εκδρομείς του ΠΑΜΕ; Εθεάθησαν για τελευταία φορά στην απεργία της 15ης Δεκέμβρη να στρίβουν από Σύνταγμα και από εκεί προς τους... στύλους του Ολυμπίου Διός και την Διονυσίου Αρεοπαγίτου.

Τα ΚΝΑΤ, σε ρόλο ΜΑΤ και τροχαίας φρουρούσαν το κοινοβούλιο. Και από τότε χάθηκαν από προσώπου γης. Μια εξήγηση μπορεί να είναι η προετοιμασία του μυστικού σχεδίου του ΚΚΕ, που είναι η «λαϊκή οικονομία».

Αυτό το προτσές δεν καταφεύγει σε ανοησίες του τύπου να υπόσχεται 1400 ευρώ κατώ-

τους αγρότες.

Προβλέπει ακόμα και την απίθανη περίπτωση να υπάρξουν αντιδράσεις. Να πως θα τις χειριστεί: θα υπάρχει «ανεμπόδιστη άσκηση κριτικής σε αποφάσεις και χειρισμούς που εμποδίζουν την ανάπτυξη και ενίσχυση της λαϊκής οικονομίας». Με άλλα λόγια, όποιος γνωρίζει κάποιον που να μαζεύει ένα σακί στάρι χωρίς να το γνωρίζει το κράτος, θα μπορεί να ασκεί ανεμπόδιστα την κριτική του, δηλαδή να τον καταδίδει στην κουκουέδικη μυστική αστυνομία, για τα περαιτέρω...

Αυτό είναι το κακό σενάριο, μια αντιγραφή του μισητού σοβιετικού παρελθόντος. Κρατηθείτε, τώρα, γιατί υπάρχει και χειρότερο: Να ανταμώσει ο λαϊκισμός με τη μιζέρια, λες και τα φάγαμε μαζί. Τι πιο εφιαλτικό να δουλεύεις 30 ώρες την εβδομάδα σε μια οποιαδήποτε δουλειά, εκτός δημοσίου και να πληρώνεσαι μόνο με 900 ευρώ. Δεν έχει σημασία ποιός θα είναι στην εξουσία, ο Γιωργάκης, ο Σαμαράς ή ο Τσίπρας, οι χρυσαυγίτες ή οι νετσαγεφικοί, δεν έχει καμία σημασία η καταπίεση του κράτους, δεν έχει σημασία αν καλά-καλά υπάρχει το ευρώ ως νόμισμα και ποια θα είναι η ισοτιμία του με το δολλάριο και τον χρυσό. Αρκεί να πέφτει το 900ευρώ και στην ώρα του. Και βέβαια αναφερόμαστε στην μυστηριώδη καμπάνια των 30/900, που προφανώς στηρίζεται σε κάποιον πολύπλοκο αλγόριθμο, (αν και τα στρογγυλοποιημένα αποτελέσματα σπανίως πείθουν).

Μόνο οι 900μέδιμνοι με χαλύ-

νου παιδιού που η αυστηρή μητέρα του το κοομίζει (ακόμα και σήμερα) με το τρυφερό νανούρισμα: *«Μια μέρα εσύ θα κυβερνήσεις τον πλανήτη»*. Καμία φαντασία πια, καμία έμπνευση. Όσα λέει, γράφει και κάνει (μάλλον όσα του λένε να λέει, να γράφει και να κάνει) είναι βαρετά, τετραγωνισμένα και επίπεδα, επαναλαμβάνει σαν ρομπότ στερεότυπες κουβέντες και μηχανικές κινήσεις, τα ίδια και τα ίδια ψέματα, «θα σώσουμε την χώρα, η Ελλάδα δεν θα χρεοκοπήσει» (και πως να χρεοκοπήσει αφού ήδη έχει χρεοκοπήσει). Τις νύχτες, κατά δήλωσή του, ξυπνά και ψάχνει τις λύσεις για τα προβλήματα της χώρας, αλλά μετά από λίγο ξανακοιμάται, ώστε την επομένη να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις του ρόλου του.

Ειδικά αυτό το *«Ή θα γράψουμε Ιστορία ή θα μας διαγράψει η Ιστορία»* είναι ανησυχητικό σημάδι. Το δράμα δεν ταιριάζει στον συνήθως ξέγνοιαστο Γιωργάκη. Μήπως σκοπεύει να αυτοκτονήσει; Ως γνωστόν, στο μυαλό ενός αυτόχειρα, όταν παίρνει την απαίσια απόφασή του, δεν υπάρχει μόνο η ιδέα του τέλους της δικής του ζωής, αλλά και του τέλους του κόσμου.

Το πιο πιθανόν είναι ότι ο *«79ος καλύτερος στοχαστής του κόσμου»*, σύμφωνα με το περιοδικό Foreign Policy, ετοιμάζεται να δραπετεύσει (πριν τον διαγράψει η ιστορία) στην έδρα κάποιου διεθνούς οργανισμού. Οι ψίθυροι λένε για τον ΟΗΕ και η βουλευτική Πασοκαρία που κοιμάται πια με το ένα μάτι ανοιχτό, τρέχει αλαφιασμένη σε λοβέρδους και βενιζέλους για «την επόμενη μέρα».

Όλα αυτά βέβαια μπορεί να είναι μια μπλόφα και ο Γιωργάκης με την γνωστή πριγκηπική του αυταρέσκεια να θέλει να τον παρακαλάνε κάθε μέρα για να καταδεχτεί να σκύψει πάνω από τα «προβλήματα της χώρας».

Όπως και να έχει, οι άψυχοι

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

εθελοντές του «νέου» κινήματος οργανώνουν πορείες σε εμπορικά κέντρα διακωμωδώντας τους «μανιώδεις» καταναλωτές, ή ετοιμάζουν εκστρατείες σε σούπερ-μάρκετ γεμίζοντας καρότσια με προϊόντα τα οποία στην συνέχεια εγκαταλείπουν, άλλοι πάλι γίνονται οπαδοί του κινήματος των τροφορακοσυλλεκτών (freeganism) και επιδίδονται στην αναζήτηση τροφίμων στους κάδους σκουπιδιών.

Στο Πόρτλαντ του Όρεγκον συμμετέχοντες σε κίνημα για την «επιδιόρθωση» της πόλης «ανακτούν» τους δρόμους της γειτονιάς τους ζωγραφίζοντας τους δρόμους και τα πεζοδρόμια, μεταφέροντας τις πολυθρόνες του κήπου τους και δημιουργώντας παγκάκια από αχυρόμπαλες. Τέλος, σε Ευρώπη και ΗΠΑ οι οπαδοί του κινήματος της «αργής ζωής» ή το κίνημα «Αργή Πόλη» βάζουν σαν στόχο την αντίσταση στον «πολυτάραχο, ομογενοποιημένο κόσμο με τους ταχύτατους ρυθμούς» ενθαρρύνοντας τον περιορισμό της χρήσης του αυτοκινήτου ή την δημιουργία κοινόχρηστων χώρων για διασκέδαση και «συνύπαρξη» στον «ελεύθερο» χρόνο ή προβάλλοντας ακόμη τον «πολιτισμό» του ποδηλάτου ή της «κοινωνίας του καφέ»...

Η «μετα-καταναλωτικοί» πολιτισμοί, η «ανακατεύθυνση» της κατανάλωσης, οι νέοι «αντιστασιακοί» είναι εδώ...

Είναι εδώ, όμως, και η ανακατεύθυνση της ιστορίας. Μιας ιστορίας που όσο συνεχίζει να γράφεται από τους κυρίαρχους θα είναι ακρωτηριασμένη. Μια σελίδα της έχει τον τίτλο «η πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα» με τις πρώτες αράδες να ξεκινούν με την κήρυξη του πολέμου ενάντια στην «τρομοκρατία» μετά τις επιθέσεις της 11η Σεπτέμβρη 2001, την περιγραφή των βομβαρδισμών της «μυθικής» Βαγδάτης και την αποστολή εκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτών, μια άλλη σελίδα της αναφέρει τους 230.000 νεκρούς λίγα χρόνια αργότερα το 2004 ύστερα από τσουνάμι σε χώρες της Ασίας, άλλη σελίδα της καταγράφει τους 140.000 νεκρούς από κυκλώνα στην Μιανμάρ, τους 250.000 νεκρούς στην Ταϊτή το 2010 από σεισμό, την τεράστια περιβαλλοντική καταστροφή στο Κόλπο του Μεξικού από βύθιση αντλίας πετρελαίου το 2008, αλλά και το 2010 στην Μόσχα από πυρκαγιές που σάρωσαν τα πάντα δημιουργώντας εφιαλτικές συνθήκες για τα δεκάδες εκατομμύρια κατοίκους μιας από τις μεγαλύτερες πόλεις του πλανήτη, μια άλλη σελίδα σημειώνει ακόμη τις καταστροφικές πλημμύρες στην Αυστραλία που πριν λίγες ημέρες άφησαν πίσω τους 200.000 πλημμυροπαθείς.

Μια άλλη μισοσχισμένη σελίδα δεν χωρά τον πόνο, την εξαθλίωση εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων στις παραγκουπόλεις του κόσμου, τους ανθρώπους που βασανίζονται σε κάθε είδους μπουντρούμι, τους άστεγους, τους επαίτες, τους ανθρώπους που πουλιούνται και αγοράζονται στα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα.

Υπάρχει και μια σελίδα που είναι εντελώς σχισμένη. Εκείνη που μιλάει για τις κραυγές των ανθρώπων και ανάμεσα τους πολλών αναρχικών, για τους αγώνες τους, για τις επιθυμίες τους να καταστρέψουν ότι σκοτώνει την ζωή, για την περηφάνια τους που δεν δέχθηκαν να ζουν σαν δούλοι με σκυμμένο το κεφάλι.

Για όλους αυτούς μια «βιωσιμότητα» υπήρχε και θα υπάρχει: «**η ελευθερία, αυτό το αηδόνι με φωνή γίγαντα που ξυπνά ακόμη και αυτούς που κοιμούνται βαθύτατο ύπνο**»...

Ιανουάριος 2011

Με όλη αυτή την σάχλα των Χριστουγέννων, όταν το μόνο γιορτινό είναι τα μπλε λαμπιόνια των μοτοσικλετιστών της αστυνομίας, δεν αναρωτιέται κανείς που να βρίσκονται οι εκδρομείς του ΠΑΜΕ; Εθεάθησαν για τελευταία φορά στην απεργία της 15ης Δεκέμβρη να στρίβουν από Σύνταγμα και από εκεί προς τους... στύλους του Ολυμπίου Διός και την Διονυσίου Αρεοπαγίτου.

Τα ΚΝΑΤ, σε ρόλο ΜΑΤ και τροχαίας φρουρούσαν το κοινοβούλιο. Και από τότε χάθηκαν από προσώπου γης. Μια εξήγηση μπορεί να είναι η προετοιμασία του μυστικού σχεδίου του ΚΚΕ, που είναι η «λαϊκή οικονομία».

Αυτό το προτσές δεν καταφεύγει σε ανοησίες του τύπου να υπόσχεται 1400 ευρώ κατώτατο μισθό και να μη συγκρίνει τον πλουτισμό με τη μιζέρια, λες και τα φάγαμε μαζί. Τι πιο εφιαλτικό να δουλεύεις 30 ώρες την εβδομάδα σε μια οποιαδήποτε δουλειά, εκτός δημοσίου και να πληρώνεσαι μόνο με 900 ευρώ. Δεν έχει σημασία ποιός θα είναι στην εξουσία, ο Γιωργάκης, ο Σαμαράς ή ο Τσίπρας, οι χρυσαυγίτες ή οι νετσαγεφικοί, δεν έχει καμία σημασία η καταπίεση του κράτους, δεν έχει σημασία αν καλά-καλά υπάρχει το ευρώ ως νόμισμα και ποια θα είναι η ισοτιμία του με το δολλάριο και τον χρυσό. Αρκεί να πέφτει το 900ευρώ και στην ώρα του. Και βέβαια αναφερόμαστε στην μυστηριώδη καμπάνια των 30/900, που προφανώς στηρίζεται σε κάποιον πολύπλοκο αλγόριθμο, (αν και τα στρογγυλοποιημένα αποτελέσματα σπανίως πείθουν).

Μόνο οι 900μέδιμνοι με χαλύ-

ώστε την επόμενη να αντεπεξέλθει στις απαιτήσεις του ρόλου του.

Ειδικά αυτό το «*Η θα γράψουμε Ιστορία ή θα μας διαγράψει η Ιστορία*» είναι ανησυχητικό σημάδι. Το δράμα δεν ταιριάζει στον συνήθως ξέγνοιαστο Γιωργάκη. Μήπως σκοπεύει να αυτοκτονήσει; Ως γνωστόν, στο μυαλό ενός αυτόχειρα, όταν παίρνει την απαίσια απόφασή του, δεν υπάρχει μόνο η ιδέα του τέλους της δικής του ζωής, αλλά και του τέλους του κόσμου.

Το πιο πιθανόν είναι ότι ο «*79ος καλύτερος στοχαστής του κόσμου*», σύμφωνα με το περιοδικό Foreign Policy, ετοιμάζεται να δραπετεύσει (πριν τον διαγράψει η ιστορία) στην έδρα κάποιου διεθνούς οργανισμού. Οι ψίθυροι λένε για τον ΟΗΕ και η βουλευτική Πασοκαρία που κοιμάται πια με το ένα μάτι ανοιχτό, τρέχει αλαφιασμένη σε λοβέρδους και βενιζέλους για «την επόμενη μέρα».

Όλα αυτά βέβαια μπορεί να είναι μια μπλόφα και ο Γιωργάκης με την γνωστή πριγκηπική του αυταρέσκεια να θέλει να τον παρακαλάνε κάθε μέρα για να καταδεχτεί να σκύψει πάνω από τα «προβλήματα της χώρας».

Όπως και να έχει, οι άψυχοι πασοκιστές ψηφίζουν τα πολυνομοσχέδια και τον προϋπολογισμό μουρμουρίζοντας, στις δε φωτογραφίες προνοούν ώστε να εμφανίζονται βλοσυροί. Με αυτά τα φτηνά κόλπα σκοπεύουν να κερδίσουν λίγη από την επιείκεια του κόσμου, όταν ,λόγω κάποιας ασυνενοησίας με την αστυνομική φρουρά τους, χρειαστεί να διασχίσουν έναν δρόμο, ως κοινοί θνητοί και αυτοί.

***

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Από την πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, γίνεται διανομή χιλιάδων αντιτύπων χωρίς αντίτιμο σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ. Αυτή είνα μια πάγια πρακτική που θα συνεχίσουμε να την τηρούμε.

Όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο

69 73 79 92 07

ή μέσω του email: diadromi@revolution.gr

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ της 6ης και της 15ης ΔΕΚΕΜΒΡΗ

Ενα πυκνό σύννεφο χημικών κάλυψε στις 6 Δεκεμβρίου την περιοχή του Συντάγματος, αλλά και του ευρύτερου κέντρου της Αθήνας, ενώ αργότερα ο χημικός πόλεμος μεταφέρθηκε για ώρες στην περιοχή των Εξαρχείων. **Επτά μήνες μετά τα γεγονότα της 5ης Μάη,** που σημαδεύτηκαν από την απόπειρα εισβολής στο Κοινοβούλιο και την δολοφονία τριών εργαζομένων στην Marfin Bank ανάμεσα τους και μια έγκυος γυναίκα.

Είχαμε, λοιπόν, **και πάλι συγκρούσεις στην περιοχή της πλατείας Συντάγματος και επιθέσεις διαδηλωτών ενάντια στις ισχυρές κατασταλτικές δυνάμεις, που φρουρούν τον Άγνωστο Στρατιώτη για να αποτρέψουν εισβολή στο κοινοβούλιο.**

Υπάρχουν, βέβαια, πολλοί τρόποι με τους όποιους επιχειρεί το κράτος να καταστείλει μια κοινωνική σύγκρουση, να αντιμετωπίσει οργισμένους διαδηλωτές ή να αποτρέψει την εξέλιξη ιδιαίτερα δυσμενών καταστάσεων για τα συμφέροντα του. Ένα σύννεφο χημικών ενίοτε δεν αρκεί για να προσφέρει την επιθυμητή αποτελεσματικότητα. Την 6η Δεκεμβρίου για τον σκοπό αυτό επιστρατεύεται ένας πραγματικός στρατός από διμοιρίες των ΜΑΤ, ασφαλίτες, Δελτάδες, Ζητάδες και όποια άλλη δύναμη ξεχνούμε και αφορά ένστολους ή μη. Μια επιστράτευση που γίνεται φανερή από το προηγούμενο βράδυ, όταν κάποιος με ευκολία μπορεί να διακρίνει σε εμφανή σημεία του κέντρου της πόλης αστυνομικές δυνάμεις φανερές ή κρυφές να βρίσκονται σε ετοιμότητα.

Μια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, με απαγόρευση της κυκλοφορίας οχημάτων σε κεντρικούς δρόμους της Αθήνας από τις 10 το πρωί της Δευτέρας μέχρι τις 6 του πρωινού της Τρίτης 7 Δεκεμβρίου, μέσα σε συνθήκες επιφυλακής, η οποία είχε ήδη κηρυχθεί επίσημα από το Σάββατο με αφορμή «εξελίξεις» στην «εξάρθρωση της τρομοκρατίας» και την συνέχιση μιας «μεγάλης και επιτυχημένης, αναίμακτης επιχείρησης με πολλά και σημαντικά ευρήματα και πρωταγωνιστές που συνελήφθησαν», σύμφωνα με τον υπουργό δημόσιας τάξης Χρ. Παπουτσή (συνέντευξης Νέα, 6-

του πάλαι ποτέ ειδήμονα περί του φοιτητικού συνδικαλισμού Χρ. Παπουτσή ότι βρίσκεται αντιμέτωπος, όχι βέβαια, προσωπικά αλλά ως θεσμικός παράγοντας του υπουργείου καταστολής, με εκφράσεις βίας που υιοθετούνται ως αγωνιστική πρα-

σεις του είναι εξίσου πλέον φανερές και στον πλέον αδαή ή αφελή (αν υπάρχουν ακόμα τέτοιοι) άνθρωπο.

Είναι βέβαια εύκολο κανείς να κρύβεται πίσω από το δάκτυλο του και να καταφεύγει στην γνωστή καραμέλα περί «σκευω-

ρια πέρα από κάθε πραγματικότητα»... Όσο για το κράτος; Απλά επαναλαμβάνει την ίδια μεθόδευση σε κάθε δύσκολη ώρα και δυστυχώς για όλους, απ' ότι φαίνεται μέχρις στιγμής, με μεγάλη αποτελεσματικότητα...

σχυρές κατασταλτικές δυνάμεις, που φρουρούν τον Άγνωστο Στρατιώτη για να αποτρέψουν εισβολή στο κοινοβούλιο.

Υπάρχουν, βέβαια, πολλοί τρόποι με τους όποιους επιχειρεί το κράτος να καταστείλει μια κοινωνική σύγκρουση, να αντιμετωπίσει οργισμένους διαδηλωτές ή να αποτρέψει την εξέλιξη ιδιαίτερα δυσμενών καταστάσεων για τα συμφέροντα του. Ένα σύννεφο χημικών ενίοτε δεν αρκεί για να προσφέρει την επιθυμητή αποτελεσματικότητα. Την 6η Δεκεμβρίου για τον σκοπό αυτό επιστρατεύεται ένας πραγματικός στρατός από διμοιρίες των ΜΑΤ, ασφαλίτες, Δελτάδες, Ζητάδες και όποια άλλη δύναμη ξεχνούμε και αφορά ένστολους ή μη. Μια επιστράτευση που γίνεται φανερή από το προηγούμενο βράδυ, όταν κάποιος με ευκολία μπορεί να διακρίνει σε εμφανή σημεία του κέντρου της πόλης αστυνομικές δυνάμεις φανερές ή κρυφές να βρίσκονται σε ετοιμότητα.

Μια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, με απαγόρευση της κυκλοφορίας οχημάτων σε κεντρικούς δρόμους της Αθήνας από τις 10 το πρωί της Δευτέρας μέχρι τις 6 του πρωινού της Τρίτης 7 Δεκεμβρίου, μέσα σε συνθήκες επιφυλακής, η οποία είχε ήδη κηρυχθεί επίσημα από το Σάββατο με αφορμή «εξελίξεις» στην «εξάρθρωση της τρομοκρατίας» και την συνέχιση μιας «μεγάλης και επιτυχημένης, αναίμακτης επιχείρησης με πολλά και σημαντικά ευρήματα και πρωταγωνιστές που συνελήφθησαν», σύμφωνα με τον υπουργό δημόσιας τάξης Χρ. Παπουτσή (συνέντευξης Νέα, 6-6-2010). Σε άλλο σημείο της ίδιας συνέντευξης ερωτώμενος ο συγκεκριμένος υπουργός αν έχει λάβει έκτακτα μέτρα για τις διαδηλώσεις αποφάνθηκε ότι «η βία δεν δίνει λύσεις. Ο δρόμος της βίας είναι πάντα αδιέξοδος. Όχι μόνο γιατί η ιδέα των εξεγερμένων μαζών μοιάζει απόμακρη και εξωπραγματική στη σημερινή εποχή, αλλά επειδή η βία, όταν υιοθετείται ως αγωνιστική πρακτική, προκαλεί αναπόφευκτα τη σκλήρυνση της στάσης των μηχανισμών καταστολής του κράτους. Κατά αυτήν την έννοια η συλλογική βία ενδυναμώνει τελικά τον μηχανισμό, που υποτίθεται ότι επιδιώκει να εξαλείψει, χωρίς να προσφέρει σε καμία περίπτωση την ελπίδα ενός καλύτερου μέλλοντος».

Ας κρατήσουμε για την ώρα απ' αυτό το απόσπασμα των δηλώσεων την παραδοχή

ΔΕΚΕΜΒΡΗ

του πάλαι ποτέ ειδήμονα περί του φοιτητικού συνδικαλισμού Χρ. Παπουτσή ότι βρίσκεται αντιμέτωπος, όχι βέβαια, προσωπικά αλλά ως θεσμικός παράγοντας του υπουργείου καταστολής, με εκφράσεις βίας που υιοθετούνται ως αγωνιστική πρακτική, προκαλώντας αναπόφευκτα την σκλήρυνση των μηχανισμών καταστολής του κράτους.

Ας σημειώσουμε, επίσης, το **αναμφισβήτητο πλέον γεγονός της επαναλαμβανόμενης φανερής συσχέτισης, χρονικά και όχι μόνο, κατασταλτικών επιχειρήσεων ενάντια στην «τρομοκρατία» με γεγονότα όπως η υπαγωγή του ελληνικού κράτους στην επιτήρηση του ΔΝΤ, της Ε.Ε. και της ΕΚΤ, οι εκλογές, ή σημαντικές διαδηλώσεις** (για πολλούς λόγους και όχι βέβαια επετειακούς) όπως αυτή της 6ης Δεκέμβρη δύο χρόνια αργότερα από την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Το γεγονός αυτό είναι ακόμα περισσότερο ανησυχητικό, επειδή δεν τυγχάνει καμίας σοβαρής εκτίμησης, τουλάχιστον δημόσια καταγεγραμμένης, παρ' όλο που οι επιπτώσεις του είναι εξίσου πλέον φανερές και στον πλέον αδαή ή αφελή (αν υπάρχουν ακόμα τέτοιοι) άνθρωπο.

Είναι βέβαια εύκολο κανείς να κρύβεται πίσω από το δάκτυλο του και να καταφεύγει στην γνωστή καραμέλα περί «σκευωριών» ή «ποινικοποίησης των συντροφικών ή φιλικών σχέσεων» των συλληφθέντων ή ακόμα και περί της απουσίας «αποδεικτικών στοιχείων», που αποδεικνύουν την κρατική «αυθαιρεσία» και έτσι να «καθαρίζει» με το «πρόβλημα».

Την ίδια στάση κρατούν μέχρις στιγμής και οι συλληφθέντες που επίσης φαίνεται να αδιαφορούν(;) να ασχοληθούν σοβαρά με το ζήτημα, παρ' ότι σε ορισμένες περιπτώσεις γίνεται μια «στεγνή» αναφορά στην ολοφάνερη χρονική συσχέτιση του χρόνου των συλλήψεων ή της ανακάλυψη σημαντικού οπλισμού μόλις μια ή δύο ημέρες πριν από σημαντικά γεγονότα, όπως αυτά που προαναφέρθηκαν. Άλλοτε πάλι επιχειρείται να κοπεί κάθε κουβέντα για το «πρόβλημα», αφού ορισμένοι διαλέγουν να μιλήσουν για «συνωμοσιολογικά σενάρια πέρα από κάθε πραγματικότητα»... Όσο για το κράτος; Απλά επαναλαμβάνει την ίδια μεθόδευση σε κάθε δύσκολη ώρα και δυστυχώς για όλους, απ' ότι φαίνεται μέχρις στιγμής, με μεγάλη αποτελεσματικότητα...

Άκρως ενδεικτικές είναι και οι δηλώσεις του υπουργού Αμύνης Ε. Βενιζέλου, που έσπευσε να ασχοληθεί και αυτός με το ζήτημα μιλώντας για μια «επιτυχία», αλλά και για ένα «μήνυμα» που στάλθηκε στο εξωτερικό. Δηλώσεις που θα πρέπει να τύχουν ιδιαίτερης προσοχής, καθώς η ενασχόληση του υπουργού άμυνας με την «εξάρθρωση της τρομοκρατίας» και η αποστολή, κατά παραδοχή, του «μηνύματος» προφανώς με πολλούς αποδέκτες στο εξωτερικό δεν είναι βέβαια τυχαίες, ούτε έγιναν για να περάσει την ώρα του... Οι «αντιτρομοκρατικές επιτυχίες» απ' ότι φαίνεται αποτελούν τα καλύτερα «δώρα» και διαπιστευτήρια σε διάφορα κυριαρχικά κέντρα στο εξωτερικό και ο Βενιζέλος αφ' ενός

συνέχεια στη σελίδα 4

Μια κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, με απαγόρευση της κυκλοφορίας οχημάτων σε κεντρικούς δρόμους της Αθήνας από τις 10 το πρωί της Δευτέρας μέχρι τις 6 του πρωινού της Τρίτης 7 Δεκεμβρίου, μέσα σε συνθήκες επιφυλακής, η οποία είχε ήδη κηρυχθεί επίσημα από το Σάββατο με αφορμή «εξελίξεις» στην «εξάρθρωση της τρομοκρατίας» και την συνέχιση μιας «μεγάλης και επιτυχημένης, αναίμακτης επιχείρησης με πολλά και σημαντικά ευρήματα και πρωταγωνιστές που συνελήφθησαν», σύμφωνα με τον υπουργό δημόσιας τάξης Χρ. Παπουτσή (συνέντευξης Νέα, 6-6-2010). Σε άλλο σημείο της ίδιας συνέντευξης ερωτώμενος ο συγκεκριμένος υπουργός αν έχει λάβει έκτακτα μέτρα για τις διαδηλώσεις αποφάνθηκε ότι «η βία δεν δίνει λύσεις. Ο δρόμος της βίας είναι πάντα αδιέξοδος. Όχι μόνο γιατί η ιδέα των εξεγερμένων μαζών μοιάζει απόμακρη και εξωπραγματική στη σημερινή εποχή, αλλά επειδή η βία, όταν υιοθετείται ως αγωνιστική πρακτική, προκαλεί αναπόφευκτα τη σκλήρυνση της στάσης των μηχανισμών καταστολής του κράτους. Κατά αυτήν την έννοια η συλλογική βία ενδυναμώνει τελικά τον μηχανισμό, που υποτίθεται ότι επιδιώκει να εξαλείψει, χωρίς να προσφέρει σε καμία περίπτωση την ελπίδα ενός καλύτερου μέλλοντος».

Ας κρατήσουμε για την ώρα απ' αυτό το απόσπασμα των δηλώσεων την παραδοχή του πάλαι ποτέ ειδήμονα περί του φοιτητικού συνδικαλισμού Χρ. Παπουτσή ότι βρίσκεται αντιμέτωπος, όχι βέβαια, προσωπικά αλλά ως θεσμικός παράγοντας του υπουργείου καταστολής, με εκφράσεις βίας που υιοθετούνται ως αγωνιστική πρακτική, προκαλώντας αναπόφευκτα την σκλήρυνση των μηχανισμών καταστολής του κράτους.

Ας σημειώσουμε, επίσης, το **αναμφισβήτητο πλέον γεγονός της επαναλαμβανόμενης φανερής συσχέτισης, χρονικά και όχι μόνο, κατασταλτικών επιχειρήσεων ενάντια στην «τρομοκρατία» με γεγονότα όπως η υπαγωγή του ελληνικού κράτους στην επιτήρηση του ΔΝΤ, της Ε.Ε. και της ΕΚΤ, οι εκλογές, ή σημαντικές διαδηλώσεις** (για πολλούς λόγους και όχι βέβαια επετειακούς) όπως αυτή της 6ης Δεκέμβρη δύο χρόνια αργότερα από την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008. Το γεγονός αυτό είναι ακόμα περισσότερο ανησυχητικό, επειδή δεν τυγχάνει καμίας σοβαρής εκτίμησης, τουλάχιστον δημόσια καταγεγραμμένης, παρ' όλο που οι επιπτώσεις του είναι εξίσου πλέον φανερές και στον πλέον αδαή ή αφελή (αν υπάρχουν ακόμα τέτοιοι) άνθρωπο.

Είναι βέβαια εύκολο κανείς να κρύβεται πίσω από το δάκτυλο του και να καταφεύγει στην γνωστή καραμέλα περί «σκευωριών» ή «ποινικοποίησης των συντροφικών ή φιλικών σχέσεων» των συλληφθέντων ή ακόμα και περί της απουσίας «αποδεικτικών στοιχείων», που αποδεικνύουν την κρατική «αυθαιρεσία» και έτσι να «καθαρίζει» με το «πρόβλημα».

Την ίδια στάση κρατούν μέχρις στιγμής και οι συλληφθέντες που επίσης φαίνεται να αδιαφορούν(;) να ασχοληθούν σοβαρά με το ζήτημα, παρ' ότι σε ορισμένες περιπτώσεις γίνεται μια «στεγνή» αναφορά στην ολοφάνερη χρονική συσχέτιση του χρόνου των συλλήψεων ή την ανακάλυψη σημαντικού οπλισμού μόλις μια ή δύο ημέρες πριν από σημαντικά γεγονότα, όπως αυτά που προαναφέρθηκαν. Άλλοτε πάλι επιχειρείται να κοπεί κάθε κουβέντα για το «πρόβλημα», αφού ορισμένοι διαλέγουν να μιλήσουν για «συνωμοσιολογικά σενάρια πέρα από κάθε πραγματικότητα»... Όσο για το κράτος; Απλά επαναλαμβάνει την ίδια μεθόδευση σε κάθε δύσκολη ώρα και δυστυχώς για όλους, απ' ότι φαίνεται μέχρις στιγμής, με μεγάλη αποτελεσματικότητα...

Άκρως ενδεικτικές είναι και οι δηλώσεις του υπουργού Αμύνης Ε. Βενιζέλου, που έσπευσε να ασχοληθεί και αυτός με το ζήτημα μιλώντας για μια «επιτυχία», αλλά και για ένα «μήνυμα» που στάλθηκε στο εξωτερικό. Δηλώσεις που θα πρέπει να τύχουν ιδιαίτερης προσοχής, καθώς η ενασχόληση του υπουργού άμυνας με την «εξάρθρωση της τρομοκρατίας» και η αποστολή, κατά παραδοχή, του «μηνύματος» προφανώς με πολλούς αποδέκτες στο εξωτερικό δεν είναι βέβαια τυχαίες, ούτε έγιναν για να περάσει την ώρα του... Οι «αντιτρομοκρατικές επιτυχίες» απ' ότι φαίνεται αποτελούν τα καλύτερα «δώρα» και διαπιστευτήρια σε διάφορα κυριαρχικά κέντρα στο εξωτερικό και ο Βενιζέλος αφ' ενός

συνέχεια στη σελίδα 4

Αυτό που συμβαίνει με την σαμαρική παράταξη, όμως, δεν έχει προηγούμενο.

Δεν πρόλαβαν να συνέλθουν από τον σάλο που προκάλεσε η Ντόρα με τις αποχωρήσεις και ο αντιμνημονιακός βουλευτής Χατζηδάκης ξυλοκοπείται από διαδηλωτές. (Από τότε ο Πάνος Καμμένος δεν έχει αποχωριστεί το μακό μπλουζάκι με το σύνθημα «Greece is not for sale»).

Την καταστροφή ήρθε να ολοκληρώσει ο Φαήλος Κρανιδιώτης, φίλος και σύμβουλος του Σαμαρά, πρόεδρος του «Δικτύου 21» και πρώην συνήγορος του Οτζαλάν, με άρθρο του που εκτός των άλλων αναφέρει *«πως οι καιροί και η πατρίδα απαιτούν ιδεολογικούς μαχητές και όχι ντιντήδες»*, ενώ ξεκαθαρίζει πως «πολιτική δεν γίνεται μόνο με αδερφίστικα κόλπα» Η αναστάτωση που προκλήθηκε ήταν εύλογη αν σκεφτεί κανείς ότι ο υπεύθυνος του πολιτικού σχεδιασμού της ΝΔ επί σειρά ετών άκουγε στο όνομα Λούλης...

Και για όσους ανακαλύπτουν συνεχώς σχέδια διαμελισμού της χώρας από τις ξένες δυνάμεις να και μια είδηση που ίσως να τους καθησυχάσει. Δεν γράφτηκε σχεδόν πουθενά και κρατήθηκε σχεδόν απόρρητη, όπως αρμόζει με όλες τις μυστικές στρατιωτικές αποστολές και ασκήσεις που έχουν σαν στόχο τον αιφνιδιασμό του εχθρού.

Ο Πεταλωτής Γεώργιος που διαπρέπει ως κυβερνητικός εκπρόσωπος τιμήθηκε με το «ηρωικό» πράσινο σκουφί και το μαχαίρι των καταδρομέων κατά την επισκεψή του σε στρατόπεδο της Ροδόπης. Αυτή η επιχείρηση έγινε κυριολεκτικά κάτω από την μύτη τουρκικών ελικοπτέρων που πέταξαν από τις αναβαθμισμένες τουρκικές βάσεις στην Αλβανία ως τα σύνορα του Έβρου, αποδεικνύοντας το αξιόμαχο των πασοκικών δυνάμεων.

Είναι ολοφάνερό ότι η κοινωνική οργή αργά ή γρήγορα θα βρεί τους τρόπους να εκφραστεί και οι δρόμοι θα παραμείνουν ορθάνοιχτοι. Σ' αυτό το θέμα υποσχόμαστε να διατηρήσουμε ζωντανή την αναρχική απελευθερωτική προοπτική και το ήθος που απαιτούν οι αδάμαστοι καιροί.

Λεόν

συνέχεια από τη σελίδα 3

θέλησε να κάνει όσο το δυνατόν περισσότερο εμφανή την συμφωνία του και την ένταξη του στο «στρατόπεδο» εκείνων που πρεσβεύουν την «σκληρή» γραμμή και αφ' ετέρου με τον τρόπο του υπονοεί την ανάμιξη και του υπουργείου Εθνικής Αμύνης στις έρευνες και στις «επιτυχίες»...

Δεν θα πρέπει κανείς να ξεχνά ότι η επαναφορά των επιθέσεων έξω από το κοινοβούλιο επτά μήνες μετά την 5η Μάη έρχεται να προστεθεί σε ανάλογες καταστάσεις που εκδηλώνονται αυτή την περίοδο τόσο στην Ιταλία, όσο και στην Βρετανία κατά την διάρκεια φοιτητικών κινητοποιήσεων με τους διαδηλωτές να εισβάλλουν στα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος στην Αγγλία, να επιτίθενται στο αυτοκίνητο που μεταφέρει τον πρίγκιπα Κάρολο ή να επιχειρούν να εισβάλλουν στην Γερουσία στην Ιταλία και να συγκρούονται στους γύρω δρόμους με την αστυνομία.

Ας επιστρέψουμε όμως στις κινητοποιήσεις της 6ης Δεκέμβρη στον ελλαδικό χώρο με αφορμή την συμπλήρωση δυο χρόνων από το Δεκέμβρη του 2008.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 9ος, ΦΥΛΛΟ 101
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 106 82

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Η υποτυπώδης ενημέρωση για τη στάση των κατασταλτικών μηχανισμών σε αρκετές διαδηλώσεις σε διάφορες πόλεις θα οδηγήσει εύκολα στο συμπέρασμα ότι πράγματι η κεντρική κατασταλτική γραμμή είχε να κάνει με την υιοθέτηση του δόγματος της «μηδενικής ανοχής», αφού ακόμα και απλά με την θραύση μιας τζαμαρίας οι αστυνομικές δυνάμεις προχωρούσαν με αγριότητα σε επεμβάσεις ενάντια στο σώμα της πορείας, με σκοπό την διάλυση της. Το κράτος λοιπόν έδειξε ότι η εξέλιξη των κινητοποιήσεων της 6ης Δεκέμβρη το «έκαιγε» από πολλές απόψεις. Την επόμενη ημέρα είχε προγραμματιστεί η επίσκεψη του επικεφαλής του ΔΝΤ Ντομινίκ Στρος Καν, ενώ στις 15 Δεκέμβρη ακολουθούσε η εδώ και μήνες προγραμματισμένη από την ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ συγκέντρωση. Έπρεπε λοιπόν όλα να πάνε «καλά», οι συγκρούσεις να περιοριστούν να γίνει μια γενική πρόβα για την συνέχεια. Το κράτος σίγουρα έβγαλε τα συμπεράσματά του.

Δυστυχώς δεν γίνεται το ίδιο πολλές φορές και από εκείνους που του αντιπαρατίθενται τουλάχιστον από αναρχικής σκοπιάς.

Στις 15 Δεκεμβρίου δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι πορεύτηκαν προς το Κοινοβούλιο, όπου ήδη υπάρχει συγκεντρωμένος κόσμος που περιμένει να στηρίξει κάθε είδους επίθεση στην Βουλή. Οι συγκρούσεις ξεκινούν πρόωρα έξω από την Μ. Βρετάνια όπου ομάδα διαδηλωτών επέλεξε να επιτεθεί σε διμοιρία των ΜΑΤ. Διαδηλωτές κάθε ηλικίας υποστηρίζουν με απίστευτο ορισμένες φορές σθένος όσους συγκρούονται στην ευρύτερη περιοχή του Συντάγματος. Η πίεση που δέχονται οι κατασταλτικές δυνάμεις που είναι παρατεταγμένες κατά μήκος του Άγνωστου Στρατιώτη ήταν μηδαμινή λόγω της πρόωρης και πάντως όχι τυχαίας (γεγονός που δεν αλλάζει επειδή τυχόν συμμετείχαν κάποιοι αυθόρμητα...) επίθεσης έξω από την Μ. Βρετανία.

Θα το ξαναπούμε. Αυτή την περίοδο το ζητούμενο για την εξουσία είναι πρωτίστως να ελεγχθούν οι κοινωνικές διαθέ-λιτικής, της αδράνειας, της αναζήτησης θεσμικών λύσεων, η δυνατότητα τους να μην ξαναμπαίνουν και πάλι στα χιλιοπατημένα και τόσο γνωστά μονοπάτια του εναλλακτισμού και κάθε παραφυάδας του, παλαιότερης ή καινούργιας.

Άλλωστε, δεν είμαστε ποτέ ανάμεσα σε εκείνους που αντικρίζουν είτε σκόπιμα είτε από άγνοια διάφορες εκφράσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού μέσα από το πρίσμα μιας γραμμικής, όπως πιστεύουν εξέλιξης. Μιας γραμμικής εξέλιξης που άλλοτε στηρίζεται στην χρονική αλληλουχία των γεγονότων και άλλοτε κρίνεται από την αξιολόγηση της «βαρύτητας» τους σύμφωνα με τα κριτήρια, που έχουν τεθεί και αφορούν, λόγου χάρη, για τους μαρξιστές την εμφανή παρουσία πρωτοποριών που θα καθοδηγήσουν τις λαϊκές μάζες, την παρουσία ή όχι της λεγόμενης εργατικής τάξης λόγω του «ιστορικού» της «ρόλου», των αιτημάτων της, της πολιτικής χειραφέτησης του λαού κ.ο.κ.

Τα εμφανή κενά ή οι αδυναμίες που παρουσιάζει η εν λόγω θεωρία είναι κατά την γνώμη μας τις περισσότερες φορές ευδιάκριτα/ες, ιδιαίτερα όταν κανείς προσπαθήσει να αποσπάσει μια κοινωνική εξέγερση ή μια κοινωνική σύγκρουση από το κάδρο της «στιγμής» που εκδηλώνεται. Και πάλι δεν είναι λίγοι εκείνοι που εγκλωβίζονται στην αναζήτηση και στον προσδιορισμό των λεγόμενων οργανωτικών ελλείψεων και ομνύουν, στη συνέχεια, στο όνομα των δομών (κινηματικών ή άλλων) που όφειλαν ή οφείλουν, όπως νομίζουν, να συγκροτήσουν.

συνέχεια από τη σελίδα 3

θέλησε να κάνει όσο το δυνατόν περισσότερο εμφανή την συμφωνία του και την ένταξη του στο «στρατόπεδο» εκείνων που πρεσβεύουν την «σκληρή» γραμμή και αφ' ετέρου με τον τρόπο του υπονοεί την ανάμιξη και του υπουργείου Εθνικής Αμύνης στις έρευνες και στις «επιτυχίες»...

Δεν θα πρέπει κανείς να ξεχνά ότι η επαναφορά των επιθέσεων έξω από το κοινοβούλιο επτά μήνες μετά την 5η Μάη έρχεται να προστεθεί σε ανάλογες καταστάσεις που εκδηλώνονται αυτή την περίοδο τόσο στην Ιταλία, όσο και στην Βρετανία κατά την διάρκεια φοιτητικών κινητοποιήσεων με τους διαδηλωτές να εισβάλλουν στα γραφεία του κυβερνώντος κόμματος στην Αγγλία, να επιτίθενται στο αυτοκίνητο που μεταφέρει τον πρίγκιπα Κάρολο ή να επιχειρούν να εισβάλλουν στην Γερουσία στην Ιταλία και να συγκρούονται στους γύρω δρόμους με την αστυνομία.

Ας επιστρέψουμε όμως στις κινητοποιήσεις της 6ης Δεκέμβρη στον ελλαδικό χώρο με αφορμή την συμπλήρωση δυο χρόνων από το Δεκέμβρη του 2008.

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 9ος, ΦΥΛΛΟ 101
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 106 82

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Η υποτυπώδης ενημέρωση για τη στάση των κατασταλτικών μηχανισμών σε αρκετές διαδηλώσεις σε διάφορες πόλεις θα οδηγήσει εύκολα στο συμπέρασμα ότι πράγματι η κεντρική κατασταλτική γραμμή είχε να κάνει με την υιοθέτηση του δόγματος της «μηδενικής ανοχής», αφού ακόμα και απλά με την θραύση μιας τζαμαρίας οι αστυνομικές δυνάμεις προχωρούσαν με αγριότητα σε επεμβάσεις ενάντια στο σώμα της πορείας, με σκοπό την διάλυση της. Το κράτος λοιπόν έδειξε ότι η εξέλιξη των κινητοποιήσεων της 6ης Δεκέμβρη το «έκαιγε» από πολλές απόψεις. Την επόμενη ημέρα είχε προγραμματιστεί η επίσκεψη του επικεφαλής του ΔΝΤ Ντομινίκ Στρος Καν, ενώ στις 15 Δεκέμβρη ακολουθούσε η εδώ και μήνες προγραμματισμένη από την ΓΣΕΕ και την ΑΔΕΔΥ συγκέντρωση. Έπρεπε λοιπόν όλα να πάνε «καλά», οι συγκρούσεις να περιοριστούν να γίνει μια γενική πρόβα για την συνέχεια. Το κράτος σίγουρα έβγαλε τα συμπεράσματά του.

Δυστυχώς δεν γίνεται το ίδιο πολλές φορές και από εκείνους που του αντιπαρατίθενται τουλάχιστον από αναρχικής σκοπιάς.

Στις 15 Δεκεμβρίου δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι πορεύτηκαν προς το Κοινοβούλιο, όπου ήδη υπάρχει συγκεντρωμένος κόσμος που περιμένει να στηρίξει κάθε είδους επίθεση στην Βουλή. Οι συγκρούσεις ξεκινούν πρόωρα έξω από την Μ. Βρετάνια όπου ομάδα διαδηλωτών επέλεξε να επιτεθεί σε διμοιρία των ΜΑΤ. Διαδηλωτές κάθε ηλικίας υποστηρίζουν με απίστευτο ορισμένες φορές σθένος όσους συγκρούονται στην ευρύτερη περιοχή του Συντάγματος. Η πίεση που δέχονται οι κατασταλτικές δυνάμεις που είναι παρατεταγμένες κατά μήκος του Άγνωστου Στρατιώτη ήταν μηδαμινή λόγω της πρόωρης και πάντως όχι τυχαίας (γεγονός που δεν αλλάζει επειδή τυχόν συμμετείχαν κάποιοι αυθόρμητα...) επίθεσης έξω από την Μ. Βρετανία.

Θα το ξαναπούμε. Αυτή την περίοδο το ζητούμενο για την εξουσία είναι πρωτίστως να ελεγχθούν οι κοινωνικές διαθέσεις τόσων και τόσων εξαγριωμένων ανθρώπων. Οι συχνές συγκρούσεις έξω από το κοινοβούλιο να περιορισθούν. Να κερδηθεί χρόνος ώστε να προχωρήσουν όσο

λιτικής, της αδράνειας, της αναζήτησης θεσμικών λύσεων, η δυνατότητα τους να μην ξαναμπαίνουν και πάλι στα χιλιοπατημένα και τόσο γνωστά μονοπάτια του εναλλακτισμού και κάθε παραφυάδας του, παλαιότερης ή καινούργιας. Άλλωστε, δεν είμασταν ποτέ ανάμεσα σε εκείνους που αντικρίζουν είτε σκόπιμα είτε από άγνοια διάφορες εκφράσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού μέσα από το πρίσμα μιας γραμμικής, όπως πιστεύουν εξέλιξης. Μιας γραμμικής εξέλιξης που άλλοτε στηρίζεται στην χρονική αλληλουχία των γεγονότων και άλλοτε κρίνεται από την αξιολόγηση της «βαρύτητας» τους σύμφωνα με τα κριτήρια, που έχουν τεθεί και αφορούν, λόγου χάρη, για τους μαρξιστές την εμφανή παρουσία πρωτοποριών που θα καθοδηγήσουν τις λαϊκές μάζες, την παρουσία ή όχι της λεγόμενης εργατικής τάξης λόγω του «ιστορικού» της «ρόλου», των αιτημάτων της, της πολιτικής χειραφέτησης του λαού κ.ο.κ.

Τα εμφανή κενά ή οι αδυναμίες που παρουσιάζει η εν λόγω θεωρία είναι κατά την γνώμη μας τις περισσότερες φορές ευδιάκριτα/ες, ιδιαίτερα όταν κανείς προσπαθήσει να αποσπάσει μια κοινωνική εξέγερση ή μια κοινωνική σύγκρουση από το κάδρο της «στιγμής» που εκδηλώνεται. Και πάλι δεν είναι λίγοι εκείνοι που εγκλωβίζονται στην αναζήτηση και στον προσδιορισμό των λεγόμενων οργανωτικών ελλείψεων και ομνύουν, στη συνέχεια, στο όνομα των δομών (κινηματικών ή άλλων) που όφειλαν ή οφείλουν, όπως νομίζουν, να συγκροτήσουν.

Θεωρούμε, λοιπόν, όπως έχουμε επισημάνει και παλαιότερα ότι από αναρχικής σκοπιάς η πεποίθηση της ύπαρξης μιας γραμμικής εξέλιξης στους κοινω-

σκόμαστε σε έναν συγκρουσιακό κοινωνικό χώρο ο οποίος δεν μπορεί να ελεγχθεί πλέον από την αριστερά όχι βέβαια λόγω

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 106 82

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
****
Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ
Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

δηλωτές κάθε ηλικίας υποστηρίζουν με απίστευτο ορισμένες φορές σθένος όσους συγκρούονται στην ευρύτερη περιοχή του Συντάγματος. Η πίεση που δέχονται οι κατασταλτικές δυνάμεις που είναι παρατεταγμένες κατά μήκος του Άγνωστου Στρατιώτη ήταν μηδαμινή λόγω της πρόωρης και πάντως όχι τυχαίας (γεγονός που δεν αλλάζει επειδή τυχόν συμμετείχαν κάποιοι αυθόρμητα...) επίθεσης έξω από την Μ. Βρετανία.

Θα το ξαναπούμε. Αυτή την περίοδο το ζητούμενο για την εξουσία είναι πρωτίστως να ελεγχθούν οι κοινωνικές διαθέσεις τόσων και τόσων εξαγριωμένων ανθρώπων. Οι συχνές συγκρούσεις έξω από το κοινοβούλιο να περιορισθούν. Να κερδηθεί χρόνος ώστε να προχωρήσουν όσο το δυνατόν πιο ανώδυνα τα μέτρα που ένα χρόνο πριν θα ήταν αδιανόητο να περάσουν με τόση βιαιότητα και σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Δεν χωρά καμία αμφιβολία ότι το πλαίσιο αυτών των βίαιων αλλαγών που θα νιώσουν στο πετσί τους από τα λεγόμενα μεσαία στρώματα μέχρι τους χιλιάδες χαμηλοσυνταξιούχους η σύνταξη των οποίων έχει ήδη πετσοκοφτεί, δεν αφήνει όρθιο απολύτως τίποτα τουλάχιστον στην μορφή που υπήρχε προηγουμένως. Και αυτό αφορά οποιοδήποτε τομέα στον οποίο το λεγόμενο κράτος-πρόνοιας είχε να επιδείξει έστω μια πενιχρή ανταπόδοση του «χρέους» του απέναντι στους υπηκόους του από τις υπηρεσίες υγείας μέχρι τις συγκοινωνίες και την εκπαίδευση.

Δεν είμαστε βέβαια υπερασπιστές της προηγούμενης κατάστασης.

Ούτε πιστεύουμε ότι ήρθε η ώρα της επανάστασης λόγω του άνευ προηγουμένου ξεζουμίσματος που συνεχίζει να εξελίσσεται από την πλευρά των εξουσιαστών. Εκείνο που συνεχίζει να μας ενδιαφέρει διακαώς είναι **η δημιουργικότητα που μπορεί να εκφραστεί μέσα από τις κοινωνικές συγκρούσεις και εξεγέρσεις αλλά και μετά απ' αυτές.** Οι κοινωνικές συνθέσεις που μπορούν να προκύπτουν, η συνεχής απελευθέρωση των ανθρώπινων δυνατοτήτων να απομακρύνονται αλλά και να γκρεμίζουν τις γέφυρες που τους οδηγούν και πάλι στους δρόμους της ποταν κανείς προσπαθήσει να αποσπάσει μια κοινωνική εξέγερση ή μια κοινωνική σύγκρουση από το κάδρο της «στιγμής» που εκδηλώνεται. Και πάλι δεν είναι λίγοι εκείνοι που εγκλωβίζονται στην αναζήτηση και στον προσδιορισμό των λεγόμενων οργανωτικών ελλείψεων και ομνύουν, στη συνέχεια, στο όνομα των δομών (κινηματικών ή άλλων) που όφειλαν ή οφείλουν, όπως νομίζουν, να συγκροτήσουν.

Θεωρούμε, λοιπόν, όπως έχουμε επισημάνει και παλαιότερα ότι από αναρχικής σκοπιάς η πεποίθηση της ύπαρξης μιας γραμμικής εξέλιξης στους κοινωνικούς αγώνες θα μας εγκλώβιζε εκτός των άλλων σε εξουσιαστικές λογικές.

Με τις απόψεις και τις πρακτικές μας προσπαθούμε να βουτήξουμε ξανά και ξανά σε κάθε αγώνα που έχει προηγηθεί, γιατί πολύ απλά θεωρούμε ότι έτσι εκτός των άλλων απελευθερώνουμε αυτό που έρχεται. Κανένα γεγονός που προηγείται δεν έχει τελειώσει με τον τρόπο που θέλει η εξουσία και οι παρατρεχάμενοι της. Μπορούμε και θέλουμε να οικειοποιούμαστε συνεχώς τον απελευθερωτικό χαρακτήρα των κοινωνικών αγώνων, να ξεκαθαρίζουμε τον αυτούσιο χαρακτήρα των αναρχικών απόψεων και πρακτικών που, παρ' όλα αυτά, δεν μένουν αποστειρωμένες ούτε στιγμή, αλλά εμπλουτίζονται από την ικμάδα και την δημιουργικότητα των αναρχικών ομάδων και συλλογικοτήτων.

Οι κινηματικές δοξασίες δεν μας αφορούν. Τις πλειοψηφίες και την «ανάγκη» αυτοπροσδιορισμού βάσει των συσχετισμών του λεγόμενου χώρου τις χαρίζουμε όχι μια αλλά εκατό φορές. Ιδιαίτερα τώρα που θεωρούμε ότι αν αξίζει κανείς να σταθεί με ιδιαίτερη προσοχή σε μια από τις «βεβαιότητες», που καταρρέουν, αυτή πρώτα απ' όλα είναι η δυνατότητα της εξουσίας να ελέγχει τόσους και τόσους ανθρώπους μέσω του καταναλωτισμού, του βολέματος και της κάθε λογής καβάτζας ή πολιτικής εκπροσώπησης.

Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι βρισκόμαστε σε έναν συγκρουσιακό κοινωνικό χώρο ο οποίος δεν μπορεί να ελεγχθεί πλέον από την αριστερά όχι βέβαια λόγω του κατακερματισμού της, αλλά μιας κοινωνικής ανυποταξίας που αυτήν την ευρύτερη περίοδο έχει ξεκάθαρα αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά. Και, βέβαια, **δεν σκοπεύουμε να βάλουμε την παραμικρή «πλάτη» σε μια αριστερά που αναζητά εναγωνίως τους τρόπους που θα διεκδικήσει το μερίδιο της σε μια εξουσιαστική πίττα που ολοένα και μικραίνει.** Τόσο η αριστερά όσο και οι υπόλοιποι εταίροι μιας πολιτικής ελίτ που αναδιπλώνεται γνωρίζουν πολύ καλά ότι το έργο τους έχει δυσκολέψει. Μάταια καμώνονται διάφοροι δημοσιολόγοι, μικρά ή μεγάλα παπαγαλάκια των εξουσιαστικών συμφερόντων, να πείσουν ότι *«η κοινωνία δείχνει μια απίστευτη ψυχραιμία και ωριμότητα, αφού δεν έχει σημειωθεί κάποια θεαματική κοινωνική έκρηξη»*. Μάταια βασίζονται κάποιοι άλλοι στο «ένστικτο της μεσαίας τάξης», την κοινωνική ανασφάλεια, και το σοκ από τις αλλαγές που επιβάλλονται με απίστευτη βιαιότητα.

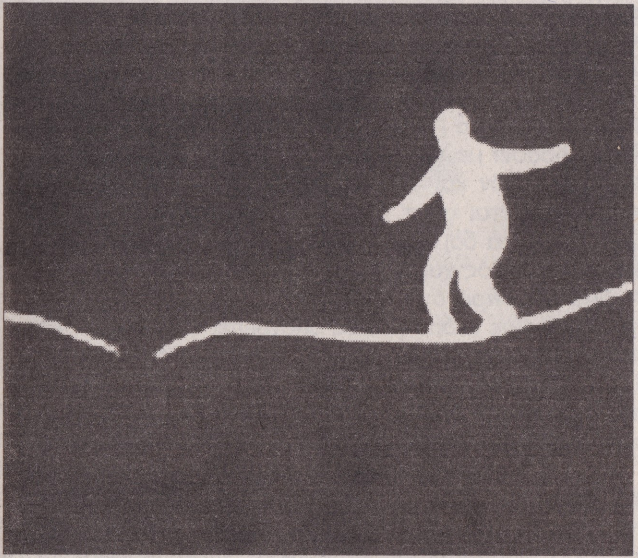
Δεν έχουμε, λοιπόν, παρά να παραμείνουμε **ανυποχώρητα εχθροί κάθε πολιτικής, κάθε εναλλακτισμού** (πράσινου ή μη), **κάθε ελεγχόμενης πολιτικής ή άλλης σύγκρουσης** ξεκαθαρίζοντας ότι **η αναρχία τώρα περισσότερο από ποτέ δεν παζαρεύεται, δεν βάζει πλάτες, δεν εξαγοράζεται, δεν σιωπά....**

Συσπείρωση Αναρχικών

ANARCHY PRESS GR

Αναρχικές Απόψεις – Ειδήσεις – Σχόλια

Ο ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ, ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ «ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ» ΚΙΝΗΜΑ...

Προ ημερών ο Υπουργός Προστασίας του Πολίτη κ. Χρήστος Παπουτσής συναντήθηκε με αντιπροσωπεία από τις Ομοσπονδίες Οικοδόμων, Τροφίμων Γάλακτος, Ποτών, Τύπου-Χάρτου, Κλωστοϋφαντουργών-Ιματισμού - Δέρματος, Λογιστών καθώς και με αντιπροσωπεία της Δημοκρατικής Συσπείρωσης για τις λαϊκές ελευθερίες και την Αλληλεγγύη.

Ο λόγος; Οι αντιπρόσωποι έκαναν παράσταση διαμαρτυρίας έξω από το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη διαμαρτυρόμενοι για την δράση «κουκουλοφόρων» και απέδωσαν τη δράση τους στην ανοχή, αν όχι σε εντολές αστυνομικών δυνάμεων, κατά την διάρκεια της απεργίας και των συγκεντρώσεων της 15ης Δεκεμβρίου.

Ανέφερε, λοιπόν ο Παπουτσής μεταξύ άλλων: «*Σύμφωνα με τη δική μου γνώση, η παλαιά μέθοδος της παρακολούθησης με μυστικούς αστυνομικούς των συγκεντρώσεων των εργατικών συνδικάτων, του μαζικού κινήματος, στη δική μας*

ζεται το κίνημα μαζικά και τότε λειτουργεί εις βάρος της δυνατότητας των ανθρώπων να διαδηλώσουν ελεύθεροι.

***[…] Όταν όμως, ανεχόσαστε εσείς οι ίδιοι και δεν βλέπετε ότι η προβοκάτσια μπορεί να μην έλθει μόνο από επιπόλαιους αστυνομικούς, αλλά μπορεί να έρθει από άλλες οργανωμένες ομάδες και δεν αντιδράτε, τότε έχετε κι εσείς κάποια ευθύνη. Επιμένω πως, η βία πρέπει να αντιμετωπιστεί από όλους εκείνους που πιστεύουν στην οργανωμένη πολιτική δράση. Χωρίς προβοκάτσιες και χωρίς άλλες εκδηλώσεις που μπορεί να πυροδοτούν την κατάσταση**. Έχω απόλυτη πίστη στη δυνατότητα του οργανωμένου μαζικού κινήματος να οργανώσει μια παρουσία η οποία θα έχει πολιτικό αποτέλεσμα. Το πολιτικό αποτέλεσμα είναι όμως ακριβώς αντίθετο όταν επικυριαρχείται από πράξεις βίας. Γιατί η βία φέρνει πάντοτε βία. Και πάλι βία. Και μόνο αδιέξοδα. Ποτέ λύσεις.*

Τι νομίζετε ότι θα συνέφερε περισσότερο τη χώρα σήμερα και την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ; Εικόνες καταστροφών, αίματος και βίας σε όλα τα διεθνή Μ.Μ.Ε ή μια μεγάλη μαζική λαϊκή κινητοποίηση με ειρηνικό τρόπο και καθαρό μήνυμα; Με τις καταστροφές, δυσφημίζεται και αποδυναμώνεται η χώρα. Με τη μαζική παρουσία του λαού ενισχύεται η κυβέρνηση και η διαπραγματευτική δύναμη του πρωθυπουργού για να αντιμετωπίσουμε τις ασφυκτικές πιέσεις που δέχεται η Ελλάδα και η οικονομία της χώρας».

Δεν χρειάζεται βέβαια να επιχειρηματολογήσει κανείς ιδιαίτερα για να αποφανθεί ότι ουδέποτε υπήρξαν και ούτε θα υπάρξουν μέχρι να καταστραφεί κάθε μορφής εξουσία «παλαιές» και «νέες» μορφές καταστολής τουλάχιστον με τον τρόπο που εννοεί ο πάλαι ποτέ φοιτητοπατέρας και νυν πολιτικός προϊστάμενος των πάσης φύσεως κατασταλτικών δυνάμεων που διαθέτει το κράτος. Θα μπορούσε κανείς να αναφέρει τον τεχνολογικό παράγοντα και να σκεφτεί ότι λόγου χάρη η εκτεταμένη χρήση καμερών ή δορυφόρων ή η χρήση ως «αποδεικτικού υλικού» του DNA έχει καταστήσει άνευ λόγου για τις διωκτικές αρχές ορισμένες «παραδοσιακές» μορφές ελέγχου, όπως η παρακολούθηση ενός «υπόπτου» με τους γνωστούς συμβατικούς τρόπους.

Μήπως άραγε έχει καταστεί «περιττή» μια τέτοιου είδους παρακολούθηση για τις διωκτικές αρχές; Τότε, μάλλον, θα είναι ευφάνταστοι όσοι καταγγέλλουν κατά καιρούς την φανερή ή την «διακριτική» τους παρακολούθηση από αστυνομικούς με πολιτική αμφίεση ή μεταμφίεση. Ο Παπουτσής

εξουσία κατεύθυνση. Όλα αυτά δεν τα αναφέρουμε για να δημιουργήσουμε ένα κλίμα πρακτορολογίας ή συνωμοσιολογίας, όπως συνηθίζουν να κάνουν διάφοροι αριστεροί για να πολεμήσουν απόψεις και πρακτικές που θεωρούν εχθρικές, επειδή αντίκεινται στις κομματικές και γενικότερα εξουσιαστικές λογικές τους. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι οι αναρχικοί είναι ευκολόπιστοι σε ό,τι εμφανίζεται ως «επαναστατικό» ή «ανατρεπτικό», ή ότι υποτιμούν τις διάφορες «παλαιές» μεθόδους που δήθεν βρίσκονται σε αχρηστία. Αντιλαμβάνονται μέσα από την πολύχρονη εμπειρία τους πότε μια πράξη είναι απλά λαθεμένη και πότε σκόπιμα «λαθεμένη» ή «πρόωρη». Η κουκούλα του αγωνιστή πάντα ξεχωρίζει από το ράσο του Ιησουίτη, όσο και αν ο τελευταίος προσπαθεί να τα κάνει όμοια.

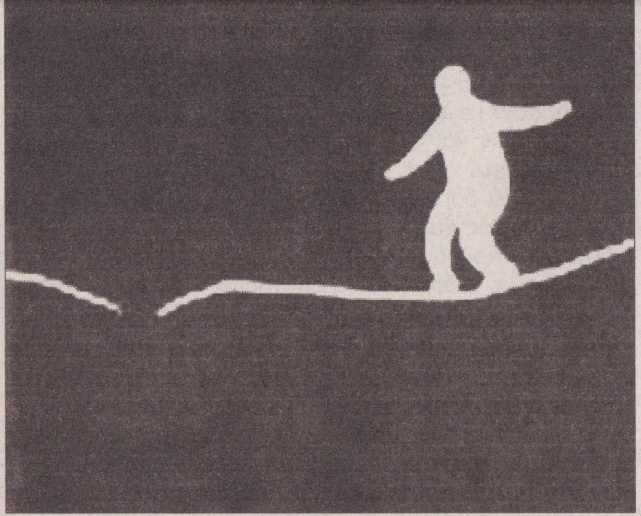
Η προβοκάτσια ήταν και παραμένει μια τεχνική που βασίζεται στην συκοφάντηση του «στόχου» στην απομόνωση του, στην σύγχυση και στην αλλοίωση των απόψεων και των δράσεων του. Μια τεχνική που τα αποτελέσματα της πολλαπλασιάζονται όταν ασκείται από τα «μέσα». Και αυτό το γνωρίζουν τόσοι οι κάθε λογής τεχνικοί της εξουσίας όσο και οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι. Δεν μπορούν, λοιπόν, παρά να το γνωρίζουν και το γνωρίζουν καλά οι αναρχικοί…

Όσο για την περιφρούρηση που ζητά ο Παπουτσής από το «οργανωμένο» κίνημα τι να πούμε; Σαράντα χρόνια φούρναρης κάτι θα θυμάται, να τους υποδείξει, που το έχουν ξεχάσει…

ΟΙ ΠΑΡΕΕΣ ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΝ «ΙΣΤΟΡΙΑ»

Μια ωραία ατμόσφαιρα επικράτησε σήμερα έξω απ' το δημαρχείο της Αθήνας, στην πλατεία Κοτζιά. Ο λόγος ήταν οι επικείμενες ορκωμοσίες που πραγματοποιήθηκαν, απαραίτητες προϋποθέσεις για την ανάληψη των καθηκόντων απ' τους «νικητές» των πρόσφατων δημοτικών εκλογών για το δήμο της Αθηνάς.

Συμβασιούχοι του δήμου και μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από τη μια, μέλη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ από την άλλη να γιουχάρονται μεταξύ τους με κόσμιο και βεβαίως, πάνω απ' όλα, ειρηνικό τρόπο. Να γιουχάρουν τους υπόλοιπους τοπικούς «άρχοντες» Καμίνη (πασοκ-δημοκρατική αριστερά), Κακλαμάνη (ΝΔ- ΛΑΟΣ), Ψινάκη (ΛΑΟΣ),

Προ ημερών ο Υπουργός Προστασίας του Πολίτη κ. Χρήστος Παπουτσής συναντήθηκε με αντιπροσωπεία από τις Ομοσπονδίες Οικοδόμων, Τροφίμων Γάλακτος, Ποτών, Τύπου-Χάρτου, Κλωστοϋφαντουργών-Ιματισμού - Δέρματος, Λογιστών καθώς και με αντιπροσωπεία της Δημοκρατικής Συσπείρωσης για τις λαϊκές ελευθερίες και την Αλληλεγγύη.

Ο λόγος; Οι αντιπρόσωποι έκαναν παράσταση διαμαρτυρίας έξω από το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη διαμαρτυρόμενοι για την δράση «κουκουλοφόρων» και απέδωσαν τη δράση τους στην ανοχή, αν όχι σε εντολές αστυνομικών δυνάμεων, κατά την διάρκεια της απεργίας και των συγκεντρώσεων της 15ης Δεκεμβρίου.

Ανέφερε, λοιπόν ο Παπουτσής μεταξύ άλλων: «*Σύμφωνα με τη δική μου γνώση, η παλαιά μέθοδος της παρακολούθησης με μυστικούς αστυνομικούς των συγκεντρώσεων των εργατικών συνδικάτων, του μαζικού κινήματος, στη δική μας περίοδο δεν υπάρχει. Σας λέω λοιπόν καθαρά ότι εάν εντοπίζετε τον οποιονδήποτε αστυνομικό μέσα στον περιφρουρημένο οργανωτικά χώρο στον οποίο γίνεται η εκδήλωση «να τον κρεμάσετε στα μανταλάκια». Θα λειτουργεί εκτός οποιασδήποτε εντολής. Αυτοί λοιπόν θα έχουν να κάνουν μαζί μου σε αυτήν την περίπτωση.*

Εγώ προσωπικά έχω εντοπίσει αστυνομικούς μέσα σε εκδηλώσεις του μαζικού κινήματος, αλλά ήταν άλλες εποχές. Ήταν δικτατορία και αμέσως μετά τη δικτατορία, όπου έτσι λειτουργούσε το σύστημα, τώρα δεν λειτουργεί έτσι. Εάν κάποιοι έχουν αυτονομηθεί, αυτό είναι άλλο θέμα. Και ελέγχεται αμέσως. Στη δική μου εποχή, όταν το φοιτητικό κίνημα ήταν αυτό που ήταν στην πρωτοπορία του αγώνα, ένα εκατομμύριο άνθρωποι που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις της Αθήνας ήταν πάντοτε με την ευθύνη της ΕΦΕΕ ή των πολιτικών οργανώσεων της νεολαίας, ή των συνδικάτων που κινητοποιούσαν τον κόσμο. Δεν υπήρχε αστυνομία και το αίτημα μάλιστα ήταν να μην υπάρχει αστυνομία πουθενά. Προσωπικά έκανα τις διαπραγματεύσεις. Αλλά όμως δεν τολμούσε κανένας να προβοκάρει το κίνημα. Γιατί έχετε δίκιο όταν γίνεται προβοκάτσια τέτοιου είδους, τότε δυσφημί-

μετωπιστεί από όλους εκείνους που πιστεύουν στην οργανωμένη πολιτική δράση. Χωρίς προβοκάτσιες και χωρίς άλλες εκδηλώσεις που μπορεί να πυροδοτούν την κατάσταση. *Έχω απόλυτη πίστη στη δυνατότητα του οργανωμένου μαζικού κινήματος να οργανώσει μια παρουσία η οποία θα έχει πολιτικό αποτέλεσμα. Το πολιτικό αποτέλεσμα είναι όμως ακριβώς αντίθετο όταν επικυριαρχείται από πράξεις βίας. Γιατί η βία φέρνει πάντοτε βία. Και πάλι βία. Και μόνο αδιέξοδα. Ποτέ λύσεις.*

Τι νομίζετε ότι θα συνέφερε περισσότερο τη χώρα σήμερα και την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ; Εικόνες καταστροφών, αίματος και βίας σε όλα τα διεθνή Μ.Μ.Ε ή μια μεγάλη μαζική λαϊκή κινητοποίηση με ειρηνικό τρόπο και καθαρό μήνυμα; Με τις καταστροφές, δυσφημίζεται και αποδυναμώνεται η χώρα. Με τη μαζική παρουσία του λαού ενισχύεται η κυβέρνηση και η διαπραγματευτική δύναμη του πρωθυπουργού για να αντιμετωπίσουμε τις ασφυκτικές πιέσεις που δέχεται η Ελλάδα και η οικονομία της χώρας».

Δεν χρειάζεται βέβαια να επιχειρηματολογήσει κανείς ιδιαίτερα για να αποφανθεί ότι ουδέποτε υπήρξαν και ούτε θα υπάρξουν μέχρι να καταστραφεί κάθε μορφής εξουσία «παλαιές» και «νέες» μορφές καταστολής τουλάχιστον με τον τρόπο που εννοεί ο πάλαι ποτέ φοιτητοπατέρας και νυν πολιτικός προϊστάμενος των πάσης φύσεως κατασταλτικών δυνάμεων που διαθέτει το κράτος. Θα μπορούσε κανείς να αναφέρει τον τεχνολογικό παράγοντα και να σκεφτεί ότι λόγου χάρη η εκτεταμένη χρήση καμερών ή δορυφόρων ή η χρήση ως «αποδεικτικού υλικού» του DNA έχει καταστήσει άνευ λόγου για τις διωκτικές αρχές ορισμένες «παραδοσιακές» μορφές ελέγχου, όπως η παρακολούθηση ενός «υπόπτου» με τους γνωστούς συμβατικούς τρόπους.

Μήπως άραγε έχει καταστεί «περιττή» μια τέτοιου είδους παρακολούθηση για τις διωκτικές αρχές; Τότε, μάλλον, θα είναι ευφάνταστοι όσοι καταγγέλλουν κατά καιρούς την φανερή ή την «διακριτική» τους παρακολούθηση από αστυνομικούς με πολιτική αμφίεση ή μεταμφίεση. Ο Παπουτσής βέβαια αναφέρεται στην «κατάργηση» μιας συγκεκριμένης μορφής παρακολούθησης και επιτήρησης διαβεβαιώνοντας ότι το «σύστημα» δεν δουλεύει πια έτσι, αφού πρόκειται για μεθόδους χουντικές ή το πολύ-πολύ μεθόδους που είχαν υιοθετηθεί τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης.

Για να πείσει μάλιστα για την ειλικρίνειά του,, δίνει το «ελεύθερο» στο οργανωμένο εργατικό ή άλλο κίνημα και στους εκπροσώπους τους σε περίπτωση που αντιληφθούν τους «προβοκάτορες» αστυνομικούς να έχουν εισέλθει σε εκδηλώσεις να τους «απλώσουν στα μανταλάκια» αφού σ' αυτήν την περίπτωση θεωρούνται «αυτονομημένοι» από τον «έμπειρο» Παπουτσή…

Φαίνεται ότι έμαθε καλά και γρήγορα το «ποίημα» του ο Παπουτσής, αφού η πλέον πασίγνωστη και στον πλέον αδαή τεχνική των μυστικών υπηρεσιών σε περίπτωση ανακάλυψης της «άκομψης» παρουσίας ενός πράκτορα είναι η άρνηση όχι μόνο της κάλυψής τους, αλλά και εκείνης ακόμα της ύπαρξης του.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν είχε πάρει συγκεκριμένες εντολές, ότι έκανε το κεφαλιού του, ούτε βέβαια ότι είχε «αυτονομηθεί». Με άλλα λόγια ο Παπουτσής απλά ανα-

ναστατικό» ή «ανατρεπτικό», ή ότι υποτιμούν τις διάφορες «παλαιές» μεθόδους που δήθεν βρίσκονται σε αχρηστία. Αντιλαμβάνονται μέσα από την πολύχρονη εμπειρία τους πότε μια πράξη είναι απλά λαθεμένη και πότε σκόπιμα «λαθεμένη» ή «πρόωρη». Η κουκούλα του αγωνιστή πάντα ξεχωρίζει από το ράσο του Ιησουίτη, όσο και αν ο τελευταίος προσπαθεί να τα κάνει όμοια.

Η προβοκάτσια ήταν και παραμένει μια τεχνική που βασίζεται στην συκοφάντηση του «στόχου» στην απομόνωση του, στην σύγχυση και στην αλλοίωση των απόψεων και των δράσεων του. Μια τεχνική που τα αποτελέσματα της πολλαπλασιάζονται όταν ασκείται από τα «μέσα». Και αυτό το γνωρίζουν τόσοι οι κάθε λογής τεχνικοί της εξουσίας όσο και οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι. Δεν μπορούν, λοιπόν, παρά να το γνωρίζουν και το γνωρίζουν καλά οι αναρχικοί…

Όσο για την περιφρούρηση που ζητά ο Παπουτσής από το «οργανωμένο» κίνημα τι να πούμε; Σαράντα χρόνια φούρναρης κάτι θα θυμάται, να τους υποδείξει, που το έχουν ξεχάσει…

ΟΙ ΠΑΡΕΕΣ ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΝ «ΙΣΤΟΡΙΑ»

Μια ωραία ατμόσφαιρα επικράτησε σήμερα έξω απ' το δημαρχείο της Αθήνας, στην πλατεία Κοτζιά. Ο λόγος ήταν οι επικείμενες ορκωμοσίες που πραγματοποιήθηκαν, απαραίτητες προϋποθέσεις για την ανάληψη των καθηκόντων απ' τους «νικητές» των πρόσφατων δημοτικών εκλογών για το δήμο της Αθηνάς.

Συμβασιούχοι του δήμου και μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από τη μια, μέλη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ από την άλλη να γιουχάρονται μεταξύ τους με κόσμιο και βεβαίως, πάνω απ' όλα, ειρηνικό τρόπο. Να γιουχάρουν τους υπόλοιπους τοπικούς «άρχοντες» Καμίνη (πασοκ-δημοκρατική αριστερά), Κακλαμάνη (ΝΔ- ΛΑΟΣ), Ψινάκη (ΛΑΟΣ), Κωνσταντίνου (ΑΝΤΑΡΣΥΑ), Μιχαλολιάκος (ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ), Σοφιανός (ΚΚΕ), Πορτάλιου (ΣΥΡΙΖΑ). Τα «κραξίματα» και οι «φιλοφρονήσεις» όπως είπαμε έγιναν με ειρηνικότατο τρόπο, σε κλίμα πανηγυριού (ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ πρώτη φόρα εκλέγουν αντιπρόσωπο τους) που δημιουργούσε μια ωραία ατμόσφαιρα.

Όσοι κακόβουλοι περίμεναν επεισόδια μεταξύ των «άκρων» δεν τους βγήκε διότι τολμώ να πω ότι τη σημερινή μέρα νίκησε η δημοκρατία που χάριν αυτής και (βεβαίως-βεβαίως) για το καλό των πολιτών αυτής της πόλης, θα βάλουν στην άκρη τις όποιες διαφορές τους χώριζαν στο παρελθόν και όλοι μαζί, στο ίδιο ΤΡΑΠΕΖΙ πλέον θα εργαστούν για το κοινό καλό του δήμου οπότε και όλων μας.

Ας όψεστε σεις ο «άτιμος» λαός (όσοι, τέλος πάντων, ψηφίσατε) που τους βάλατε σε μπελάδες. Όμως στη Δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα και το σημερινό αποτελεί περίτρανο παράδειγμα. Εκμηδενίζει τις όποιες αντιστάσεις, γεφυρώνει τα όποια χάσματα και στέλνει στο πυρ το εξώτερον τα φαντάσματα του παρελθόντος.

Και αν τώρα κάποιοι αναρωτιέστε το γιατί, η απάντη-

μοσπονδίες Οικοδόμων, Τροφίμων Γάλακτος, Ποτών, Τύπου-Χάρτου, Κλωστοϋφαντουργών-Ιματισμού - Δέρματος, Λογιστών καθώς και με αντιπροσωπεία της Δημοκρατικής Συσπείρωσης για τις λαϊκές ελευθερίες και την Αλληλεγγύη.

Ο λόγος; Οι αντιπρόσωποι έκαναν παράσταση διαμαρτυρίας έξω από το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη διαμαρτυρόμενοι για την δράση «κουκουλοφόρων» και απέδωσαν τη δράση τους στην ανοχή, αν όχι σε εντολές αστυνομικών δυνάμεων, κατά την διάρκεια της απεργίας και των συγκεντρώσεων της 15ης Δεκεμβρίου.

Ανέφερε, λοιπόν ο Παπουτσής μεταξύ άλλων: «*Σύμφωνα με τη δική μου γνώση, η παλαιά μέθοδος της παρακολούθησης με μυστικούς αστυνομικούς των συγκεντρώσεων των εργατικών συνδικάτων, του μαζικού κινήματος, στη δική μας περίοδο δεν υπάρχει. Σας λέω λοιπόν καθαρά ότι εάν εντοπίζετε τον οποιονδήποτε αστυνομικό μέσο στον περιφρουρημένο οργανωτικά χώρο στον οποίο γίνεται η εκδήλωση «να τον κρεμάσετε στα μανταλάκια». Θα λειτουργεί εκτός οποιασδήποτε εντολής. Αυτοί λοιπόν θα έχουν να κάνουν μαζί μου σε αυτήν την περίπτωση.*

Εγώ προσωπικά έχω εντοπίσει αστυνομικούς μέσα σε εκδηλώσεις του μαζικού κινήματος, αλλά ήταν άλλες εποχές. Ήταν δικτατορία και αμέσως μετά τη δικτατορία, όπου έτσι λειτουργούσε το σύστημα, τώρα δεν λειτουργεί έτσι. Εάν κάποιοι έχουν αυτονομηθεί, αυτό είναι άλλο θέμα. Και ελέγχεται αμέσως. Στη δική μου εποχή, όταν το φοιτητικό κίνημα ήταν αυτό που ήταν στην πρωτοπορία του αγώνα, ένα εκατομμύριο άνθρωποι που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις της Αθήνας ήταν πάντοτε με την ευθύνη της ΕΦΕΕ ή των πολιτικών οργανώσεων της νεολαίας, ή των συνδικάτων που κινητοποιούσαν τον κόσμο. Δεν υπήρχε αστυνομία και το αίτημα μάλιστα ήταν να μην υπάρχει αστυνομία πουθενά. Προσωπικά έκανα τις διαπραγματεύσεις. Αλλά όμως δεν τολμούσε κανένας να προβοκάρει το κίνημα. Γιατί έχετε δίκιο όταν γίνεται προβοκάτσια τέτοιου είδους, τότε δυσφημί-

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»
δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright.
Τα κείμενα και οι ειδήσεις
που δημοσιεύονται
δεν αποτελούν «πνευματική ιδιοκτησία»
του Κύκλου Σύνταξης
και μπορούν να χρησιμοποιηθούν,
απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση
της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης
και διακίνησης των απόψεων.

τον τρόπο που εννοεί ο πάλαι ποτέ φοιτητοπατέρας και νυν πολιτικός προϊστάμενος των πάσης φύσεως κατασταλτικών δυνάμεων που διαθέτει το κράτος. Θα μπορούσε κανείς να αναφέρει τον τεχνολογικό παράγοντα και να σκεφτεί ότι λόγου χάρη η εκτεταμένη χρήση καμερών ή δορυφόρων ή η χρήση ως «αποδεικτικού υλικού» του DNA έχει καταστήσει άνευ λόγου για τις διωκτικές αρχές ορισμένες «παραδοσιακές» μορφές ελέγχου, όπως η παρακολούθηση ενός «ύποπτου» με τους γνωστούς συμβατικούς τρόπους.

Μήπως άραγε έχει καταστεί «περιττή» μια τέτοιου είδους παρακολούθηση για τις διωκτικές αρχές; Τότε, μάλλον, θα είναι ευφάνταστοι όσοι καταγγέλλουν κατά καιρούς την φανερή ή την «διακριτική» τους παρακολούθηση από αστυνομικούς με πολιτική αμφίεση ή μεταμφίεση. Ο Παπουτσής βέβαια αναφέρεται στην «κατάργηση» μιας συγκεκριμένης μορφής παρακολούθησης και επιτήρησης διαβεβαιώνοντας ότι το «σύστημα» δεν δουλεύει πια έτσι, αφού πρόκειται για μεθόδους χουντικές ή το πολύ-πολύ μεθόδους που είχαν υιοθετηθεί τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης.

Για να πείσει μάλιστα για την ειλικρίνειά του,, δίνει το «ελεύθερο» στο οργανωμένο εργατικό ή άλλο κίνημα και στους εκπροσώπους τους σε περίπτωση που αντιληφθούν τους «προβοκάτορες» αστυνομικούς να έχουν εισέλθει σε εκδηλώσεις να τους «απλώσουν στα μανταλάκια» αφού σ' αυτήν την περίπτωση θεωρούνται «αυτονομημένοι» από τον «έμπειρο» Παπουτσή…

Φαίνεται ότι έμαθε καλά και γρήγορα το «ποίημα» του ο Παπουτσής, αφού η πλέον πασίγνωστη και στον πλέον αδαή τεχνική των μυστικών υπηρεσιών σε περίπτωση ανακάλυψης της «άκομψης» παρουσίας ενός πράκτορα είναι η άρνηση όχι μόνο της κάλυψής τους, αλλά και εκείνης ακόμα της ύπαρξης του.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν είχε πάρει συγκεκριμένες εντολές, ότι έκανε το κεφαλιού του, ούτε βέβαια ότι είχε «αυτονομηθεί». Με άλλα λόγια ο Παπουτσής απλά αναγνώρισε κάτι που ούτως ή άλλως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις. Όταν δηλαδή ανακαλύπτεται μυστικός αστυνομικός να βρίσκεται ανάμεσα σε συγκεντρωμένους ή διαδηλωτές να λαμβάνει τα δέοντα και να εκδιώκεται ή σε άλλες περιπτώσεις να έπεται λυντσάρισμα, κάτι στο οποίο θα επαναλάβουμε και με αυτή την ευκαιρία ότι διαφωνούμε.

Μήπως, όμως, ξεχνάει ο Παπουτσής και κάθε Παπουτσής τις διάφορες διαρροές κατά καιρούς από τους γνωστούς-άγνωστους κύκλους του υπουργείου του προς τα επίσης γνωστά-άγνωστα παπαγαλάκια διαφόρων ΜΜΕ που μιλούσαν για την «ανάγκη» διείσδυσης στους λεγόμενους μαζικούς χώρους για την ανακάλυψη «τρομοκρατών»; Όχι βέβαια.

Δεν θα μπορούσε να τις ξεχάσει γιατί εξακολουθεί να αποτελεί μια βασική μορφή επιτήρησης και ελέγχου, αλλά και κατασκευής «γεγονότων», προς την επιθυμητή για την

«ΙΣΤΟΡΙΑ»

Μια ωραία ατμόσφαιρα επικράτησε σήμερα έξω απ' το δημαρχείο της Αθήνας, στην πλατεία Κοτζιά. Ο λόγος ήταν οι επικείμενες ορκωμοσίες που πραγματοποιήθηκαν, απαραίτητες προϋποθέσεις για την ανάληψη των καθηκόντων απ' τους «νικητές» των πρόσφατων δημοτικών εκλογών για το δήμο της Αθήνας.

Συμβασιούχοι του δήμου και μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από τη μια, μέλη της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ από την άλλη να γιουχάρονται μεταξύ τους με κόσμιο και βεβαίως, πάνω απ' όλα, ειρηνικό τρόπο. Να γιουχάρουν τους υπόλοιπους τοπικούς «άρχοντες» Καμίνη (πασοκ-δημοκρατική αριστερά), Κακλαμάνη (ΝΔ- ΛΑΟΣ), Ψινάκη (ΛΑΟΣ), Κωνσταντίνου (ΑΝΤΑΡΣΥΑ), Μιχαλολιάκος (ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ), Σοφιανός (ΚΚΕ), Πορτάλιου (ΣΥΡΙΖΑ). Τα «κραξίματα» και οι «φιλοφρονήσεις» όπως είπαμε έγιναν με ειρηνικότατο τρόπο, σε κλίμα πανηγυριού (ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ πρώτη φόρα εκλέγουν αντιπρόσωπο τους) που δημιουργούσε μια ωραία ατμόσφαιρα.

Όσοι κακόβουλοι περίμεναν επεισόδια μεταξύ των «άκρων» δεν τους βγήκε διότι τολμώ να πω ότι τη σημερινή μέρα νίκησε η δημοκρατία που χάριν αυτής και (βεβαίως-βεβαίως) για το καλό των πολιτών αυτής της πόλης, θα βάλουν στην άκρη τις όποιες διαφορές τους χώριζαν στο παρελθόν και όλοι μαζί, στο ίδιο ΤΡΑΠΕΖΙ πλέον θα εργαστούν για το κοινό καλό του δήμου οπότε και όλων μας.

Ας όψεστε σεις ο «άτιμος» λαός (όσοι, τέλος πάντων, ψηφίσατε) που τους βάλατε σε μπελάδες. Όμως στη Δημοκρατία δεν υπάρχουν αδιέξοδα και το σημερινό αποτελεί περίτρανο παράδειγμα. Εκμηδενίζει τις όποιες αντιστάσεις, γεφυρώνει τα όποια χάσματα και στέλνει στο πυρ το εξώτερο τα φαντάσματα του παρελθόντος.

Και αν τώρα κάποιοι αναρωτιέστε το γιατί, η απάντηση είναι απλή! Διότι αγαπητοί μου ανέκαθεν, στην ιστορία, η εξουσία τους φέρνει πιο κοντά…

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΘΕΩΡΗΣΗΣ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟΛΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ

«Omnia mutantur, nihil interit» [1]

(Μέρος Β΄)

Επαναστατικά τεχνάσματα και επαναστατισμός

Obscuris vera involvens [2]
(Βιργίλιος)

Χρειάζεται να σταθούμε σε μερικά στοιχεία αυτού που αναφέρεται ως επανάσταση. Πρόκειται για κάποια ιδεολογήματα μέσα από τα οποία επιχειρείται να στοιχειοθετηθεί –αυθαίρετα, εξωπραγματικά αλλά και πέρα από τυχόν μεταφυσική διάσταση– η άποψη πως το μέσο μπορεί να γίνει σκοπός.

Ως «μεγαλόπνοα», όντως, παρουσιάζονται τα τεχνάσματα που χρησιμοποιούνται προς μια τέτοια κατεύθυνση. Ένα αρκετά συνηθισμένο είναι αυτό κατά το οποίο ένας αριθμός από τα μέσα που συνιστούν την πολύμορφη κοινωνική δράση «συμπυκνώνεται». Αυτή η «συμπύκνωση» χρησιμοποιείται για την αναγόρευση ενός από αυτά σε ΣΚΟΠΟ. Έτσι, ακούγεται πως τα μέσα του αγώνα χρησιμοποιούνται για την πραγματοποίηση της επανάστασης (sic!). Κι έτσι οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι καλούνται να αποδεχτούν ή να αναδείξουν ένα από τα συστατικά της πολύμορφης κοινωνικής δράσης ως αρχηγεύον και να το προωθήσουν στο θρόνο του υπέρτατου άρχοντα!

Ας προχωρήσουμε σε ένα ακόμη από τα τεχνάσματα που η εξουσιαστική τεχνική χρησιμοποιεί, προκειμένου μέσα από διαχωρισμούς να αυτοδιαφημιστεί ως καινοτόμος. Πρόκειται για την περίπτωση όπου αυτός που επιθυμεί να δυσφημήσει μια άποψη, φορά την ταμπέλα του φορέα της άποψης, την ίδια στιγμή που διαλαλεί τις πλέον απεχθείς και ανταγωνιστικές απόψεις. Πρόκειται για τον υποτιθέμενο «αντικοινωνισμό», που είναι μία κατ' εξοχήν εξουσιαστική στάση. Πάνω σ' αυτό χρειάζεται να υπενθυμίσουμε πως η αναρχική προοπτική αποδέχεται ως ένα από τα πολλά μέσα για την πραγμάτωσή της, την επανάσταση (όχι γενικά και αόρι-

πό την αρνητική διαφήμιση, απορροφώντας ενέργεια και προκαλώντας βάθεμα μιας διχαστικής κατάστασης με **την χρησιμοποίηση ενός κενού από περιεχόμενο και προοπτική λόγου,** είναι εμφανής στις περισσότερες από τις σπασμωδικές κινήσεις που γίνονται κατά καιρούς.

Κάθε νοήμων άνθρωπος, που αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα η οποία υπάρχει γύρω του και δείχνει τον απαιτούμενο σεβασμό σ' αυτά που διακηρύσσει, γνωρίζει πως **δεν αρκεί η ανακοίνωση και η διαφήμιση μιας ταυτότητας** (π.χ. αναρχικός, αντιεξουσιαστής, αριστερός, επα-

ναστάτης σοσιαλιστής, επαναστάτης αναρχικός, επανα-

σα από μια **συνεχή, λειτουργική και απελευθερωτική διεργασία, την οποία οφείλουμε να προβάλλουμε και να εμπλουτίζουμε ως αναρχικοί μέσα στον κοινωνικό χώρο** ή θα ανατεθεί σε κάποια ομάδα ειδικών και «αποφασισμένων» ατόμων; Στη δεύτερη περίπτωση έχουμε μια συνειδητή και συστηματική προσπάθεια ευνουχισμού των ανθρώπων και των δυνατοτήτων που αυτοί έχουν. Η ανάθεση γίνεται σε ειδικούς, που αναλαμβάνουν να διεκπεραιώσουν το έργο χρησιμοποιώντας «πολύμορφα» μέσα.

Όμως, η ειδίκευση εμπεριέχει την παθητικοποίηση και την αποδυνάμωση των ανθρώπινων δυνατοτήτων, στην ανάπτυξη των οποίων εμείς οι αναρχικοί οφείλουμε να συμβάλλουμε με κάθε δημιουργικό και απελευθερωτικό τρόπο.

Αξιοσημείωτο είναι το ότι αυτή η παθητικοποίηση, παρά το γεγονός πως πρωταρχικά στρέφεται προς τον υπόλοιπο κοινωνικό χώρο μη αναγνωρίζοντάς του κανένα δικαίωμα να δράσει με τρόπο ανεξάρτητο από τις επιρροές των μηχανισμών και θεσμών χειραγώγησης, στη συνέχεια, επιμερίζεται και σ' όλο το πλέγμα των ειδικών, συγκροτώντας μια δομή με γραφειοκρατικό χαρακτήρα. Ο επαναστατισμός χαρακτηρίζεται από το «προνόμιο» να δρα τόσο πριν όσο και κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων, με τρόπο που να αποτρέπει τα δημιουργικά χαρακτηριστικά που –σε συνθήκες όπως αυτές που διανύουμε– υπάρχουν εν δυνάμει και τις οποίες δεν χρειάζεται ιδιαίτερη νοημοσύνη για να κατανοήσει ή έστω να τα αντιληφθεί κάποιος.

Τίθεται σε χρήση, ως άλλοθι, μια μονότονα επαναλαμβανόμενη θεωρία περί προβάτων και βοσκών, χωρίς να είναι εύκολο να κρυφτεί η πρόθεση αυτών που την επικαλούνται πως στην ουσία θέλουν να αντικαταστήσουν τους υπάρχοντες βοσκούς.

Έτσι αυτοί που εξορκίζουν την παθητικοποίηση, την θεσμοθετούν στην πράξη για να την χρησιμοποιούν στη συνέχεια ως άλλοθι. Πρόκειται για ένα φαύλο κύκλο που, όμως, εκτός από τον ευνουχισμό, ουσιαστικά προσπαθεί να οδηγήσει στα χέρια των κατασταλτικών δυνάμεων τις αντιδράσεις που πηγάζουν από την συγκρουσιακή διάθεση των ανθρώπων.

Ο επαναστατισμός δεν μπορεί ή και δεν θέλει να καταλάβει (σε ορισμένες περιπτώσεις σκόπιμα) πως οι καιροί δεν είναι πάντοτε ίδιοι. Χρησιμοποιεί τη δογματική στάση για να στρεβλώσει, μέσα από την ευχέρεια που δίνει η κακομεταχείριση του λόγου, η κακόβουλη διάθεση και η

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ, ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΠΟΛΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ

«Omnia mutantur, nihil interit»[1]

(Μέρος Β΄)

Επαναστατικά τεχνάσματα και επαναστατισμός

Obscuris vera involvens[2]

(Βιργιλιος)

Χρειάζεται να σταθούμε σε μερικά στοιχεία αυτού που αναφέρεται ως επανάσταση. Πρόκειται για κάποια ιδεολογήματα μέσα από τα οποία επιχειρείται να στοιχειοθετηθεί –αυθαίρετα, εξωπραγματικά αλλά και πέρα από τυχόν μεταφυσική διάσταση– η άποψη πως το μέσο μπορεί να γίνει σκοπός.

Ως «μεγαλόπνοα», όντως, παρουσιάζονται τα τεχνάσματα που χρησιμοποιούνται προς μια τέτοια κατεύθυνση. Ένα αρκετά συνηθισμένο είναι αυτό κατά το οποίο ένας αριθμός από τα μέσα που συνιστούν την πολύμορφη κοινωνική δράση «συμπυκνώνεται». Αυτή η «συμπύκνωση» χρησιμοποιείται για την αναγόρευση ενός από αυτά σε ΣΚΟΠΟ. Έτσι, ακούγεται πως τα μέσα του αγώνα χρησιμοποιούνται για την πραγματοποίηση της επανάστασης (sic!). Κι έτσι οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι καλούνται να αποδεχτούν ή να αναδείξουν ένα από τα συστατικά της πολύμορφης κοινωνικής δράσης ως αρχηγεύον και να το προωθήσουν στο θρόνο του υπέρτατου άρχοντα!

Ας προχωρήσουμε σε ένα ακόμη από τα τεχνάσματα που η εξουσιαστική τεχνική χρησιμοποιεί, προκειμένου μέσα από διαχωρισμούς να αυτοδιαφημιστεί ως καινοτόμος. Πρόκειται για την περίπτωση όπου αυτός που επιθυμεί να δυσφημήσει μια άποψη, φορά την ταμπέλα του φορέα της άποψης, την ίδια στιγμή που διαλαλεί τις πλέον απεχθείς και ανταγωνιστικές απόψεις. Πρόκειται για τον υποτιθέμενο «αντικοινωνισμό», που είναι μία κατ' εξοχήν εξουσιαστική στάση. Πάνω σ' αυτό χρειάζεται να υπενθυμίσουμε πως η αναρχική προοπτική αποδέχεται ως ένα από τα πολλά μέσα για την πραγμάτωσή της, την επανάσταση (όχι γενικά και αόριστα, το τονίζουμε, επειδή η διαστρέβλωση έχει τόσα ποδάρια που ξεπερνά ακόμη και αυτή τη σαρανταποδαρούσα) για την αναρχία. Επομένως, **η δράση των αναρχικών δεν μπορεί να διαχωριστεί και να σταθεί εχθρικά απέναντι σ' αυτό που σήμερα υπάρχει και έχει προσδιοριστεί ως κοινωνία**, δεδομένου πως δεν μπορεί να νοηθεί ως επαναστατική η κάθε εγωιστική καρικατούρα.

Επαναστατικό μπορεί να γίνει ό,τι συνδέεται με ένα τμήμα της κοινωνίας και τους σκοπούς που επιδιώκονται με τη δράση του. Όλα τα άλλα, που μπορεί να εμφανίζονται ως επαναστατικά, αποτελούν αστείες προσπάθειες που χαρακτηρίζονται από επαναστατισμό.

Από κει και πέρα, οι διαχωρισμοί και οι προσδιορισμοί του είδους: επαναστατικός αναρχισμός, κοινωνικός αναρχισμός και άλλες ιστορίες παιδιάστικης (αν όχι κάτι χειρότερο) νοοτροπίας, που γίνονται σκόπιμα ή μη, αντιστοι-

πο την αρνητική διαφήμιση, απορροφώντας ενέργεια και προκαλώντας βάθεμα μιας διχαστικής κατάστασης με **την χρησιμοποίηση ενός κενού από περιεχόμενο και προοπτική λόγου,** είναι εμφανής στις περισσότερες από τις σπασμωδικές κινήσεις που γίνονται κατά καιρούς.

Κάθε νοήμων άνθρωπος, που αντιλαμβάνεται την πραγματικότητα η οποία υπάρχει γύρω του και δείχνει τον απαιτούμενο σεβασμό σ' αυτά που διακηρύσσει, γνωρίζει πως **δεν αρκεί η ανακοίνωση και η διαφήμιση μιας ταυτότητας** (π.χ. αναρχικός, αντιεξουσιαστής, αριστερός, επαναστάτης σοσιαλιστής, επαναστάτης αναρχικός, επαναστάτης αριστερός, αναρχικός συνδικαλιστής, αναρχικός σοσιαλιστής κ.ά.).

Γίνεται αντιληπτό πως **απαιτείται η διαρκής επιβεβαίωσή αυτής της ταυτότητας με πράξεις και οράματα, με ένα ουσιαστικό περιεχόμενο, όπου υπάρχει μια αλληλένδετη λειτουργία** κι όχι με αόριστες έννοιες του είδους: τιμή, υπερηφάνεια, ηθική, αξιοπρέπεια κ.λπ. Επειδή, τέτοιες έννοιες έχουν πλημμυρίσει τις διακηρύξεις όλου του φάσματος των ιδεολογικοπολιτικών αποχρώσεων, από την λεγόμενη άκρα αριστερά έως την λεγόμενη άκρα δεξιά.

Οι απληροφόρητοι χρειάζεται να μάθουν πως έχουν περάσει ανεπιστρεπτί οι εποχές της αοριστίας και της προσπάθειας ψαρέματος σε θολά νερά. Κι αν ακόμα ισχύει, εν μέρει, αυτή η συνθήκη, είναι βέβαιο πως οι υπερφίαλοι και οι «πρόθυμοι» θα λιγοστεύουν με γεωμετρική πρόοδο. Σε μια πιο δραματική έκφραση αυτών των φαινομένων,

σουν το έργο χρησιμοποιώντας «πολύμορφα» μέσα.

Όμως, η ειδίκευση εμπεριέχει την παθητικοποίηση και την αποδυνάμωση των ανθρώπινων δυνατοτήτων, στην ανάπτυξη των οποίων εμείς οι αναρχικοί οφείλουμε να συμβάλλουμε με κάθε δημιουργικό και απελευθερωτικό τρόπο.

Αξιοσημείωτο είναι το ότι αυτή η παθητικοποίηση, παρά το γεγονός πως πρωταρχικά στρέφεται προς τον υπόλοιπο κοινωνικό χώρο μη αναγνωρίζοντάς του κανένα δικαίωμα να δράσει με τρόπο ανεξάρτητο από τις επιρροές των μηχανισμών και θεσμών χειραγώγησης, στη συνέχεια, επιμερίζεται και σ' όλο το πλέγμα των ειδικών, συγκροτώντας μια δομή με γραφειοκρατικό χαρακτήρα. Ο επαναστατισμός χαρακτηρίζεται από το «προνόμιο» να δρα τόσο πριν όσο και κατά τη διάρκεια κινητοποιήσεων, με τρόπο που να αποτρέπει τα δημιουργικά χαρακτηριστικά που –σε συνθήκες όπως αυτές που διανύουμε– υπάρχουν εν δυνάμει και τις οποίες δεν χρειάζεται ιδιαίτερη νοημοσύνη για να κατανοήσει ή έστω να τα αντιληφθεί κάποιος.

Τίθεται σε χρήση, ως άλλοθι, μια μονότονα επαναλαμβανόμενη θεωρία περί προβάτων και βοσκών, χωρίς να είναι εύκολο να κρυφτεί η πρόθεση αυτών που την επικαλούνται πως στην ουσία θέλουν να αντικαταστήσουν τους υπάρχοντες βοσκούς.

Έτσι αυτοί που εξορκίζουν την παθητικοποίηση, την θεσμοθετούν στην πράξη για να την χρησιμοποιήσουν στη συνέχεια ως άλλοθι. Πρόκειται για ένα φαύλο κύκλο που, όμως, εκτός από τον ευνουχισμό, ουσιαστικά προσπαθεί να οδηγήσει στα χέρια των κατασταλτικών δυνάμεων τις αντιδράσεις που πηγάζουν από την συγκρουσιακή διάθεση των ανθρώπων.

Ο επαναστατισμός δεν μπορεί ή και δεν θέλει να καταλάβει (σε ορισμένες περιπτώσεις σκόπιμα) πως οι καιροί δεν είναι πάντοτε ίδιοι. Χρησιμοποιεί τη δογματική στάση για να στρεβλώσει, μέσα από την ευχέρεια που δίνει η κακομεταχείριση του λόγου, η κακόβουλη διάθεση και η κρυψίνοια.

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο χρειάζεται να ειπωθεί, πως **η αναρχία γεννήθηκε μέσα από τις προγενέστερες των κοινωνιών ανθρώπινες ομάδες, ανδρώθηκε μέσα στις κοινότητες, αλλά δυστυχώς εγκλωβίστηκε και διαστρεβλώνεται μέσα στον κοινωνικό χώρο από τις βασικές συνιστώσες της πολιτικής: την τεχνική, την υποκρισία και το ψέμα**.

Επειδή, ένα πραγματικά σημαντικό δώρο που δόθηκε στον άνθρωπο, αυτό της ομιλίας και μετέπειτα της γραφής, μετατράπηκε από την εξουσία σε κατάρα. Η αλήθεια και η ειλικρίνεια, η άμεση εκδήλωση των σκέψεων και των επιθυμιών που είναι η καθαυτό έκφραση της ανθρώπινης οντότητας χάνεται και τη θέση της καταλαμβάνει το επεξεργασμένο ψεύδος και η συκοφαντία, η διαστρέβλωση, η υποκρισία και η υπονόμευση μέσα από το λόγο και τη γραφή.

«Omnia mutantur, nihil interit»[1]

(Μέρος Β΄)

του υπέρτατου άρχοντα.

Ας προχωρήσουμε σε ένα ακόμη από τα τεχνάσματα που η εξουσιαστική τεχνική χρησιμοποιεί, προκειμένου μέσα από διαχωρισμούς να αυτοδιαφημιστεί ως καινοτόμος. Πρόκειται για την περίπτωση όπου αυτός που επιθυμεί να δυσφημήσει μια άποψη, φορά την ταμπέλα του φορέα της άποψης, την ίδια στιγμή που διαλαλεί τις πλέον απεχθείς και ανταγωνιστικές απόψεις. Πρόκειται για τον υποτιθέμενο «αντικοινωνισμό», που είναι μία κατ' εξοχήν εξουσιαστική στάση. Πάνω σ' αυτό χρειάζεται να υπενθυμίσουμε πως η αναρχική προοπτική αποδέχεται ως ένα από τα πολλά μέσα για την πραγμάτωσή της, την επανάσταση (όχι γενικά και αόριστα, το τονίζουμε, επειδή η διαστρέβλωση έχει τόσα ποδάρια που ξεπερνά ακόμη και αυτή τη σαρανταποδαρούσα) για την αναρχία. Επομένως, **η δράση των αναρχικών δεν μπορεί να διαχωριστεί και να σταθεί εχθρικά απέναντι σ' αυτό που σήμερα υπάρχει και έχει προσδιοριστεί ως κοινωνία**, δεδομένου πως δεν μπορεί να νοηθεί ως επαναστατική η κάθε εγωιστική καρικατούρα.

Επαναστατικό μπορεί να γίνει ό,τι συνδέεται με ένα τμήμα της κοινωνίας και τους σκοπούς που επιδιώκονται με τη δράση του. Όλα τα άλλα, που μπορεί να εμφανίζονται ως επαναστατικά, αποτελούν αστείες προσπάθειες που χαρακτηρίζονται από επαναστατισμό.

Από κει και πέρα, οι διαχωρισμοί και οι προσδιορισμοί του είδους: επαναστατικός αναρχισμός, κοινωνικός αναρχισμός και άλλες ιστορίες παιδιάστικης (αν όχι κάτι χειρότερο) νοοτροπίας, που γίνονται σκόπιμα ή μη, αντιστοιχούν σε μία εκ των προτέρων καταδικασμένη προσπάθεια υπονόμευσης των απελευθερωτικών διεργασιών.

Είναι γεγονός πως οι κάθε είδους εκφραστές τυχοδιωκτικών λογικών, μη έχοντας καμία βάση στήριξης ή απελευθερωτικής προοπτικής (ούτε καν σε ατομικό επίπεδο), σπαράζουν όπως το ψάρι μες τα δίχτυα, προσπαθώντας να παρουσιάσουν μια απάντηση (που μόνο πειστική δεν είναι) στα ζητήματα που προκύπτουν και στα αδιέξοδα που τους έχει οδηγήσει η υπερφίαλη ματαιοδοξία.

Είναι διασκεδαστική, σε πολλές περιπτώσεις, η εικόνα που παρουσιάζουν οι εκάστοτε «φορείς» του επαναστατισμού. Από πολέμιοι της αναρχικής προοπτικής μετατρέπονται σιγά-σιγά σε «τάση» της αναρχίας. Αρπάζουν φράσεις και λέξεις από δω κι από κει προσπαθούν να τις κολλήσουν όπως-όπως στα κακότεχνο κατασκευάσμά τους και στην βιαστική προσπάθειά τους να στηρίξουν ένα κτίσμα υπό κατάρρευση.

Σ' όλη αυτή την κατάσταση δεν παραλείπεται η αναζήτηση της δημοσιότητας. Το να βρίσκεται στο επίκεντρο των συζητήσεων, ακόμα και με τις πλέον αρνητικές τοποθετήσεις, πιστεύεται πως είναι χρήσιμο για ένα τόσο σαθρό κατασκεύασμα όπως αυτό. Η ελπίδα του να τραφεί αναστάτης σοσιαλιστής, επαναστάτης αναρχικός, επαναστάτης αριστερός, αναρχικός συνδικαλιστής, αναρχικός σοσιαλιστής κ.ά.).

Γίνεται αντιληπτό πως **απαιτείται η διαρκής επιβεβαίωσή αυτής της ταυτότητας με πράξεις και οράματα, με ένα ουσιαστικό περιεχόμενο, όπου υπάρχει μια αλληλένδετη λειτουργία** κι όχι με αόριστες έννοιες του είδους: τιμή, υπερηφάνεια, ηθική, αξιοπρέπεια κ.λπ. Επειδή, τέτοιες έννοιες έχουν πλημμυρίσει τις διακηρύξεις όλου του φάσματος των ιδεολογικοπολιτικών αποχρώσεων, από την λεγόμενη άκρα αριστερά έως την λεγόμενη άκρα δεξιά.

Οι απληροφόρητοι χρειάζεται να μάθουν πως έχουν περάσει ανεπιστρεπτί οι εποχές της αοριστίας και της προσπάθειας ψαρέματος σε θολά νερά. Κι αν ακόμα ισχύει, εν μέρει, αυτή η συνθήκη, είναι βέβαιο πως οι υπερφίαλοι και οι «πρόθυμοι» θα λιγοστεύουν με γεωμετρική πρόοδο. Σε μια πιο δραματική έκφραση αυτών των φαινομένων, έρχεται η αντιστροφή των «αντιθέτων». Μια «αντιστροφή» που επιβεβαιώνει πως η επανάσταση κρύβει μέσα της την αντεπανάσταση με τον ίδιο τρόπο που η παρανομία κρύβει μέσα της το νόμο και αντίστροφα.

Όμως το ζήτημα που αφορά τους ανθρώπους δεν βρίσκεται στις όποιες ονοματοδοσίες, χωρίς να σημαίνει πως τους αφήνουν αδιάφορους. Το θέμα είναι πως ο Κόσμος, ιδιαίτερα σε σχέση με την αναρχία, αναζητά, πλέον, το **πώς**, το **γιατί** και το **τί**. Και σ' αυτό το σημείο είμαστε υποχρεωμένοι να αφήσουμε στην άκρη την αδιαφορία του παρελθόντος. **Η συγκάλυψη πίσω από ετικέτες αποδεικνύει την ανυπαρξία προοπτικής, οράματος και στόχων που να συμπορεύονται με και προς την αναρχία**. Είναι λόγια κενά περιεχομένου που φαντάζουν ισχυρά. Αυτό είναι που δεν χρειάζονται οι άνθρωποι. Αυτό είναι που δεν χρειαζόμαστε κι εμείς οι αναρχικοί. **Οι άνθρωποι χρειάζονται πειστικά οράματα και προοπτική, όχι για να καθοδηγηθούν αλλά για να τα εμπλουτίσουν και να δημιουργήσουν έναν κόσμο ελευθερίας χωρίς κράτη και εξουσία**.

Και εδώ είναι που το καίριο ερώτημα εξακολουθεί να τίθεται: Η καταστροφή του συστήματος κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης θα γίνει από τον κόσμο που θα ξεσηκωθεί μέ-

Έτσι αυτοί που εξορκίζουν την παθητικοποίηση, την θεσμοθετούν στην πράξη για να την χρησιμοποιήσουν στη συνέχεια ως άλλοθι. Πρόκειται για ένα φαύλο κύκλο που, όμως, εκτός από τον ευνουχισμό, ουσιαστικά προσπαθεί να οδηγήσει στα χέρια των κατασταλτικών δυνάμεων τις αντιδράσεις που πηγάζουν από την συγκρουσιακή διάθεση των ανθρώπων.

Ο επαναστατισμός δεν μπορεί ή και δεν θέλει να καταλάβει (σε ορισμένες περιπτώσεις σκόπιμα) πως οι καιροί δεν είναι πάντοτε ίδιοι. Χρησιμοποιεί τη δογματική στάση για να στρεβλώσει, μέσα από την ευχέρεια που δίνει η κακομεταχείριση του λόγου, η κακόβουλη διάθεση και η κρυψίνοια.

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο χρειάζεται να ειπωθεί, πως **η αναρχία γεννήθηκε μέσα από τις προγενέστερες των κοινωνιών ανθρώπινες ομάδες, ανδρώθηκε μέσα στις κοινότητες, αλλά δυστυχώς εγκλωβίστηκε και διαστρεβλώνεται μέσα στον κοινωνικό χώρο από τις βασικές συνιστώσες της πολιτικής: την τεχνική, την υποκρισία και το ψέμα**.

Επειδή, ένα πραγματικά σημαντικό δώρο που δόθηκε στον άνθρωπο, αυτό της ομιλίας και μετέπειτα της γραφής, μετατράπηκε από την εξουσία σε κατάρα. Η αλήθεια και η ειλικρίνεια, η άμεση εκδήλωση των σκέψεων και των επιθυμιών που είναι η καθαυτό έκφραση της ανθρώπινης οντότητας χάνεται και τη θέση της καταλαμβάνει το επεξεργασμένο ψεύδος και η συκοφαντία, η διαστρέβλωση, η υποκρισία και η υπονόμευση μέσα από το λόγο και τη γραφή.

Ένοπλος αγώνας και αντάρτικο πόλης

Όσα έχουν ήδη αναφερθεί συνδέονται στενά με την εσωτερική λογική που διέπει τον ένοπλο αγώνα. Πριν όμως προχωρήσουμε, καλό θα ήταν να γίνει μια προσπάθεια διευκρίνησης σε σχέση με ορισμένα ζητήματα.

Όπως έχουμε αναφέρει, η πολύμορφη δράση περιλαμβάνει μια σειρά από στοιχεία που χαρακτηρίζονται από εμφανή βίαια χαρακτηριστικά.

Ας ξεκινήσουμε από ένα αρκετά συνηθισμένο γεγονός. Αναφερόμαστε στις συγκρούσεις που εκδηλώνονται στην διάρκεια πορειών-διαδηλώσεων. Αυτές οι βίαιες συγκρούσεις δεν ταυτίζονται με αυτό που αποδίδεται ως **ένοπλη δράση**, παρά το γεγονός πως κατά την εκδήλωσή τους χρησιμοποιούνται αντικείμενα που χαρακτηρίζονται ως όπλα (πέτρες, ξύλα, μολότοφ, σφυριά κ.λπ.) ή πράγματι είναι.

Αλλά, ακόμη και στην περίπτωση που υπάρξει τυχόν μεμονωμένη χρήση όπλων, όπως μαχαίρι ή πιστόλι, και πάλι δεν μπορεί να χαρακτηριστεί η δράση διαδηλωτών ως ένοπλη. Όμως, τα όρια της μετατροπής μιας σύγκρουσης

–κατά τη διάρκεια διαδήλωσης, πάντοτε– σε ένοπλη δράση δεν είναι ασαφή: Πρόκειται για το σημείο εκείνο όπου διαμορφώνεται μια συγκεκριμένη κατάσταση, που αποκτά χαρακτηριστικά **ένοπλης αντιπαράθεσης** με τις δυνάμεις του κράτους. Αυτή η αντιπαράθεση σημαδεύεται από τον **επιθετικό χαρακτήρα** που διαμορφώνει η δράση των διαδηλωτών και έχει **ορισμένη διάρκεια.** Συνεπώς, **εξαρτάται από τις συνθήκες κάτω από τις οποίες εκδηλώνεται αυτή η ποιοτική μεταβολή μιας βίαιης δράσης σε ένοπλη.**

Αυτό το **μη δομημένο** χαρακτηριστικό της ένοπλης δράσης είναι που μας ενδιαφέρει από αναρχική απελευθερωτική σκοπιά. Επειδή ακριβώς αυτό είναι που συμβάλλει ουσιαστικά στην αποφυγή κατασκευής εξουσιαστικών δομών. Θεωρούμε, μάλιστα, πως αυτή μπορεί να υπάρξει και εκτός των κοινωνικών κινητοποιήσεων χωρίς –και πάλι– να απαιτείται δόμησή της σε κάποιου είδους σχήμα. Επειδή τέτοιες δομήσεις είναι που **μετατρέπουν** (σε συνδυασμό και με άλλους παράγοντες) **το μέσο σε σκοπό και το σχέδιο της ελευθερίας σε μια εναλλακτική εξουσία.** Εκείνο που χρειάζεται είναι η πολυμορφία των κοινωνικών αγώνων και πρακτικών να μην μένει στα λόγια, αλλά να υλοποιείται μέσα στις συνεχώς μεταβαλλόμενες συνθήκες κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Δεν θα βοηθούσε σε τίποτε την απελευθερωτική διεργασία η δημιουργία δομών. Δώσαμε και δίνουμε μεγάλη σημασία στη δημιουργία αναρχικών ομάδων. Αυτή, όμως, η κατεύθυνση δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ως μία εναλλακτική πρόταση για την κατασκευή άλλου τύπου δομών. Επειδή η αναρχική ομάδα δεν είναι δομή, ένα σχήμα που επιβάλλεται σε κάποιο μέρος ή σε κάποια σύνολα.

Ίσα-ίσα, **η αναρχική ομάδα είναι ένα μέρος του όλου και ταυτόχρονα εμπεριέχει το όλο. Δεν λειτουργεί διαχωρισμένα και δεν αναθέτει σε ειδικούς τις «δύσκολες» εργασίες. Είναι ικανή για όλα, επειδή είναι οργανισμός σε ζωή και δημιουργία. Δεν αυτό-υπονομεύεται και δεν υπονομεύει απελευθερωτικές διεργασίες και πρακτικές. Λειτουργεί μέσα από ένα κοινό πνεύμα που έχει γίνει συνείδηση μέσα από πολύμορφες συνθέσεις και όχι μέσα από δομές κινήματος.**

Δεν είναι του παρόντος να προχωρήσουμε σε μια εκτενέστερη τοποθέτηση για τους τρόπους δράσης αυτού του είδους. Εκείνο, όμως, που έχει σημασία είναι να παραμένει υπερκερασμένη η λογική τόσο των κάθε είδους δομών, όσο και της «παραγωγικότητας» σε καταστροφές σε πράγματα ή σε άτομα.

Η βίαιη πρακτική, εκφρασμένη μέσα από ένοπλη δράση

ριστικό ρόλο στην ύπαρξη ή μη του ένοπλου, παρά την φαινομενική ισχύ που υποτίθεται πως έχουν οι κατέχοντες τον οπλισμό. Σ' αυτό το θέμα τα παραδείγματα –και οι ανάλογες εμπειρίες– είναι πάμπολλα (ΙΡΑ, Βάσκοι, κ.λπ.).

Σαν ένα εργαλείο που **έχει αποσπασθεί από την λειτουργική του σχέση με την συνολική απελευθερωτική προσπάθεια των ανθρώπων**, ο ένοπλος αγώνας **αποτελεί ένα εξουσιαστικό μέσο** για το πέρασμα του κρατικού μηχανισμού από τη μία εξουσιαστική ομάδα σε μία άλλη.

Δεν χρειάζεται να επεκταθούμε σ' αυτό το σημείο. Αρκεί να επισημάνουμε πως, στο συνολικότερο πλέγμα των εξουσιαστικών επιδιώξεων και των πολιτικών σχεδιασμών και τεχνικών, η ένοπλη πτέρυγα του κάθε εξουσιαστικού μηχανισμού θα επιδείξει την ανάλογη περιφρόνηση και απαξίωση προς τους κοινωνικούς αγώνες. Είναι μια βαθειά ριζωμένη αίσθηση, από την οποία διακατέχεται, και συνει-

δητή στάση την οποία εκδηλώνει και

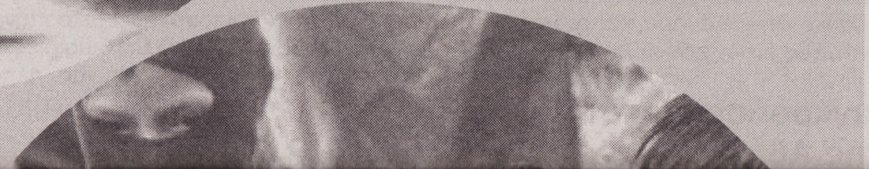
μπορούν να συμβάλλουν σε τέτοιες διεργασίες με θετικό τρόπο, ενεργούν εγκλωβιστικά, χειραγωγικά και κατασταλτικά, με αποτέλεσμα η επερχόμενη μετά την ήττα, κρατική βία και καταστολή να προκαλεί σοβαρά πλήγματα στον αγώνα των ανθρώπων για ελευθερία.

Δεν χρειάζεται να αναζητηθούν εμπειρίες από τη Λατινική Αμερική για να βγουν συμπεράσματα για το που οδηγεί μια τέτοια στάση. Η ευρωπαϊκή εμπειρία είναι αρκετή. Το «Εγχειρίδιο του αντάρτη των Πόλεων», του Κάρλος Μαριγκέλα, μπορεί να φάνταζε λαμπερό στα μάτια αγωνιζόμενων ανθρώπων πριν από σαράντα χρόνια, τώρα όμως είναι ένα κιτρινισμένο βιβλίο με εμπειρίες, που έχει βρει τη θέση του στα ράφια της ιστορίας.

Το αντάρτικο πόλης, λοιπόν, είτε κηδεμονευόμενο στα πλαίσια του ένοπλου αγώνα, είτε ακηδεμόνευτο έχει ημερομηνία λήξης. Και μάλιστα αυτή συνδέεται, συνήθως, με ήττα σε πολλά επίπεδα. Είναι αποδειγμένο πως ο ένοπλος αγώνας μπορεί να πάρει συγκεκριμένη μορφή, η οποία δεν έχει δυνατότητες να αναπτυχθεί σε συνθήκες πόλης. Έτσι, το αντάρτικο πόλης είναι το υποκατάστατο της αδυναμίας διεξαγωγής ένοπλου αγώνα. Το ιδιαίτερα αδύναμο σημείο του είναι πως είναι ευάλωτο στους κρατικούς μηχανισμούς. Ο λόγος που ισχύει αυτό οφείλεται στο ότι **δραστηριοποιείται σε ένα επίπεδο, το οποίο είναι κατ' εξοχήν προνομιακό για το κράτος.**

Επί πλέον, το αντάρτικο πόλης δρα, κυρίως, ως μονάδα ανορθόδοξου πολέμου μέσα σ' ένα ασφυκτικό περιβάλλον, είτε υπάρχει ένοπλος αγώνας στον οποίο είναι ενταγμένο, είτε κινείται μεμονωμένα.

Μια ακόμα ιδιαίτερη αδυναμία του βρίσκεται στο ότι η διεξαγωγή του αντάρτικου πόλης έχει περιορισμένη σύνδεση με κοινωνικά κομμάτια, σε σχέση με αυτήν που συνήθως απολαμβάνει η διεξαγωγή ενός ένοπλου αγώνα. Η κατάληξή του είναι να αναλώνεται σε πρακτικές είτε αυτοσυντήρησης, είτε σε μια, προκαθορισμένου φινάλε, αντιπαράθεση με τις κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους. Η εμπειρία από την Ιταλία (Ερυθρές Ταξιαρχίες), τη Γερμανία (RAF), τη Βρετανία (Οργισμένη Ταξιαρχία), τη

σης είναι που μας ενδιαφέρει από αναρχική απελευθερωτική σκοπιά. Επειδή ακριβώς αυτό είναι που συμβάλλει ουσιαστικά στην αποφυγή κατασκευής εξουσιαστικών δομών. Θεωρούμε, μάλιστα, πως αυτή μπορεί να υπάρξει και εκτός των κοινωνικών κινητοποιήσεων χωρίς –και πάλι– να απαιτείται δόμησή της σε κάποιου είδους σχήμα. Επειδή τέτοιες δομήσεις είναι που **μετατρέπουν** (σε συνδυασμό και με άλλους παράγοντες) **το μέσο σε σκοπό και το σχέδιο της ελευθερίας σε μια εναλλακτική εξουσία.** Εκείνο που χρειάζεται είναι η πολυμορφία των κοινωνικών αγώνων και πρακτικών να μην μένει στα λόγια, αλλά να υλοποιείται μέσα στις συνεχώς μεταβαλλόμενες συνθήκες κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης.

Δεν θα βοηθούσε σε τίποτε την απελευθερωτική διεργασία η δημιουργία δομών. Δώσαμε και δίνουμε μεγάλη σημασία στη δημιουργία αναρχικών ομάδων. Αυτή, όμως, η κατεύθυνση δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ως μία εναλλακτική πρόταση για την κατασκευή άλλου τύπου δομών. Επειδή η αναρχική ομάδα δεν είναι δομή, ένα σχήμα που επιβάλλεται σε κάποιο μέρος ή σε κάποια σύνολα.

Ίσα-ίσα, **η αναρχική ομάδα είναι ένα μέρος του όλου και ταυτόχρονα εμπεριέχει το όλο. Δεν λειτουργεί διαχωρισμένα και δεν αναθέτει σε ειδικούς τις «δύσκολες» εργασίες. Είναι ικανή για όλα, επειδή είναι οργανισμός σε ζωή και δημιουργία. Δεν αυτό-υπονομεύεται και δεν υπονομεύει απελευθερωτικές διεργασίες και πρακτικές. Λειτουργεί μέσα από ένα κοινό πνεύμα που έχει γίνει συνείδηση μέσα από πολύμορφες συνθέσεις και όχι μέσα από δομές κινήματος.**

Δεν είναι του παρόντος να προχωρήσουμε σε μια εκτενέστερη τοποθέτηση για τους τρόπους δράσης αυτού του είδους. Εκείνο, όμως, που έχει σημασία είναι να παραμένει υπερκερασμένη η λογική τόσο των κάθε είδους δομών, όσο και της «παραγωγικότητας» σε καταστροφές σε πράγματα ή σε άτομα.

Η βίαιη πρακτική, εκφρασμένη μέσα από ένοπλη δράση χρειάζεται **να βασίζεται στις θεμελιακές αναρχικές θεωρήσεις**. Με βάση αυτές να συμβάλει στο άπλωμα της αναρχικής αντίληψης, άποψης και πρακτικής μέσα στον κοινωνικό χώρο, χωρίς συμβιβασμούς και μεσολαβητές και κυρίως πάνω σε μια διεύρυνση της αναρχικής απελευθερωτικής φιλοσοφικής σκέψης και δράσης. Δεν είναι μόνιμη αλλά ούτε και περιστασιακή. Διατηρεί ισχυρή σύνδεση με την κοινωνική δυναμική και τις δονήσεις που αυτή εκπέμπει σε κάθε φάση ή περίοδο του κοινωνικού ανταγωνισμού. Κάθε ένοπλη δράση μπορεί να επιλέγεται, στο βαθμό που είναι αναγκαία και εν δυνάμει ανακόπτει την επιθετικότητα του κράτους και των εκμεταλλευτών. **Χρειάζεται να βρίσκεται σε αρμονία με την αναρχική προοπτική ενισχύοντας την αντικρατική και αντιεξουσιαστική διάθεση του κόσμου, χωρίς όμως και να τον υποκαθιστά.** Αυτό σημαίνει να είναι φιλοσοφημένη και να βρίσκεται διαρκώς «μέσα στα πράγματα».

Δεν χρειάζεται να επεκταθούμε σ' αυτό το σημείο. Αρκεί να επισημάνουμε πως, στο συνολικότερο πλέγμα των εξουσιαστικών επιδιώξεων και των πολιτικών σχεδιασμών και τεχνικών, η ένοπλη πτέρυγα του κάθε εξουσιαστικού μηχανισμού θα επιδείξει την ανάλογη περιφρόνηση και απαξίωση προς τους κοινωνικούς αγώνες. Είναι μια βαθειά ριζωμένη αίσθηση, από την οποία διακατέχεται, και συνειδητή στάση την οποία εκδηλώνει και ο αντίστοιχος πολιτικός σχηματισμός. Η μόνη «αναγνώριση» που μπορεί να τους δοθεί είναι του «χρήσιμου» μέσου για την κατάληψη ή την διατήρηση της υπάρχουσας εξουσιαστικής δόμησης. Και δεν μπορεί κάποιος να μην αναγνωρίσει άλλη μία εξουσιαστική αναστροφή της ουσίας που υπάρχει στο ζήτημα της απελευθερωτικής υπόθεσης: **το μέσον για την κοινωνική απελευθέρωση να γίνεται μέσον για την διατήρηση της εξουσίας, με την μία ή την άλλη της μορφή.**

Ερχόμαστε τώρα σε μία παράμε-

ζόμενων ανθρώπων πριν από σαράντα χρόνια, τώρα όμως είναι ένα κιτρινισμένο βιβλίο με εμπειρίες, που έχει βρει τη θέση του στα ράφια της ιστορίας.

Το αντάρτικο πόλης, λοιπόν, είτε κηδεμονευόμενο στα πλαίσια του ένοπλου αγώνα, είτε ακηδεμόνευτο έχει ημερομηνία λήξης. Και μάλιστα αυτή συνδέεται, συνήθως, με ήττα σε πολλά επίπεδα. Είναι αποδειγμένο πως ο ένοπλος αγώνας μπορεί να πάρει συγκεκριμένη μορφή, η οποία δεν έχει δυνατότητες να αναπτυχθεί σε συνθήκες πόλης. Έτσι, το αντάρτικο πόλης είναι το υποκατάστατο της αδυναμίας διεξαγωγής ένοπλου αγώνα. Το ιδιαίτερα αδύναμο σημείο του είναι πως είναι ευάλωτο στους κρατικούς μηχανισμούς. Ο λόγος που ισχύει αυτό οφείλεται στο ότι **δραστηριοποιείται σε ένα επίπεδο, το οποίο είναι κατ' εξοχήν προνομιακό για το κράτος.**

Επί πλέον, το αντάρτικο πόλης δρα, κυρίως, ως μονάδα ανορθόδοξου πολέμου μέσα σ' ένα ασφυκτικό περιβάλλον, είτε υπάρχει ένοπλος αγώνας στον οποίο είναι ενταγμένο, είτε κινείται μεμονωμένα.

Μια ακόμα ιδιαίτερη αδυναμία του βρίσκεται στο ότι η διεξαγωγή του αντάρτικου πόλης έχει περιορισμένη σύνδεση με κοινωνικά κομμάτια, σε σχέση με αυτήν που συνήθως απολαμβάνει η διεξαγωγή ενός ένοπλου αγώνα. Η κατάληξή του είναι να αναλώνεται σε πρακτικές είτε αυτοσυντήρησης, είτε σε μια, προκαθορισμένου φινάλε, αντιπαράθεση με τις κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους. Η εμπειρία από την Ιταλία (Ερυθρές Ταξιαρχίες), τη Γερμανία (RAF), τη Βρετανία (Οργισμένη Ταξιαρχία), τη

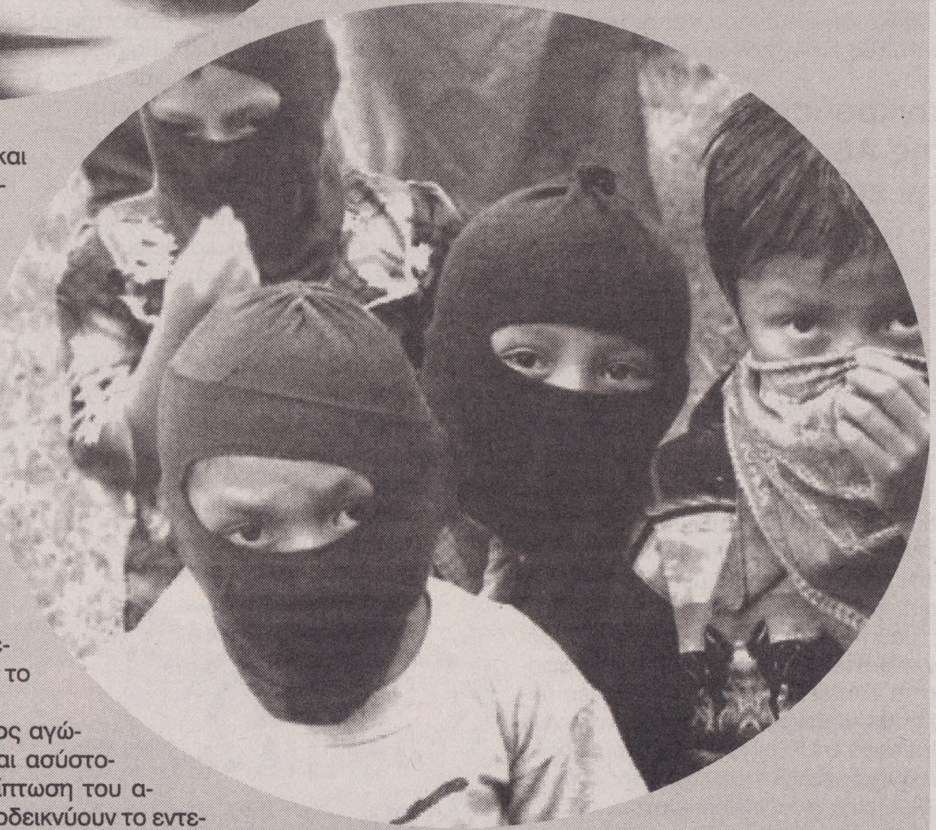
εργασίες. Είναι ικανή για όλα, επειδή είναι οργανισμός σε ζωή και δημιουργία. Δεν αυτό-υπονομεύεται και δεν υπονομεύει απελευθερωτικές διεργασίες και πρακτικές. Λειτουργεί μέσα από ένα κοινό πνεύμα που έχει γίνει συνείδηση μέσα από πολύμορφες συνθέσεις και όχι μέσα από δομές κινήματος.

Δεν είναι του παρόντος να προχωρήσουμε σε μια εκτενέστερη τοποθέτηση για τους τρόπους δράσης αυτού του είδους. Εκείνο, όμως, που έχει σημασία είναι να παραμένει υπερκερασμένη η λογική τόσο των κάθε είδους δομών, όσο και της «παραγωγικότητας» σε καταστροφές σε πράγματα ή σε άτομα.

Η βίαιη πρακτική, εκφρασμένη μέσα από ένοπλη δράση χρειάζεται **να βασίζεται στις θεμελιακές αναρχικές θεωρήσεις**. Με βάση αυτές να συμβάλει στο άπλωμα της αναρχικής αντίληψης, άποψης και πρακτικής μέσα στον κοινωνικό χώρο, χωρίς συμβιβασμούς και μεσολαβητές και κυρίως πάνω σε μια διεύρυνση της αναρχικής απελευθερωτικής φιλοσοφικής σκέψης και δράσης. Δεν είναι μόνιμη αλλά ούτε και περιστασιακή. Διατηρεί ισχυρή σύνδεση με την κοινωνική δυναμική και τις δονήσεις που αυτή εκπέμπει σε κάθε φάση ή περίοδο του κοινωνικού ανταγωνισμού. Κάθε ένοπλη δράση μπορεί να επιλέγεται, στο βαθμό που είναι αναγκαία και εν δυνάμει ανακόπτει την επιθετικότητα του κράτους και των εκμεταλλευτών. **Χρειάζεται να βρίσκεται σε αρμονία με την αναρχική προοπτική ενισχύοντας την αντικρατική και αντιεξουσιαστική διάθεση του κόσμου, χωρίς όμως και να την υποκαθιστά.** Αυτό σημαίνει να είναι φιλοσοφημένη και να βρίσκεται διαρκώς «μέσα στα πράγματα».

Η ένοπλη δράση αντιδιαστέλλεται ριζικά με τον ένοπλο αγώνα. Επειδή, ακριβώς, ο ένοπλος αγώνας βρίσκεται σε ανταγωνιστική σχέση με τα όσα σύντομα προαναφέραμε και πιο συγκεκριμένα με τη δόμηση και την χρονική διάρκεια που θα απαιτήσει η διεκπεραίωσή του. Αυτά τα δύο χαρακτηριστικά είναι που τον οδηγούν στην λογική και την διαδικασία της «αυτοπροστασίας» και κατά συνέπεια στην ανάδειξή του σαν σκοπού (από μέσο που θα μπορούσε να ήταν). Αυτό, όμως, δεν είναι το μοναδικό στοιχείο που τον κάνει ανταγωνιστικό με την αναρχική απελευθερωτική προοπτική. Είναι, ακόμη, το στοιχείο της διαπραγμάτευσης και της πολιτικής εκπροσώπησης. Κάθε ένοπλος σχηματισμός χρειάζεται την πολιτική του εκπροσώπηση. Και αντίστροφα. Πολιτικά κόμματα χρειάζονται κατά καιρούς σχηματισμούς ένοπλου αγώνα, τόσο σαν μέσο για την κατάληψη της εξουσίας, όσο και σαν διαπραγματευτικό εργαλείο απέναντι στο ήδη υπάρχον καθεστώς. Συμπτώσεις τέτοιου είδους είναι αδιαμφισβήτητο πως έχουν σαν στόχο την νομή της εξουσίας. Σ' αυτή τη σύζευξη, σύνηθες είναι το πολιτικό τμήμα να παίζει καθοδητή στάση την οποία εκδηλώνει και ο αντίστοιχος πολιτικός σχηματισμός. Η μόνη «αναγνώριση» που μπορεί να τους δοθεί είναι του «χρήσιμου» μέσου για την κατάληψη ή την διατήρηση της υπάρχουσας εξουσιαστικής δόμησης. Και δεν μπορεί κάποιος να μην αναγνωρίσει άλλη μία εξουσιαστική αναστροφή της ουσίας που υπάρχει στο ζήτημα της απελευθερωτικής υπόθεσης: **το μέσον για την κοινωνική απελευθέρωση να γίνεται μέσον για την διατήρηση της εξουσίας, με την μία ή την άλλη της μορφή.**

Ερχόμαστε τώρα σε μία παράμετρο του ένοπλου αγώνα, που είναι το **αντάρτικο πόλης**.

Όποιος ισχυρίζεται ότι ο ένοπλος αγώνας είναι ακηδεμόνευτος ψεύδεται ασύστολα. Το ίδιο ισχύει και για τη περίπτωση του αντάρτικου πόλης. Τα γεγονότα αποδεικνύουν το εντελώς αντίθετο. Απλά η επιβεβαίωση του γεγονότος είναι ενδεχόμενο να αργήσει να αποδειχτεί. Η μόνη ακηδεμόνευτη, ίσως, περίπτωση αφορά ορισμένες ομάδες ατόμων που εμφορούνται είτε από απελπισία είτε από απερίσκεπτη παλληκαριά. Αλλά, τόσο η παλληκαριά, όσο και η απερισκεψία είναι «χαρίσματα» που ισχύουν τόσο για όσους ανήκουν σε αριστερές ή αντιεξουσιαστικές ιδεολογίες, όσο και σε όσους ανήκουν στα αντίπαλα στρατόπεδα. Οπότε δεν έχει και τόση σημασία να προβάλλεται είτε το ένα σκέλος είτε το άλλο. Εκείνο που έχει σημασία είναι πως το τέλος αυτής της πρακτικής και τα αποτελέσματα δυστυχώς, έχουν επιπτώσεις στην πορεία των απελευθερωτικών αγώνων. Ο λόγος βρίσκεται στο ότι αυτού του είδους οι πρακτικές που δεν είναι απελευθερωτικές και δεν

να αναλώνεται σε πρακτικές είτε αυτοσυντήρησης, είτε σε μια, προκαθορισμένου φινάλε, αντιπαράθεση με τις κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους. Η εμπειρία από την Ιταλία (Ερυθρές Ταξιαρχίες), τη Γερμανία (RAF), τη Βρετανία (Οργισμένη Ταξιαρχία), τη Γαλλία, αλλά και την Ισπανία είναι χαρακτηριστική.

Αυτές οι εμπειρίες είναι που επιβεβαιώνουν όσα έχουν αναφερθεί προηγουμένως. Κι όμως, διαπιστώνει κάποιος μια συνεχώς επαναλαμβανόμενη πορεία με μικρές παρεκκλίσεις που οδηγεί στο ίδιο αποτέλεσμα αφήνοντας πίσω ένα ισχυρό κρατικό μηχανισμό, σακατεμένες ελπίδες και όνειρα και ένα κενό που για να αναπληρωθεί χρειάζεται πείσμα, επιμονή, διαρκή προσπάθεια και, κυρίως, καλή θέληση...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

1. Όλα αλλάζουν, τίποτε δεν χάνεται (Οβίδιος)
2. Με σκοτάδια σκεπάζεται η αλήθεια

6 Δεκέμβρη

Θεσσαλονίκη

Πρωινή μαθητική πορεία περνάει από τα αστυνομικά τμήματα Λευκού Πύργου και Άνω Πόλης, όπου γίνονται επιθέσεις με πέτρες και αυγά. Επίθεση με πέτρες γίνεται και σε τράπεζα στην οδό Παπάφη. Στην απογευματινή πορεία σημειώνονται μικροεπεισόδια

Γύρω στα 1.500-2000 άτομα πορεύθηκαν στο κέντρο της πόλης στη σημερινή πορεία για την επέτειο της δολοφονίας του Αλ. Γρηγορόπουλου. Το κάλεσμα των φοιτητών ήταν στις 15.00 στην Καμάρα, όπου μαζεύτηκαν και άλλες αριστερές οργανώσεις αλλά και αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, αυτόνομοι και μαθητές.

Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης μοιράστηκαν αναρχικές εφημερίδες, ενώ πετάχτηκαν και τρικάκια για κάποιους φυλακισμένους και μοιράστηκαν προκηρύξεις.

Η πορεία κινήθηκε από τις οδούς Εγνατία - Λαγκαδά - Αγίου Δημητρίου - Ιασωνίδου και γύρισε πάλι στην Εγνατία με κατάληξη τα πανεπιστήμια.

Κατά τη διάρκεια της πορείας πετάχτηκαν κάποιες πέτρες στους μπάτσους. Στην οδό Λαγκαδά διαδηλωτές πυρπόλησαν ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο του σούπερμάρκετ «Μαρινόπουλος», ενώ στην Αγ. Δημητρίου διαδηλωτές με καλυμμένα τα πρόσωπά τους εισέβαλαν σε ένα σούπερ-μάρκετ «Μασούτης» παίρνοντας κάποια προϊόντα και μοιράζοντάς τα σε περαστικούς ή αφήνοντάς τα στο δρόμο. Σπάστηκαν και τζαμαρίες του εν λόγω σούπερ-μάρκετ. Στο πρώην υπουργείο Μακεδονίας διαδηλωτές κατέβασαν μερικά κάγκελα από την περίφραξη και πέταξαν πέτρες στο κτίριο μέχρι να φτάσουν οι διμοιρίες των ΜΑΤ.

Στην οδό Ιασωνίδου σπάστηκε η πρόσοψη ενός ΑΤΜ τράπεζας. Κάποιος κόσμος διαλύθηκε στην Καμάρα και οι υπόλοιποι διαδηλωτές συνέχισαν προς το ΑΠΘ.

Συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας με αφορμή

ντρωμένοι στον χώρο για να συμμετάσχουν στην απογευματινή πορεία.

Ήδη από τις **1:30** μμ υπάρχει στον χώρο των Προπυλαίων πανό της Συσπείρωσης Αναρχικών, ενώ μοιράζονται έντυπα (προκηρύξεις και φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ που αναφέρονται στην εξέγερση του 2008).

Λίγο μετά τις **3:00** μμ ομάδα ατόμων αναίτια επιτίθεται με τραμπουκικό και συμμορίτικο τρόπο και τραυματίζει πισώπλατα στο κεφάλι άτομο που «θεώρησε» ασφαλίτη, χωρίς να δώσει την ευκαιρία είτε στον ίδιο να δικαιολογήσει την «ύποπτη» παρουσία του στο χώρο της συγκέντρωσης, είτε στους κοντινούς που μάταια βεβαίωναν, εκ των υστέρων, στους «παλικαράδες» ότι τον γνωρίζουν και ότι δεν πρόκειται για αστυνομικό με πολιτικά.

Στις **3:25** μμ. και ενώ ακόμα δεν είχε καν προσεγγιστεί χρονικά η ώρα της συγκέντρωσης, που είχε προγραμματιστεί για τις **4** μμ με πληθώρα καλεσμάτων, ομάδες νεαρών ατόμων κατευθύνονται εναντίον ασφαλιτών –που παρακολουθούσαν την συγκέντρωση από απόσταση και συγκεκριμένα βρίσκονται επί της Πανεπιστημίου λίγο μακρύτερα από το ύψος του Οφθαλμιατρείου– χωρίς να μπορέσουν τελικά να τους προσεγγίσουν.

Δεκάδες άτομα αρχικά και στην συνέχεια εκατοντάδες αρχίζουν να ξηλώνουν πεζοδρόμια για να προμηθευτούν πέτρες, σπάνε στάσεις λεωφορείων, στήνουν πρόχειρο οδόφραγμα και ξεκινούν τον πετροπόλεμο με διμοιρίες των ΜΑΤ που απαντούν αρχικά με χειροβομβίδες κρότου λάμψης και στην συνέχεια με ρίψη χημικών.

Περίπου στις **3:55** μμ οι συγκεντρωμένοι αναγκάζονται να ξεκινήσουν πρόωρα την πορεία καθώς η ατμόσφαιρα αρχίζει να γίνεται πνιγηρή από τα δακρυγόνα. Όσοι συμμετείχαν στις μικροσυμπλοκές με τις διμοιρίες οπισθοχωρούν άρον-άρον με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί μικροπανικός που μεγάλωσε καθώς άλλες διμοιρίες, που βρίσκονταν στην οδό Ακαδημίας, πλησίασαν τον χώρο των Προπυλαίων μέσω της οδού Ρήγα Φεραίου, χωρίς να συναντήσουν καμιά αντίσταση. Δεν προχωρούν σε χειρότερη για τους συγκεντρωμένους.

Οι διαδηλωτές αρχίζουν να πορεύονται επί της Πανεπιστημίου, υπό την ασφυκτική επιτήρηση των κατασταλτικών δυνάμεων, ενώ στην ουρά της πορείας συνεχίζονται οι συμπλοκές και οι αρπαγές διαδηλωτών από τις δυνάμεις καταστολής. Είναι χαρακτηριστικό, επίσης, ότι κόσμος συρρέει στον χώρο των Προπυλαίων για πολλή ώρα μετά το «ξεκίνημα» της πορείας.

Γύρω στις **4:40** ένας μεγάλος αριθμός από τους συγκεντρωμένους στα Προπύλαια ενώνεται με όσους ήδη διαδηλώνουν στη Σταδίου, ενώ εκατοντάδες ακόμη παραμένουν στον χώρο των Προπυλαίων και συνεχίζουν να πετούν πέτρες στους αστυνομικούς.

Η πορεία φθάνει στην πλατεία Συντάγματος και πέφτουν οι πρώτες μολότοφ σε αστυνομικές δυνάμεις προς τα λουλουδάκια στην Β. Σοφίας. Τα ΜΑΤ απαντούν με ρίψη χημικών.

5:25. Ένας στρατός από διμοιρίες βρίσκεται παραταγμένος στο πεζοδρόμιο κατά μήκος της Αμαλίας από την πλευρά και μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη. Ακολουθεί δεύτερη επίθεση με βόμβες μολόσφαιρα.

Διαδηλωτές κατεβαίνουν την Πανεπιστημίου σπάζοντας τζαμαρίες από τράπεζες, στάσεις λεωφορείων συγκρούονται στο ύψος των Προπυλαίων εκτοξεύοντας βροχή από πέτρες, ενώ αργότερα, **5:45** μμ περίπου, πραγματοποιούνται καινούργιες επιθέσεις με βόμβες μολότοφ ενάντια στις κατασταλτικές δυνάμεις, που βρίσκονται στον πεζόδρομο της οδού Κοραή.

Η πορεία καταλήγει στην πλατεία Ομονοίας. Κόσμος κατευθύνεται και μέσω της οδού Πατησίων προς το Πολυτεχνείο, ενώ στο ύψος της Καποδιστρίου γίνονται συλλήψεις διαδηλωτών που καταδιώκονται από τις πολυπληθείς δυνάμεις καταστολής, οι οποίες έχουν κατακλύσει την ευρύτερη περιοχή.

Την ίδια στιγμή περίπου στις **6:15** μμ μικρός αριθμός διαδηλωτών(!!!) που βρίσκονται ακόμη στην περιοχή του Συντάγματος συνεχίζει να συμπλέκεται πετώντας πέτρες στους αστυνομικούς, ενώ στην περιοχή των Προπυλαίων εξελίσσονται «εκκαθαριστικές» επιχειρήσεις εναντίον συγκεντρωμένων που δεν έχουν αποχωρήσει από το χώρο.

κισμένους και μοιράστηκαν προκηρύξεις.

Η πορεία κινήθηκε από τις οδούς Εγνατία - Λαγκαδά - Αγίου Δημητρίου - Ιασωνίδου και γύρισε πάλι στην Εγνατία με κατάληξη τα πανεπιστήμια.

Κατά τη διάρκεια της πορείας πετάχτηκαν κάποιες πέτρες στους μπάτσους. Στην οδό Λαγκαδά διαδηλωτές πυρπόλησαν ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο του σούπερ-μάρκετ «Μαρινόπουλος», ενώ στην Αγ. Δημητρίου διαδηλωτές με καλυμμένα τα πρόσωπά τους εισέβαλαν σε ένα σούπερ-μάρκετ «Μασούτης» παίρνοντας κάποια προϊόντα και μοιράζοντάς τα σε περαστικούς ή αφήνοντάς τα στο δρόμο. Σπάστηκαν και τζαμαρίες του εν λόγω σούπερ-μάρκετ. Στο πρώην υπουργείο Μακεδονίας διαδηλωτές κατέβασαν μερικά κάγκελα από την περίφραξη και πέταξαν πέτρες στο κτίριο μέχρι να φτάσουν οι διμοιρίες των ΜΑΤ.

Στην οδό Ιασωνίδου σπάστηκε η πρόσοψη ενός ΑΤΜ τράπεζας. Κάποιος κόσμος διαλύθηκε στην Καμάρα και οι υπόλοιποι διαδηλωτές συνέχισαν προς το ΑΠΘ.

Συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας με αφορμή την επέτειο της εξέγερσης του 2008

Μαθητές διαδηλώνουν από το πρωί σε διάφορες περιοχές της Αθήνας, όπως στην Φιλαδέλφεια, στο Περιστέρι, στο Αιγάλεω και στον Κορυδαλλό και σε κάποιες περιπτώσεις σημειώνονται μικροσυμπλοκές.

Η συγκέντρωση στα Προπύλαια μετατρέπεται σε πορεία λίγο μετά τις **1.00** μμ, με τους μαθητές να επιτίθενται επανειλημμένα στις αστυνομικές δυνάμεις, όπως έγινε στην αρχή της Σταδίου όπου σημειώθηκε και περιορισμένη χρήση χημικών.

Οι μαθητές στην συνέχεια καταστρέφουν στάσεις, αλλά και κάμερες. Με σφοδρότητα επιτίθενται στις αστυνομικές δυνάμεις που βρίσκονται έξω το ξενοδοχείο Μ. Βρετανία στο Σύνταγμα. Οι μαθητές εφοδιασμένοι με πέτρες κινούνται ενάντια στις διμοιρίες, που γενικά κρατούν αμυντική στάση για να εκτονωθεί η κατάσταση.

Ο πετροπόλεμος συνεχίζεται σποραδικά και στην κάθοδο προς τα Προπύλαια, όπου τελικά καταλήγει η πορεία με εκατοντάδες μαθητές να παραμένουν συγκε-

νεαρών ατόμων κατευθύνονται εναντίον ασφαλιτών –που παρακολουθούσαν την συγκέντρωση από απόσταση και συγκεκριμένα βρίσκονται επί της Πανεπιστημίου λίγο μακρύτερα από το ύψος του Οφθαλμιατρείου– χωρίς να μπορέσουν τελικά να τους προσεγγίσουν.

Δεκάδες άτομα αρχικά και στην συνέχεια εκατοντάδες αρχίζουν να ξηλώνουν πεζοδρόμια για να προμηθευτούν πέτρες, σπάνε στάσεις λεωφορείων, στήνουν πρόχειρο οδόφραγμα και ξεκινούν τον πετροπόλεμο με διμοιρίες των ΜΑΤ που απαντούν αρχικά με χειροβομβίδες κρότου λάμψης και στην συνέχεια με ρίψη χημικών.

Περίπου στις **3:55** μμ οι συγκεντρωμένοι αναγκάζονται να ξεκινήσουν πρόωρα την πορεία καθώς η ατμόσφαιρα αρχίζει να γίνεται πνιγηρή από τα δακρυγόνα. Όσοι συμμετείχαν στις μικροσυμπλοκές με τις διμοιρίες οπισθοχωρούν άρον-άρον με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί μικροπανικός που μεγάλωσε καθώς άλλες διμοιρίες, που βρίσκονταν στην οδό Ακαδημίας, πλησίασαν τον χώρο των Προπυλαίων μέσω της οδού Ρήγα Φεραίου, χωρίς να συναντήσουν καμιά αντίσταση. Δεν προχωρούν σε άμεση επέμβαση αφήνοντας την «πρωτοβουλία» στις διμοιρίες που προχωρούσαν από το ύψος του Οφθαλμιατρείου και οι οποίες κατέλαβαν τον χώρο των Προπυλαίων.

Η πορεία, λοιπόν, ξεκινά πρόωρα και σίγουρα όχι με τις καλύτερες συνθήκες και, όπως προαναφέρθηκε, η εξέλιξη των πραγμάτων θα μπορούσε να είναι ακόμα

σκεται παραταγμένος στο πεζοδρόμιο κατά μήκος της Αμαλίας από την πλευρά και μπροστά στον Άγνωστο Στρατιώτη. Ακολουθεί δεύτερη επίθεση με βόμβες μολό-

χή των Προπυλαίων εξελίσσονται «εκκαθαριστικές» επιχειρήσεις εναντίον συγκεντρωμένων που δεν έχουν αποχωρήσει από το χώρο.

6 Δεκεμβρίου: Οι τρεις σειρές πραιτωριανών που προστατεύουν την Βουλή δέχονται επίθεση με βόμβες μολότωφ

τοφ σε κορδόνια των διμοιριών που αιφνιδιάζονται αρχικά και στην συνέχεια πνίγουν την περιοχή με χημικά. Καινούργιες επιθέσεις με βόμβες μολότοφ γίνονται ενάντια στις διμοιρίες που φυλούν το Κοινοβούλιο από την πλευρά του Άγνωστου Στρατιώτη.

Οι διαδηλωτές φωνάζουν συνθήματα ενάντια στους μπάτσους και προχωρούν προς την Πανεπιστημίου. Οι κατασταλτικές δυνάμεις προχωρούν σε βίαιη επίθεση ενάντια στο μπλοκ της Νομικής και χτυπούν πολλούς διαδηλωτές στο ύψος της Άττικα, ενώ πλέον τα χημικά έχουν κάνει αφόρητη την ατμό-

«Σκούπα» επιχειρείται στο Σύνταγμα και κυνηγητό από Δελτάδες μέχρι τις εισόδους του μετρό, ενώ στους εσωτερικούς χώρους εισβάλλουν διμοιρίες των ΜΑΤ, που μάλιστα μετακινούνται προς τον σταθμό της Ομονοίας.

Μαθητές επιμένουν στον πετροπόλεμο στην Πλατεία Συντάγματος όσο και να ακούγεται απίστευτο, ενώ υπάρχουν τραυματίες και συλλήψεις. Από διαδηλωτές που κατευθύνονται στην πλατεία Εξαρχείων, γύρω στις **7:00** μμ, στην οδό Μεσολογγίου και στους γύρω δρόμους στήνονται πρόχειρα οδοφράγματα και διεξάγεται κλεφτοπόλεμος με τις αστυνομικές δυνάμεις, ενώ το ίδιο συμβαίνει και με κόσμο που έχει καταφύγει στο Πολυτεχνείο.

Δεκάδες είναι οι συλλήψεις, αλλά και οι τραυματισμοί στα Εξάρχεια μετά από συνεχείς επεμβάσεις κατασταλτικών δυνάμεων που πνίγουν την περιοχή στα δακρυγόνα. Περίπου στις **9:00** μμ αλληλέγγυοι συγκεντρώνονται έξω από την ΓΑΔΑ όπου έ-

ντα και μοιράζοντας τα σε περαστικούς ή αφήνοντάς τα στο δρόμο. Σπάστηκαν και τζαμαρίες του εν λόγω σούπερ-μάρκετ. Στο πρώην υπουργείο Μακεδονίας διαδηλωτές κατέβασαν μερικά κάγκελα από την περίφραξη και πέταξαν πέτρες στο κτίριο μέχρι να φτάσουν οι διμοιρίες των ΜΑΤ.

Στην οδό Ιασωνίδου σπάστηκε η πρόσοψη ενός ΑΤΜ τράπεζας. Κάποιος κόσμος διαλύθηκε στην Καμάρα και οι υπόλοιποι διαδηλωτές συνέχισαν προς το ΑΠΘ.

Συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας με αφορμή την επέτειο της εξέγερσης του 2008

Μαθητές διαδηλώνουν από το πρωί σε διάφορες περιοχές της Αθήνας, όπως στην Φιλαδέλφεια, στο Περιστέρι, στο Αιγάλεω και στον Κορυδαλλό και σε κάποιες περιπτώσεις σημειώνονται μικροσυμπλοκές.

Η συγκέντρωση στα Προπύλαια μετατρέπεται σε πορεία λίγο μετά τις **1.00** μμ, με τους μαθητές να επιτίθενται επανειλημμένα στις αστυνομικές δυνάμεις, όπως έγινε στην αρχή της Σταδίου όπου σημειώθηκε και περιορισμένη χρήση χημικών.

Οι μαθητές στην συνέχεια καταστρέφουν στάσεις, αλλά και κάμερες. Με σφοδρότητα επιτίθενται στις αστυνομικές δυνάμεις που βρίσκονται έξω το ξενοδοχείο Μ. Βρετανία στο Σύνταγμα. Οι μαθητές εφοδιασμένοι με πέτρες κινούνται ενάντια στις διμοιρίες, που γενικά κρατούν αμυντική στάση για να εκτονωθεί η κατάσταση.

Ο πετροπόλεμος συνεχίζεται σποραδικά και στην κάθοδο προς τα Προπύλαια, όπου τελικά καταλήγει η πορεία με εκατοντάδες μαθητές να παραμένουν συγκε-

ντούν αρχικά με χειροβομβίδες κρότου λάμψης και στην συνέχεια με ρίψη χημικών.

Περίπου στις **3:55** μμ οι συγκεντρωμένοι αναγκάζονται να ξεκινήσουν πρόωρα την πορεία καθώς η ατμόσφαιρα αρχίζει να γίνεται πνιγηρή από τα δακρυγόνα. Όσοι συμμετείχαν στις μικροσυμπλοκές με τις διμοιρίες οπισθοχωρούν άρον-άρον με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί μικροπανικός που μεγάλωσε καθώς άλλες διμοιρίες, που βρίσκονταν στην οδό Ακαδημίας, πλησίασαν τον χώρο των Προπυλαίων μέσω της οδού Ρήγα Φεραίου, χωρίς να συναντήσουν καμιά αντίσταση. Δεν προχωρούν σε άμεση επέμβαση αφήνοντας την «πρωτοβουλία» στις διμοιρίες που προχωρούσαν από το ύψος του Οφθαλμιατρείου και οι οποίες κατέλαβαν τον χώρο των Προπυλαίων.

Η πορεία, λοιπόν, ξεκινά πρόωρα και σίγουρα όχι με τις καλύτερες συνθήκες και, όπως προαναφέρθηκε, η εξέλιξη των πραγμάτων θα μπορούσε να είναι ακόμα

6 Δεκεμβρίου: Οι τρεις σειρές πραιτωριανών που προστατεύουν την Βουλή δέχονται επίθεση με βόμβες μολότωφ

τοφ σε κορδόνια των διμοιριών που αιφνιδιάζονται αρχικά και στην συνέχεια πνίγουν την περιοχή με χημικά. Καινούργιες επιθέσεις με βόμβες μολότοφ γίνονται ενάντια στις διμοιρίες που φυλούν το Κοινοβούλιο από την πλευρά του Άγνωστου Στρατιώτη.

Οι διαδηλωτές φωνάζουν συνθήματα ενάντια στους μπάτσους και προχωρούν προς την Πανεπιστημίου. Οι κατασταλτικές δυνάμεις προχωρούν σε βίαιη επίθεση ενάντια στο μπλοκ της Νομικής και χτυπούν πολλούς διαδηλωτές στο ύψος της Άττικα, ενώ πλέον τα χημικά έχουν κάνει αφόρητη την ατμό-

«Σκούπα» επιχειρείται στο Σύνταγμα και κυνηγητό από Δελτάδες μέχρι τις εισόδους του μετρό, ενώ στους εσωτερικούς χώρους εισβάλλουν διμοιρίες των ΜΑΤ, που μάλιστα μετακινούνται προς τον σταθμό της Ομόνοιας.

Μαθητές επιμένουν στον πετροπόλεμο στην Πλατεία Συντάγματος όσο και να ακούγεται απίστευτο, ενώ υπάρχουν τραυματίες και συλλήψεις. Από διαδηλωτές που κατευθύνονται στην πλατεία Εξαρχείων, γύρω στις **7:00** μμ, στην οδό Μεσολογγίου και στους γύρω δρόμους στήνονται πρόχειρα οδοφράγματα και διεξάγεται κλεφτοπόλεμος με τις αστυνομικές δυνάμεις, ενώ το ίδιο συμβαίνει και με κόσμο που έχει καταφύγει στο Πολυτεχνείο.

Δεκάδες είναι οι συλλήψεις, αλλά και οι τραυματισμοί στα Εξάρχεια μετά από συνεχείς επεμβάσεις κατασταλτικών δυνάμεων που πνίγουν την περιοχή στα δακρυγόνα. Περίπου στις **9:00** μμ αλληλέγγυοι συγκεντρώνονται έξω από την ΓΑΔΑ όπου έ-

χουν προσαχθεί ήδη διαδηλωτές.

Στα Εξάρχεια συνεχίζονται οι συμπλοκές σε διάφορους δρόμους ενώ ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις απωθούν πολλούς συγκεντρωμένους από την Μεσολογγίου στην πλατεία Εξαρχείων, όπου τους περικυκλώνουν και τελικά τους επιτίθενται με απίστευτη αγριότητα μέσα σε μια πραγματική κόλαση από δακρυγόνα. Περίοικοι έντρομοι από την απίστευτη αγριότητα βρίζουν τις κατασταλτικές δυνάμεις πετώντας συχνά γλάστρες από τα μπαλκόνια. Οι συμπλοκές έξω και πολύ κοντά στο χώρο του Πολυτεχνείου συνεχίζονται μέχρι και τα μεσάνυχτα.

Συνολικά οι προσαγωγές ξεπέρασαν τις 90, από τις οποίες οι 42 μετατράπηκαν σε συλλήψεις.

15 Δεκέμβρη

Συγκρούσεις και προσαγωγές στη Θεσσαλονίκη

Η πορεία από την Καμάρα ξεκινάει κατά τις 11 με χιλιάδες κόσμου που ενώνεται με κόσμο από τη συγκέντρωση έξω από το εργατικό κέντρο. Μέχρι να ξεκινήσει η πορεία υπάρχουν διαφορετικές συγκεντρώσεις από εργατικά σωματεία, αριστερές οργανώσεις, αντιεξουσιαστές, ελευθεριακούς, αυτόνομους, αναρχικούς κ.ά. Μοιράζεται αναρχικό έντυπο υλικό για αρκετή ώρα.

Από Αγ. Δημητρίου η πορεία κατευθύνεται προς Ιασωνίδου. Εκεί χτυπιέται ένα σούπερ-μάρκετ, σπάζονται τζάμια και αφαιρούνται και κάποια προϊόντα.

Με το που βγαίνει στην Εγνατία η πορεία σημειώνονται νέες επιθέσεις σε κατάστημα CYTA και στο εργοτάξιο του μετρό, ενώ επιχειρείται να χτυπηθεί και ο «Γερμανός» στην Αριστοτέλους. Διαδηλωτές της ΕΣΗΕΜ-Θ (Ενωση Συντακτών Ημερήσιων Εφημερίδων Μακ.-Θράκης) διαμαρτύρονται για τις φθορές!

γίνονται τράπεζες (όπως Πειραιώς και Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο), κατάστημα της αλυσίδας «Seven» κ.ά.

Διμοιρίες των ΜΑΤ βρίσκονται στην περίφραξη της γραμματείας Μακ.-Θράκης και δέχονται επιθέσεις με πέτρες, καθώς και μερικές μολότοφ. Αρχίζουν να ρίχνουν δακρυγόνα και βόμβες κρότου ενώ ο κόσμος απαντά με βροχή από πέτρες.

Στο γυρισμό προς την Αγ. Δημητρίου σπάζονται επίσης μερικά πολυτελή καταστήματα. Η κεφαλή της πορείας κάνει τη λανθασμένη κίνηση να κατέβει από το στενό της Αγν. Στρατιώτου. Έτσι πολύς κόσμος εγκλωβίζεται και ξυλοκοπείται από τους μπάτσους. Αρχίζουν οι προσαγωγές ατόμων της πορείας από ένστολους κι ασφαλίτες, ακόμα και ατόμων που έχουν εγκλωβιστεί σε πολυκατοικίες. Οι συγκρούσεις και ο πετροπόλεμος συνεχίζονται γύρω από την Αρχαία Αγορά.

Η πορεία ανασυγκροτείται στην Αριστοτέλους. Με το άκουσμα των προσαγωγών ο κόσμος αποφασίζει νέα πορεία προς τη ΓΑΔΘ. Εκεί καταλήγει η νέα πορεία που ακολουθεί όλη την Εγνατία και Μοναστηρίου, όπου έχουν συγκεντρωθεί και μεγάλες δυνάμεις μπάτσων. Μέχρι αυτή την ώρα δεν έχει γίνει γνωστό αν και πόσες προσαγωγές έχουν μετατραπεί σε συλλήψεις.

Συγκρούσεις στην πλατεία Συντάγματος και στο κέντρο της Αθήνας – Χημικά, ξυλοδαρμοί και συλλήψεις κατά την απεργιακή κινητοποίηση

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώνονται, από τις **11 το πρωί**, στο Πεδίον του Άρεως και κατά μήκος της Πατησίων για να πορευθούν προς την Βουλή. Οι διαδηλωτές καταφανώς λιγότεροι από εκείνους που συμμετείχαν στην συγκέντρωση και πορεία της 5ης Μάη κατευθύνονται μέσω της Πατησίων και στην συνέχεια της Σταδίου προς την πλατεία Συντάγματος χωρίς να σημειω-

ναίνεσης όχι αστεία...

Η πορεία, που ξεκίνησε από το Πεδίον του Άρεως (**12:45**) και στην οποία καλούσε ντούν με ρίψη χειροβομβίδων κρότου λάμψης και χημικών, ενώ διαδηλωτές συνεχίζουν να τους επιτίθενται με πέτρες και πε-

η ΓΣΕΕ η ΑΔΕΔΥ πλήθος αριστερών κομμάτων αλλά και η Συνέλευση Αναρχικών, φθάνει στην πλατεία Συντάγματος όπου ήδη υπάρχει κάποιος συγκεντρωμένος κόσμος και περιμένει.

Διμοιρία που προς στιγμήν κατηφορίζει από την Λ. Αμαλίας από την πλευρά του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία προς την πλατεία Συντάγματος για να ελέγξει «ύποπτα» μπλοκ διαδηλωτών ανηφορίζει και πάλι χωρίς να επέμβει, αλλά πριν προσεγγίσει

ριστασιακά με βόμβες μολότοφ. Ρίψη χημικών και ισχυρή επίθεση εναντίον μπλοκ διαδηλωτών που βρίσκονται επί της Λ. Αμαλίας γίνεται από διμοιρίες. Τα μπλοκ υποχωρούν προς την κατεύθυνση της πανεπιστημίου ενώ γίνονται και ρίψεις βομβών μολότοφ προς τις διμοιρίες που βρίσκονται επί της Αμαλίας όσο και στη γωνία του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία.

Σε μικρό χρονικό διάστημα και με την συνεχή ρίψη χημικών διμοιρίες των ΜΑΤ

μεσάνυχτα.

Συνολικά οι προσαγωγές ξεπέρασαν τις 90, από τις οποίες οι 42 μετατράπηκαν σε συλλήψεις.

15 Δεκέμβρη

Συγκρούσεις και προσαγωγές στη Θεσσαλονίκη

Η πορεία από την Καμάρα ξεκινάει κατά τις 11 με χιλιάδες κόσμου που ενώνεται με κόσμο από τη συγκέντρωση έξω από το εργατικό κέντρο. Μέχρι να ξεκινήσει η πορεία υπάρχουν διαφορετικές συγκεντρώσεις από εργατικά σωματεία, αριστερές οργανώσεις, αντιεξουσιαστές, ελευθεριακούς, αυτόνομους, αναρχικούς κ.ά. Μοιράζεται αναρχικό έντυπο υλικό για αρκετή ώρα.

Από Αγ. Δημητρίου η πορεία κατευθύνεται προς Ιασωνίδου. Εκεί χτυπιέται ένα σούπερ-μάρκετ, σπάζονται τζάμια και αφαιρούνται και κάποια προϊόντα.

Με το που βγαίνει στην Εγνατία η πορεία σημειώνονται νέες επιθέσεις σε κατάστημα CYTA και στο εργοτάξιο του μετρό, ενώ επιχειρείται να χτυπηθεί και ο «Γερμανός» στην Αριστοτέλους. Διαδηλωτές της ΕΣΗΕΜ-Θ (Ενωση Συντακτών Ημερήσιων Εφημερίδων Μακ.-Θράκης) διαμαρτύρονται για τις φθορές!

Τρικάκια πετάγονται, διάφορες προκηρύξεις μοιράζονται και γράφονται στένσιλ σε τοίχους. Φωνάζονται συνθήματα όπως «Σ' ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥΡΚΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΣΕ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ», «ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ», «ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΗ ΡΩΜΗ ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ», «ΕΜΠΡΟΣ ΛΑΕ ΜΗ ΣΚΥΒΕΙΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΒΕΝΖΙΝΗ ΚΑΙ ΜΠΟΥΚΑΛΙ», «ΚΚΕ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟΥ ΧΑΦΙΕ» και «ΑΛΗΤΕΣ ΛΕΡΕΣ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ» (νωρίτερα, όταν η πορεία μπροστά στην Καμάρα συναντάει μπλοκ του «ΠΑΜΕ» και του «ΜΑΣ»).

Η πορεία ανεβαίνει από Αντιγονιδών για να βγει στο πρώην υπουργείο και στόχος σμος εγκλωβίζεται και ξυλοκοπείται από τους μπάτσους. Αρχίζουν οι προσαγωγές ατόμων της πορείας από ένστολους κι ασφαλίτες, ακόμα και ατόμων που έχουν εγκλωβιστεί σε πολυκατοικίες. Οι συγκρούσεις και ο πετροπόλεμος συνεχίζονται γύρω από την Αρχαία Αγορά.

Η πορεία ανασυγκροτείται στην Αριστοτέλους. Με το άκουσμα των προσαγωγών ο κόσμος αποφασίζει νέα πορεία προς τη ΓΑΔΘ. Εκεί καταλήγει η νέα πορεία που ακολουθεί όλη την Εγνατία και Μοναστηρίου, όπου έχουν συγκεντρωθεί και μεγάλες δυνάμεις μπάτσων. Μέχρι αυτή την ώρα δεν έχει γίνει γνωστό αν και πόσες προσαγωγές έχουν μετατραπεί σε συλλήψεις.

Συγκρούσεις στην πλατεία Συντάγματος και στο κέντρο της Αθήνας – Χημικά, ξυλοδαρμοί και συλλήψεις κατά την απεργιακή κινητοποίηση

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώνονται, από τις **11 το πρωί**, στο Πεδίον του Άρεως και κατά μήκος της Πατησίων για να πορευθούν προς την Βουλή. Οι διαδηλωτές καταφανώς λιγότεροι από εκείνους που συμμετείχαν στην συγκέντρωση και πορεία της 5ης Μάη κατευθύνονται μέσω της Πατησίων και στην συνέχεια της Σταδίου προς την πλατεία Συντάγματος χωρίς να σημειωθούν κατά την διαδρομή αυτή επεισόδια.

Εμφανής η παρουσία ισχυρών κατασταλτικών δυνάμεων κάθε είδους στην ευρύτερη περιοχή του κέντρου, αλλά και σε εισόδους του ΜΕΤΡΟ ακόμα και σε συνοικίες.

Νωρίτερα η πορεία του ΠΑΜΕ φθάνει στην πλατεία Συντάγματος ανεβαίνει την Όθωνος και στρίβει δεξιά στην Αμαλίας με κατεύθυνση προς τους Στύλους του Ολυμπίου Διός χωρίς να περάσει μπροστά από το κοινοβούλιο. Τώρα τι σημαίνει αυτό που δήλωσε η Παπαρήγα μετά την συνάντησή της με τον Παπανδρέου όταν ανέφερε με αυστηρό ύφος ότι «τώρα αρχίζει ο πόλεμος» ο καθένας μπορεί να το καταλάβει... Αυτές είναι ασκήσεις και εφαρμογές συ-

η ΓΣΕΕ η ΑΔΕΔΥ πλήθος αριστερών κόμματων αλλά και η Συνέλευση Αναρχικών, φθάνει στην πλατεία Συντάγματος όπου ήδη υπάρχει κάποιος συγκεντρωμένος κόσμος και περιμένει.

Διμοιρία που προς στιγμήν κατηφορίζει από την Λ. Αμαλίας από την πλευρά του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία προς την πλατεία Συντάγματος για να ελέγξει «ύποπτα» μπλοκ διαδηλωτών ανηφορίζει και πάλι χωρίς να επέμβει, αλλά πριν προσεγγίσει ριστασιακά με βόμβες μολότοφ. Ρίψη χημικών και ισχυρή επίθεση εναντίον μπλοκ διαδηλωτών που βρίσκονται επί της Λ. Αμαλίας γίνεται από διμοιρίες. Τα μπλοκ υποχωρούν προς την κατεύθυνση της πανεπιστημίου ενώ γίνονται και ρίψεις βομβών μολότοφ προς τις διμοιρίες που βρίσκονται επί της Αμαλίας όσο και στη γωνία του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία.

Σε μικρό χρονικό διάστημα και με την συνεχή ρίψη χημικών διμοιρίες των ΜΑΤ

ξανά την Λ. Αμαλίας δέχεται επίθεση με πέτρες και βόμβες μολότοφ (ώρα **13:30**). Στο σημείο αυτό ξεκινούν επεισόδια με τους μπάτσους, που βρίσκονται στην είσοδο του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία να αποκόβουν την πορεία μην επιτρέποντας στους διαδηλωτές να συνεχίζουν προς την Πανεπιστημίου. Επί της Πανεπιστημίου

συνέχεια στη σελίδα 9

αναρχικούς κ.ά. Μοιράζεται αναρχικό έντυπο υλικό για αρκετή ώρα.

Από Αγ. Δημητρίου η πορεία κατευθύνεται προς Ιασωνίδου. Εκεί χτυπιέται ένα σούπερ-μάρκετ, σπάζονται τζάμια και αφαιρούνται και κάποια προϊόντα.

Με το που βγαίνει στην Εγνατία η πορεία σημειώνονται νέες επιθέσεις σε κατάστημα CYTA και στο εργοτάξιο του μετρό, ενώ επιχειρείται να χτυπηθεί και ο «Γερμανός» στην Αριστοτέλους. Διαδηλωτές της ΕΣΗΕΜ-Θ (Ενωση Συντακτών Ημερήσιων Εφημερίδων Μακ.-Θράκης) διαμαρτύρονται για τις φθορές!

Τρικάκια πετάγονται, διάφορες προκηρύξεις μοιράζονται και γράφονται στένσιλ σε τοίχους. Φωνάζονται συνθήματα όπως «Σ' ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥΡΚΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΕ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΣΕ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ», «ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ», «ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΗ ΡΩΜΗ ΜΠΑΤΣΟΙ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ», «ΕΜΠΡΟΣ ΛΑΕ ΜΗ ΣΚΥΒΕΙΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΒΕΝΖΙΝΗ ΚΑΙ ΜΠΟΥΚΑΛΙ», «ΚΚΕ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟΥ ΧΑΦΙΕ» και «ΑΛΗΤΕΣ ΛΕΡΕΣ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ» (νωρίτερα, όταν η πορεία μπροστά στην Καμάρα συναντάει μπλοκ του «ΠΑΜΕ» και του «ΜΑΣ»).

Η πορεία ανεβαίνει από Αντιγονιδών για να βγει στο πρώην υπουργείο και στόχος

συλλήψεις κατά την απεργιακή κινητοποίηση

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώνονται, από τις **11 το πρωί**, στο Πεδίον του Άρεως και κατά μήκος της Πατησίων για να πορευθούν προς την Βουλή. Οι διαδηλωτές καταφανώς λιγότεροι από εκείνους που συμμετείχαν στην συγκέντρωση και πορεία της 5ης Μάη κατευθύνονται μέσω της Πατησίων και στην συνέχεια της Σταδίου προς την πλατεία Συντάγματος χωρίς να σημειωθούν κατά την διαδρομή αυτή επεισόδια.

Εμφανής η παρουσία ισχυρών κατασταλτικών δυνάμεων κάθε είδους στην ευρύτερη περιοχή του κέντρου, αλλά και σε εισόδους του ΜΕΤΡΟ ακόμα και σε συνοικίες.

Νωρίτερα η πορεία του ΠΑΜΕ φθάνει στην πλατεία Συντάγματος ανεβαίνει την Όθωνος και στρίβει δεξιά στην Αμαλίας με κατεύθυνση προς τους Στύλους του Ολυμπίου Διός χωρίς να περάσει μπροστά από το κοινοβούλιο. Τώρα τι σημαίνει αυτό που δήλωσε η Παπαρήγα μετά την συνάντησή της με τον Παπανδρέου όταν ανέφερε με αυστηρό ύφος ότι «τώρα αρχίζει ο πόλεμος» ο καθένας μπορεί να το καταλάβει... Αυτές είναι ασκήσεις και εφαρμογές συ-

μπλοκ διαδηλωτών ανηφορίζει και πάλι χωρίς να επέμβει, αλλά πριν προσεγγίσει

ξανά την Λ. Αμαλίας δέχεται επίθεση με πέτρες και βόμβες μολότοφ (ώρα **13:30**). Στο σημείο αυτό ξεκινούν επεισόδια με τους μπάτσους, που βρίσκονται στην είσοδο του ξενοδοχείου Μ. Βρετανία να απα-

Σε μικρό χρονικό διάστημα και με την συνεχή ρίψη χημικών διμοιρίες των ΜΑΤ κόβουν την πορεία μην επιτρέποντας στους διαδηλωτές να συνεχίζουν προς την Πανεπιστημίου. Επί της Πανεπιστημίου

συνέχεια στη σελίδα 9

συνέχεια από τη σελίδα 9

στο ύψος της Βουκουρεστίου διαδηλωτές προπηλακίζουν τον πρώην υπουργό και βουλευτή της ΝΔ Χατζηδάκη, ο οποίος φυγαδεύεται, κακήν κακώς αιμόφυρτος και φανερά σοκαρισμένος, από αστυνομικές δυνάμεις που σπεύδουν στο σημείο για να καλύψουν την απομάκρυνσή του με το πολυτελές αυτοκίνητο του από την Βουκουρεστίου.

Γρήγορα οι επιθέσεις κατά των κατασταλτικών δυνάμεων γενικεύονται στην ευρύτερη περιοχή της πλατείας Συντάγματος, όπου νεαροί διαδηλωτές αρπάζουν καρέκλες από τα Goodys σπάζουν τζαμαρίες του καταστήματος και επιτίθενται στα ΜΑΤ που επεμβαίνουν. Κάποιοι καταφεύγουν στο εσωτερικό του καταστήματος, ενώ οι μπάτσοι δεν διστάζουν να μπουν μέσα για να ξυλοκοπήσουν και να συλλάβουν διαδηλωτές.

Σφοδρή επίθεση με βόμβες μολότοφ και πέτρες δέχονται διμοιρίες που βρίσκονται στην στοά του ταχυδρομείου που καταλήγει στο υπουργείο Οικονομικών.

Διαδηλωτές ανάβουν φωτιές μέσα στην πλατεία Συντάγματος, όπου και τελικά εισβάλλουν πολλές μηχανές της ομάδας Δέλτα και Δίας που μέσα σε ένα σύννεφο χημικών προσπαθούν να τους απωθήσουν και να κάνουν προσαγωγές. Παρ' όλα αυτά άνθρωποι κάθε ηλικίας αντιστέκονται με αποτέλεσμα να ενταθούν οι συμπλοκές ακόμα και σώμα με σώμα, ενώ σε μια περίπτωση μέλος της ομάδας Δέλτα αποχωρίζεται την μηχανή του και μερεμετίζεται δεόντως από διαδηλωτές.

Οι επιθέσεις με βροχή από βόμβες μολότοφ συνεχίζονται αμείωτες και γενικεύονται από διαδηλωτές που βρίσκονται στην αρχή της Φιλελλήνων. Διμοιρίες των ΜΑΤ σ' αυτό το σημείο δέχονται επιθέσεις τόσο από διαδηλωτές που βρίσκονται μέσα στην πλατεία Συντάγματος όσο και από διαδηλωτές που βρίσκονται στην Φιλελλήνων.

Στην Λ. Αμαλίας καίγεται κλούβα διμοιρίας των ΜΑΤ, που δέχεται επίθεση στο ύψος του Ζαππείου με πέτρες και μολότοφ. Εν τω μεταξύ, στην κάτω πλευρά του Συντάγματος Δελτάδες και διμοιρίες προσπαθούν να ελέγξουν την κατάσταση προχωρώντας και σε προσαγωγές διαδηλωτών, ενώ μπλοκ διαδηλωτών που αρχικά εμποδίζονταν να προχωρήσουν μπροστά από την βουλή πορεύονται πλέον προς την Πανεπιστημίου.

Και ενώ οι διαδηλωτές κατηφορίζουν την Πανεπιστημίου πυρπολείται πολυτελές αυτοκίνητο στο ύψος της Βουκουρεστίου, συμπλοκές σημειώνονται και πάλι στα Ζόναρς, ενώ οι συγκρούσεις γενικεύονται στο ύψος των Προπυλαίων με πετροπόλεμο και συνεχόμενη ρίψη χημικών. Οι κατασταλτικές δυνάμεις κυνηγούν και ξυλοκοπούν με ιδιαίτερο μένος διαδηλωτές στις καθέτους οδούς της Πανεπιστημίου προχωρώντας και σε προσαγωγές, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις και με καταιγιστική χρήση χημικών προσπαθούν να διαλύουν φοιτητικά μπλοκ.

Οι διαδηλωτές κινούνται πλέον μέσω της Πανεπιστημίου προς την Ομόνοια και την Πατησίων και από εκεί προς την πύλη του Πολυτεχνείου επί της οδού Στουρνάρα, αλλά και προς το κτίριο της ΓΣΕΕ όπου σημειώνονται και

Σύντροφοι/ισσες και φίλες/φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να

ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΧΑΡΙΣΟΥΜΕ ΚΑΜΙΑ ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΟΥΜΕ ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗΣΟΥΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ...

Τι έμεινε από την εξέγερση του Δεκέμβρη;

Η μνήμη από τις φωτιές που έκαιγαν τα πάντα, θα πει κάποιος, της ισοπεδωμένης Λεωφόρου Αλεξάνδρας, που την επόμενη ημέρα της δολοφονίας έμοιαζε με την Βαγδάτη. Η θύμηση μιας κατεστραμμένης Πανεπιστημίου, κτιρίων που καίγονταν, αλλά και κτιρίων κατειλημμένων. Η μνήμη από τα πρωινά σε ένα έρημο κέντρο, γεμάτο οδοφράγματα και καμένα αυτοκίνητα, των πολιορκημένων μπάτσων στα αστυνομικά τμήματα να περιμένουν το επόμενο «ντου» από μαθητές, των πανικόβλητων πολιτικών και τηλεπαρουσιαστών με φόντο το πυρπολημένο χριστουγεννιάτικο δένδρο να ψελλίζουν κάτι μισόλογα για την «κατάσταση έκτακτης ανάγκης και το ενδεχόμενο κήρυξης στρατιωτικού νόμου».

Και μετά ήταν που άρχισε το εξουσιαστικό σκυλολόι να γλείφει τις πληγές του. Οι διανοούμενοι έσπευσαν να αποφανθούν ότι «Δεκέμβρης» δεν πρέπει να ξαναϋπάρξει ποτέ, οι κοινωνιολόγοι έβγαλαν τα πορίσματά τους μιλώντας για φαινόμενα και εκφράσεις μιας συγκρουσιακής κοινωνίας, που ξεσπάει κάθε τρεις και λίγο ανακαλύπτοντας την αντοχή του «μύθου» των αναρχικών στην μεταπολίτευση, που ήρθε να συναντήσει τα οργισμένα «ανασφαλή παιδιά της μεσαίας τάξης». Από κοντά και το ΚΚΕ που αρνήθηκε να αναγνωρίσει το «θαύμα» διαβάζοντας το κομματικό ευαγγέλιο και διαβεβαιώνοντας ότι «στις εξεγέρσεις δεν σπάει ούτε τζάμι»...

Οι όψιμοι κόλακες των νεολαίων ανακατεύτηκαν με περίσσιο ταλέντο με όσους εξασκούνταν στα κάθε λογής αναθέματα για την «ανομία», που βασίλεψε στους δρόμους, για τις «ενοχές» της εξουσίας που επέτρεψε στους ταραχοποιούς να παραδώσουν στις φλόγες την χώρα, που επέτρεψε στους κάθε λογής φτωχοδιάβολους να λεηλατήσουν τις αστραφτερές βιτρίνες, στα κάθε λογής «αποβράσματα» χωρίς πατρίδα να ενωθούν, έστω πρόσκαιρα, με ένα χαρούμενο πλήθος στασιαστών που κατέλαβε το κέντρο των πόλεων.

Η είδηση μιας εξέγερσης, που δεν έλεγε να σβήσει, έκανε το γύρο του πλανήτη μεγαλώνοντας την ευθύνη των κρατικών αρχών για την εκτόνωση της κατάστασης. Πολλά γράφτηκαν από τότε για την αναγκαιότητα «σκληρής απάντησης» σ' όσους συμμετείχαν στις ταραχές. Μιας «απάντησης», που απαίτησε η τότε αντιπολίτευση υποσχόμενη άμεσα να φανεί η ίδια στο μέλλον αντάξια παρόμοιων καταστάσεων. Δύο χρόνια από τότε η εξέγερση του Δεκέμβρη στολίζει σύμφωνα με τους «ειδικούς» το πάνθεον των μεγάλων κοινωνικών εξεγέρσεων που συντάραξαν τους κυρίαρχους,

Μια εξέγερση που πρόλαβε την «κρίση», που προϋπάντησε το ΔΝΤ, την επιβολή του Μνημονίου, και τα σενάρια «ελεγχόμενης πτώχευσης» γενικότερα χωρών του ευρωπαϊκού νότου. **Μια εξέγερση που δεν έβαλε αιτήματα, δεν διαπραγματεύτηκε τους όρους καμίας μεταρρύθμισης, που περιφρόνησε την οργανωμένη απουσία της εργατικής «τάξης», που δεν χρειάστηκε ηγέτες και εκπροσώπους να εξηγήσουν το πώς και το γιατί.**

Αναρωτήθηκαν πολλοί αν πράγματι αιφνιδιάστηκαν εκείνο το Δεκέμβρη οι εξουσιαστές, αν πράγματι τα γεγονότα ήταν ένας κεραυνός εν αιθρία. Η επίσκεψη λίγες ημέρες πριν του αρμόδιου υπουργού Π. Παυλόπουλου στο Α.Τ. Εξαρχείων, αλλά και δημοσιεύματα εφημερίδων, όπως το Βήμα που προέτρεπαν και ουσιαστικά προανήγγειλαν μια δολοφονία εκ μέρους αστυνομικών, συνηγορούν στο να πεισθεί κανείς ότι τουλάχιστον μέρος των γεγονό-

τες αρπάζουν καρέκλες από τα Goodys σπάζουν τζαμαρίες του καταστήματος και επιτίθενται στα ΜΑΤ που επεμβαίνουν. Κάποιοι καταφεύγουν στο εσωτερικό του καταστήματος, ενώ οι μπάτσοι δεν διστάζουν να μπουν μέσα για να ξυλοκοπήσουν και να συλλάβουν διαδηλωτές.

Σφοδρή επίθεση με βόμβες μολότοφ και πέτρες δέχονται διμοιρίες που βρίσκονται στην στοά του ταχυδρομείου που καταλήγει στο υπουργείο Οικονομικών.

Διαδηλωτές ανάβουν φωτιές μέσα στην πλατεία Συντάγματος, όπου και τελικά εισβάλλουν πολλές μηχανές της ομάδας Δέλτα και Δίας που μέσα

ντάγματος όσο και από διαδηλωτές που βρίσκονται στην Φιλελλήνων.

Στην Λ. Αμαλίας καίγεται κλούβα διμοιρίας των ΜΑΤ, που δέχεται επίθεση στο ύψος του Ζαππείου με πέτρες και μολότοφ. Εν τω μεταξύ, στην κάτω πλευρά του Συντάγματος Δελτάδες και διμοιρίες προσπαθούν να ελέγξουν την κατάσταση προχωρώντας και σε προσαγωγές διαδηλωτών, ενώ μπλοκ διαδηλωτών που αρχικά εμποδίζονταν να προχωρήσουν μπροστά από την βουλή πορεύονται πλέον προς την Πανεπιστημίου.

Και ενώ οι διαδηλωτές κατηφορίζουν την Πανεπιστημίου πυρπολείται πολυτελές αυτοκίνητο στο ύψος της Βουκουρεστίου, συμπλοκές σημειώνονται και πάλι στα Ζόναρς, ενώ οι συγκρούσεις γενικεύονται στο ύψος των Προπυλαίων με πετροπόλεμο και συνεχόμενη ρίψη χημικών. Οι κατασταλτικές δυνάμεις κυνηγούν και ξυλοκοπούν με ιδιαίτερο μένος διαδηλωτές στις καθέτους οδούς της Πανεπιστημίου προχωρώντας και σε προσαγωγές, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις και με καταιγιστική χρήση χημικών προσπαθούν να διαλύουν φοιτητικά μπλοκ.

Οι διαδηλωτές κινούνται πλέον μέσω της Πανεπιστημίου προς την Ομόνοια και την Πατησίων και από εκεί προς την πύλη του Πολυτεχνείου επί της οδού Στουρνάρα, αλλά και προς το κτίριο της ΓΣΕΕ όπου σημειώνονται και πάλι συμπλοκές όταν διαδηλωτές επιχειρούν να εισβάλλουν στο κτίριο και εμποδίζονται από ισχυρές κατασταλτικές δυνάμεις. Στην Ιουλιανού καίγονται μηχανές της ομάδας ΔΙΑΣ και τελικά διαδηλωτές κυνηγιούνται προς τα στενά γύρω από την πλατεία Βικτωρίας και άλλοι προς την ΑΣΟΕΕ.

Στο Πολυτεχνείο πραγματοποιούνται συμπλοκές νεαρών διαδηλωτών και αστυνομικών δυνάμεων από την πλευρά της οδού Στουρνάρα, ενώ για λίγο ο πετροπόλεμος μεταφέρεται και στην πλατεία Εξαρχείων, που όπως γρήγορα κυκλώνεται από ισχυρές κατασταλτικές δυνάμεις, που απωθούν τον κόσμο στα γύρα στενά ρίχνοντας χημικά. Περίπου στις **4:30** μμ. η Σύγκλητος του Πολυτεχνείου συνεδριάζει εξετάζοντας το ενδεχόμενο άρσης του Ασύλου και επέμβασης για την σύλληψη δεκάδων διαδηλωτών εγκλωβισμένων, καθώς η ευρύτερη περιοχή

Σύντροφοι/ισσες και φίλες/φίλοι,

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού

κτακτης ανάγκης και το ενδεχόμενο κήρυξης στρατιωτικού νόμου».

Και μετά ήταν που άρχισε το εξουσιαστικό σκυλολόι να γλείφει τις πληγές του. Οι διανοούμενοι έσπευσαν να αποφανθούν ότι «Δεκέμβρης» δεν πρέπει να ξαναϋπάρξει ποτέ, οι κοινωνιολόγοι έβγαλαν τα πορίσματά τους μιλώντας για φαινόμενα και εκφράσεις μιας συγκρουσιακής κοινωνίας, που ξεσπάει κάθε τρεις και λίγο ανακαλύπτοντας την αντοχή του «μύθου» των αναρχικών στην μεταπολίτευση, που ήρθε να συναντήσει τα ορισμένα «ανασφαλή παιδιά της μεσαίας τάξης». Από κοντά και το ΚΚΕ που αρνήθηκε να αναγνωρίσει το «θαύμα» διαβάζοντας το κομματικό ευαγγέλιο και διαβεβαιώνοντας ότι «στις εξεγέρσεις δεν σπάει ούτε τζάμι»...

Οι όψιμοι κόλακες των νεολαίων ανακατεύτηκαν με περίσσιο ταλέντο με όσους εξασκούνταν στα κάθε λογής αναθέματα για την «ανομία», που βασίλεψε στους δρόμους, για τις «ενοχές» της εξουσίας που επέτρεψε στους ταραχοποιούς να παραδώσουν στις φλόγες την χώρα, που επέτρεψε στους κάθε λογής φτωχοδιάβολους να λεηλατήσουν τις αστραφτερές βιτρίνες, στα κάθε λογής «αποβράσματα» χωρίς πατρίδα να ενωθούν, έστω πρόσκαιρα, με ένα χαρούμενο πλήθος στασιαστών που κατέλαβε το κέντρο των πόλεων.

Η είδηση μιας εξέγερσης, που δεν έλεγε να σβήσει, έκανε το γύρο του πλανήτη μεγαλώνοντας την ευθύνη των κρατικών αρχών για την εκτόνωση της κατάστασης. Πολλά γράφτηκαν από τότε για την αναγκαιότητα «σκληρής απάντησης» σ' όσους συμμετείχαν στις ταραχές. Μιας «απάντησης», που απαίτησε η τότε αντιπολίτευση υποσχόμενη άμεσα να φανεί η ίδια στο μέλλον αντάξια παρόμοιων καταστάσεων. Δύο χρόνια από τότε η εξέγερση του Δεκέμβρη στολίζει σύμφωνα με τους «ειδικούς» το πάνθεον των μεγάλων κοινωνικών εξεγέρσεων που συντάραξαν τους κυρίαρχους,

Μια εξέγερση που πρόλαβε την «κρίση», που προϋπάντησε το ΔΝΤ, την επιβολή του Μνημονίου, και τα σενάρια «ελεγχόμενης πτώχευσης» γενικότερα χωρών του ευρωπαϊκού νότου. **Μια εξέγερση που δεν έβαλε αιτήματα, δεν διαπραγματεύτηκε τους όρους καμίας μεταρρύθμισης, που περιφρόνησε την οργανωμένη απουσία της εργατικής «τάξης», που δεν χρειάστηκε ηγέτες και εκπροσώπους να εξηγήσουν το πώς και το γιατί.**

Αναρωτήθηκαν πολλοί αν πράγματι αιφνιδιάστηκαν εκείνο το Δεκέμβρη οι εξουσιαστές, αν πράγματι τα γεγονότα ήταν ένας κεραυνός εν αιθρία. Η επίσκεψη λίγες ημέρες πριν του αρμόδιου υπουργού Π. Παυλόπουλου στο Α.Τ. Εξαρχείων, αλλά και δημοσιεύματα εφημερίδων, όπως το Βήμα που προέτρεπαν και ουσιαστικά προαναγγέλιαν μια δολοφονία εκ μέρους αστυνομικών, συνηγορούν στο να πεισθεί κανείς ότι τουλάχιστον μέρος των γεγονότων που εξελίχθηκαν δεν ήταν διόλου αναπάντεχα. Σίγουρα **η έκταση, η ένταση και τα χαρακτηριστικά όχι πλέον μιας αναμενόμενης κοινωνικής σύγκρουσης, αλλά μιας ανεξέλεγκτης εξέγερσης ήταν αυτό που διέφυγε κάποιων υπολογισμών ή και σχεδιασμών εκ μέρους των κρατιστών**.

Και όμως το καζάνι βράζει ακόμα.

Όλοι αυτοί που ξεσηκώθηκαν όχι γιατί το κράτος και οι πολιτικοί δεν δίνουν λογαριασμό στους υπηκόους τους, αλλά επειδή περιφρονούν όλους τους πολιτικούς και τις λύσεις που προτείνουν, όλοι αυτοί που ένωσαν σαν αφορμή και μόνο την δολοφονία ενός 15χρονου, όλοι αυτοί που στήριξαν με κάθε τρόπο τα δίκαια, αλλά αναγνώρισαν και τα άδικα όσων ξεσηκώθηκαν, **ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΕΔΩ.**

Το όραμα λείπει, επισημαίνουν κάποιοι, οι αξίες είναι ανύπαρκτες, το πρόταγμα ενός «άλλου» πολιτισμού ωχρό, η αμφισβήτηση που εκφράστηκε από άλλες εξεγέρσεις απούσα, το ίδιο και οι προτάσεις για αλλαγές... Και εμείς τι έχουμε να πούμε για όλα αυτά;

Ότι, ναι, παρ' όλα αυτά, μας έμεινε μια λαχτάρα **να προχωρήσουμε περισσότερο.**

Να διώξουμε εκείνη τη στενοχώρια που ένιωθες όταν ο διπλανός σου έλεγε «όλα τελείωσαν, μέχρι εδώ ήταν, δεν μπορούμε να προχωρήσουμε άλλο».

Να σταματήσουμε το σφίξιμο στο στομάχι, που μεγάλωσε όταν οι ένοπλες πρωτοπορίες «πήραν τα πράγματα στα χέρια τους», γιατί νιώσαμε ότι η υποχώρηση είχε ήδη αρχίσει.

Να εξηγήσουμε ξανά και ξανά γιατί οι αναρχικοί συμμετείχαν, γιατί μπορούμε να πληγώσουμε ξανά το κρατικό θηρίο, γιατί δεν μας φθάνει η ιδιότητα του εξεγερμένου, γιατί σιχαινόμαστε τους αριστερούς διαχειριστές της «οργής των παιδιών», γιατί δεν θέλουμε να πέσει αυτή η κυβέρνηση για να έρθει μια άλλη, γιατί δεν μπορούν να μιλούν για καταστροφές, ά-

Επειδή τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση αρκετών από εσάς, από τώρα και στο εξής ενεργοποιούμε τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθενας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει, μέσω email (diadromi@revolution.gr) ή ταχυδρομικά (Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ).

Και στις δύο περιπτώσεις είναι απαραίτητη η επισύναψη (αναγραφή των στοιχείων και του αριθμού παραστατικού στο email) της απόδειξης καταβολής του ποσού στο λογαριασμό της ΕΤΕ, (που υπάρχει σε άλλη στήλη), καθώς και τα ακριβή στοιχεία: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.

Συνδρομή Εσωτερικού (για 10 φύλλα): 20 ευρώ
Συνδρομή Ευρώπης (για 10 φύλλα): 30 ευρώ

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:
Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ
Απαραίτητα είναι, και πάλι, τα ακριβή στοιχεία καθώς και ένα τηλέφωνο.

Προπυλαίων με πετροπόλεμο και συνεχόμενη ρίψη χημικών. Οι κατασταλτικές δυνάμεις κυνηγούν και ξυλοκοπούν με ιδιαίτερο μένος διαδηλωτές στις καθέτους οδούς της Πανεπιστημίου προχωρώντας και σε προσαγωγές, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις και με καταιγιστική χρήση χημικών προσπαθούν να διαλύουν φοιτητικά μπλοκ.

Οι διαδηλωτές κινούνται πλέον μέσω της Πανεπιστημίου προς την Ομόνοια και την Πατησίων και από εκεί προς την πύλη του Πολυτεχνείου επί της οδού Στουρνάρα, αλλά και προς το κτίριο της ΓΣΕΕ όπου σημειώνονται και πάλι συμπλοκές όταν διαδηλωτές επιχειρούν να εισβάλλουν στο κτίριο και εμποδίζονται από ισχυρές κατασταλτικές δυνάμεις. Στην Ιουλιανού καίγονται μηχανές της ομάδας ΔΙΑΣ και τελικά διαδηλωτές κυνηγιούνται προς τα στενά γύρω από την πλατεία Βικτωρίας και άλλοι προς την ΑΣΟΕΕ.

Στο Πολυτεχνείο πραγματοποιούνται συμπλοκές νεαρών διαδηλωτών και αστυνομικών δυνάμεων από την πλευρά της οδού Στουρνάρα, ενώ για λίγο ο πετροπόλεμος μεταφέρεται και στην πλατεία Εξαρχείων, που όπως γρήγορα κυκλώνεται από ισχυρές κατασταλτικές δυνάμεις, που απωθούν τον κόσμο στα γύρω στενά ρίχνοντας χημικά. Περίπου στις **4:30** μμ. η Σύγκλητος του Πολυτεχνείου συνεδριάζει εξετάζοντας το ενδεχόμενο άρσης του Ασύλου και επέμβασης για την σύλληψη δεκάδων διαδηλωτών εγκλωβισμένων, καθώς η ευρύτερη περιοχή του κέντρου είναι ασφυκτικά επιτηρούμενη από έναν πραγματικό στρατό από μπάτσους που έχουν απαγορέψει την κυκλοφορία, ενώ προχωρούν σε επιλεκτικά σε προσαγωγές και ξυλοδαρμούς.

Γύρω στις **18:00** αποχωρούν όσοι βρίσκονταν μέσα στο Πολυτεχνείο.

Κατά την διάρκεια των συγκρούσεων ξυλοκοπήθηκαν δεκάδες διαδηλωτές και τραυματίσθηκαν είκοσι επτά μπάτσοι. Έγιναν 23 προσαγωγές από τις οποίες οι 10 μετατράπηκαν σε συλλήψεις.

στο μέλλον αντάξια παρόμοιων καταστάσεων. Δύο χρόνια από τότε η εξέγερση του Δεκέμβρη στολίζει σύμφωνα με τους «ειδικούς» το πάνθεον των μεγάλων κοινωνικών εξεγέρσεων που συντάραξαν τους κυρίαρχους,

Μια εξέγερση που πρόλαβε την «κρίση», που προϋπάντησε το ΔΝΤ, την επιβολή του Μνημονίου, και τα σενάρια «ελεγχόμενης πτώχευσης» γενικότερα χωρών του ευρωπαϊκού νότου. **Μια εξέγερση που δεν έβαλε αιτήματα, δεν διαπραγματεύτηκε τους όρους καμίας μεταρρύθμισης, που περιφρόνησε την οργανωμένη απουσία της εργατικής «τάξης», που δεν χρειάστηκε ηγέτες και εκπροσώπους να εξηγήσουν το πώς και το γιατί.**

Αναρωτήθηκαν πολλοί αν πράγματι αιφνιδιάστηκαν εκείνο το Δεκέμβρη οι εξουσιαστές, αν πράγματι τα γεγονότα ήταν ένας κεραυνός εν αιθρία. Η επίσκεψη λίγες ημέρες πριν του αρμόδιου υπουργού Π. Παυλόπουλου στο Α.Τ. Εξαρχείων, αλλά και δημοσιεύματα εφημερίδων, όπως το Βήμα που προέτρεπαν και ουσιαστικά προαναγγειλαν μια δολοφονία εκ μέρους αστυνομικών, συνηγορούν στο να πεισθεί κανείς ότι τουλάχιστον μέρος των γεγονότων που εξελίχθηκαν δεν ήταν διόλου αναπάντεχα. Σίγουρα **η έκταση, η ένταση και τα χαρακτηριστικά όχι πλέον μιας αναμενόμενης κοινωνικής σύγκρουσης, αλλά μιας ανεξέλεγκτης εξέγερσης ήταν αυτό που διέφυγε κάποιων υπολογισμών ή και σχεδιασμών εκ μέρους των κρατιστών.**

Και όμως το καζάνι βράζει ακόμα.

Όλοι αυτοί που ξεσηκώθηκαν όχι γιατί το κράτος και οι πολιτικοί δεν δίνουν λογαριασμό στους υπηκόους τους, αλλά επειδή περιφρονούν όλους τους πολιτικούς και τις λύσεις που προτείνουν, όλοι αυτοί που ένιωσαν σαν αφορμή και μόνο την δολοφονία ενός 15χρονου, όλοι αυτοί που στήριξαν με κάθε τρόπο τα δίκαια, αλλά αναγνώρισαν και τα άδικα όσων ξεσηκώθηκαν, **ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΑ ΕΔΩ.**

Το όραμα λείπει, επισημαίνουν κάποιοι, οι αξίες είναι ανύπαρκτες, το πρόταγμα ενός «άλλου» πολιτισμού ωχρό, η αμφισβήτηση που εκφράστηκε από άλλες εξεγέρσεις απούσα, το ίδιο και οι προτάσεις για αλλαγές... Και εμείς τι έχουμε να πούμε για όλα αυτά;

Ότι, ναι, παρ' όλα αυτά, μας έμεινε μια λαχτάρα **να προχωρήσουμε περισσότερο.**

Να διώξουμε εκείνη τη στενοχώρια που ένιωθες όταν ο διπλανός σου έλεγε «όλα τελείωσαν, μέχρι εδώ ήταν, δεν μπορούμε να προχωρήσουμε άλλο».

Να σταματήσουμε το σφίξιμο στο στομάχι, που μεγάλωσε όταν οι ένοπλες πρωτοπορίες «πήραν τα πράγματα στα χέρια τους», γιατί νιώσαμε ότι η υποχώρηση είχε ήδη αρχίσει.

Να εξηγήσουμε ξανά και ξανά γιατί οι αναρχικοί συμμετείχαν, γιατί μπορούμε να πληγώσουμε ξανά το κρατικό θηρίο, γιατί δεν μας φθάνει η ιδιότητα του εξεγερμένου, γιατί σιχαινόμαστε τους αριστερούς διαχειριστές της «οργής των παιδιών», γιατί δεν θέλουμε να πέσει αυτή η κυβέρνηση για να έρθει μια άλλη, γιατί δεν μπορούν να μιλούν για καταστροφές, άχρηστων για τη ζωή και την ευτυχία, προϊόντων, εκείνοι που ισοπεδώνουν και καταστρέφουν κάθε στιγμή τις ζωές των ανθρώπων.

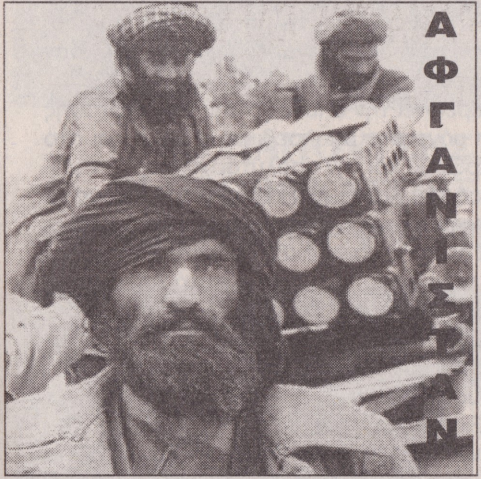
Να μιλήσουμε ξανά και ξανά για δημιουργία, για ήθος και ανιδιοτέλεια, γιατί οι μόνοι που μπορούμε να το κάνουμε, είμαστε εμείς και τα αδέλφια μας που συνεχίζουν να σηκώνουν πέτρες ενάντια σε κάθε καταπιεστή, γιατί μπορούμε να ενωθούμε με εκείνους που φτύνουν τους κομματάρχες κάθε χρώματος.

Θα συναντηθούμε και πάλι, το ξέρουμε, στους δρόμους της οργής, αλλά και με κάθε αφορμή. Θα συζητήσουμε με ανθρώπους που δεν γνωρίζαμε μέχρι πρότινος, γιατί δεν υπάρχουν ειδικοί και εργολάβοι του ξεσηκωμού. Θα μοιραστούμε τις ανησυχίες, τις βεβαιότητες, αλλά και τις ελπίδες, διότι ένας κόσμος ανεξούσιος βρίσκεται μπροστά μας. Αρκεί να το θελήσουμε..

6 Δεκέμβρη 2010

Συσπείρωση Αναρχικών
www.anarchy.gr – www.anarchypress.gr

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Ούτε λίγο ούτε πολύ 49 μπάτσοι παραδόθηκαν στους αντάρτες το μήνα που πέρασε, κάτι που αντανακλά μια κατάσταση ολοένα και πιο δύσκολη για τους κατοχικούς και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Εκατοντάδες ήταν και οι ενέργειες των ανταρτών, τις κυριότερες από τις οποίες παραθέτουμε, χωρίς να συμπεριλαμβάνονται οι δεκάδες επιχειρήσεις δολιοφθοράς σε κρατικά κτίρια, βυτιοφόρα ανεφοδιασμού της ISAF, οχήματα του στρατού, της αστυνομίας κ.ά. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις 5 Δεκέμβρη, μια μέρα μετά την επίσκεψη του Μπαράκ Ομπάμα στο αεροδρόμιο του Μπαγκράμ, έγιναν συντονισμένες επιθέσεις σε 70 βάσεις των κατοχικών στη περιοχή Μαρτζά της επαρχίας Χελμάντ.

Συνεχείς είναι οι δολοφονίες αμάχων από τις κατοχικές δυνάμεις στην **επαρχία Helmand**. Συγκεκριμένα από τις **28/10 έως και τις 22/11** οι νεκροί φτάνουν τους. 27. Σε μια άλλη εγκληματική ενέργεια, οι κατοχικοί εισβάλλουν στις **30/11** σε σπίτι στο χωριό Noorzo, δολοφονούν έναν ηλικιωμένο και απαγάγουν 6 γιους και ανιψιούς του, ενώ 9 μέρες αργότερα βομβαρδίζουν μια περιοχή στην περιφέρεια Nad Ali και

ποία επιβαίνουν στρατιώτες και ανατινάζονται σκοτώνοντας 13 συνολικά στρατιώτες.

Ο μαχητής Aris, κάτοικος της επαρχίας **Ghazni**, εισβάλλει, στις **27/11**, στο αρχηγείο της αστυνομίας στην **επαρχία Paktika**, φορώντας παγιδευμένο γιλέκο και ανατινάζεται σκοτώνοντας 6 αμερικανούς εκπαιδευτές και απροσδιόριστο αριθμό Αφγανών μπάτσων. Λίγο αργότερα, δεύτερος αντάρτης ανατινάζεται ανάμεσα σε όσους έχουν συγκεντρωθεί για να απομακρύνουν τους νεκρούς και τραυματίες, προκαλώντας το θάνατο τουλάχιστον 21 ατόμων.

Ο φοιτητής Fareed Ahmad πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας στην περιφέρεια **Maiwand** της **επαρχίας Kandahar** στις 8/12 εξοντώνοντας 28 κατοχικούς. Την επομένη σκοτώνεται σωματοφύλακας του Ahmad Wali Karzai. Σε άλλη επίθεση σκοτώνεται ο διευθυντής των υπηρεσιών ασφαλείας της πόλης.

Απανωτές επιθέσεις ανταρτών πραγματοποιούνται στην **επαρχία Nangarhar**, όπως αυτή στις 13/12 εναντίον κατοχικών, μετά από πληροφορίες που τους παρέχει αντάρτης ο οποίος έχει καταταγεί στην αστυνομία. Τουλάχιστον 15 είναι οι νεκροί αμερικανοί από την επιχείρηση, ενώ κατά την ανταλλαγή πυροβολισμών σκοτώνεται και ο αντάρτης που έδωσε την πληροφορία. Σε άλλη επιχείρηση στις **26/11** έξι αντάρτες επιτίθενται με βαρέα και ελαφρά όπλα εναντίον γραφείων της Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης DIE, όπου έχουν συγκεντρωθεί ανώτατοι αξιωματικοί των ΗΠΑ και της Βρετανίας. Ξεσπάει σφοδρή μάχη, κατά την οποία σκοτώνονται 16 υψηλόβαθμοι αξιωματικοί και 8 μπράβοι τους και ένας αντάρτης. Τέλος, στις **29/11** ο μαχητής Izzatullah, που είχε καταταγεί επίτηδες ως μπάτσος, επιτίθεται πυροβολώντας μέ-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

Παρ' ότι το ιρακινό καθεστώς, περιχαρές, ανακοινώνει στα τέλη του μήνα ρεκόρ άντλησης πετρελαίου για την τελευταία 20ετία, τα πράγματα εξακολουθούν να μην κυλούν ρόδινα γι' αυτό…

Στην επαρχία **Ανμπάρ**, από τις 29 Νοεμβρίου έως τις 12 Δεκεμβρίου, σκοτώνονται δύο μπάτσοι και άλλοι δύο τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας. Ακόμη, ένας ταξίαρχος της αστυνομίας επιζεί απόπειρας εναντίον του, όταν βόμβα σκάει στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του. Τέλος, καταστρέφονται εντελώς τρεις πυλώνες ηλεκτρικού ρεύματος στα δυτικά της επαρχίας.

Στην επαρχία **Μπαμπέλ**, από τις 26 Νοεμβρίου έως τις 23 Δεκεμβρίου, πραγματοποιούνται τρεις επιθέσεις σε τρεις αμερικανικές βάσεις με έντεκα συνολικά βλήματα όλμου και τέσσερις ρουκέτες. Ακόμη, επίθεση δέχεται κομβόι αμερικανικών οχημάτων με βόμβα που σκάει στο πέρασμά του, νότια της πρωτεύουσας Χίλλα.

Στην ευρύτερη περιοχή της **Βαγδάτης**, από τις 2 έως τις 28 Δεκεμβρίου, πραγματοποιούνται τέσσερεις επιθέσεις ανταρτών, καθώς και οκτώ επιθέσεις με βόμβες, μια σε περίπολο του αμερικανικού κατοχικού στρατού και άλλη μια σε κομβόι αμερικανικών οχημάτων. Επίσης

διάγραμμα σταδιακής λειτουργίας τεσσάρων διυλιστηρίων, στην επαρχία **Νασιρίγια** με δυνατότητα διύλισης 300 χιλιάδες βαρέλια, στην **Καρμπάλα** 140 χιλιάδες βαρέλια, στη **Μισάν** 150 χιλιάδες βαρέλια και τέλος στο **Κιρκούκ** 150 χιλιάδες βαρέλια.

Στην επαρχία **Ντιγιάλα**, από τις 2 έως τις 27 Δεκεμβρίου, από δύο εκρήξεις βομβών σκοτώνονται δύο αξιωματικοί του ιρακινού στρατού και τραυματίζονται τρεις στρατιώτες και ένας ακόμη αξιωματικός.

Στην επαρχία **Ντιγιανίγια,** πραγματοποιείται επίθεση με δύο πυραύλους κατιούσα εναντίον της αμερικανικής βάσης Echo. Όπως γίνεται γνωστό, η συγκεκριμένη βάση γίνεται στόχος αρκετών πυραύλων την τελευταία εβδομάδα. Φυσικά, τυχόν απώλειες δεν γίνονται γνωστές…

Στην ευρύτερη περιοχή του **Κιρκούκ**, από τις 3 έως τις 23 Δεκεμβρίου, σε δύο διαφορετικές επιθέσεις, με χειροβομβίδα και με αυτοσχέδιο εκρηκτικό μηχανισμό, τραυματίζονται συνολικά τρεις μπάτσοι και ένας ιρακινός στρατιώτης.

Στην επαρχία **Νίνγια**, από τις 30 Νοεμβρίου έως τις 29 Δεκεμβρίου, πραγματοποιούνται τέσσερεις επιθέσεις ανταρτών, ενώ εκρήγνυνται δύο βόμβες. Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι και τραυματίζεται άλλος ένας, ενώ σκοτώνονται τρεις ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι επτά.
Επίσης, ο Σαμίλ Αχμεντ Ογκλα, αντισυνταγματάρχης της ιρακινής αστυνομίας, χάνει τη ζωή του σε διπλή επίθεση αυτοκτονίας εναντίον αστυνομικής μονάδας στη δυτική **Μοσούλη**.

Στην επαρχία **Σαλαχουντίν**, από την 1 έως τις 24 Δεκεμβρίου, από δύο επιθέσεις

Ούτε λίγο ούτε πολύ 49 μπάτσοι παραδόθηκαν στους αντάρτες το μηνα που πέρασε, κάτι που αντανακλά μια κατάσταση ολοένα και πιο δύσκολη για τους κατοχικούς και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Εκατοντάδες ήταν και οι ενέργειες των ανταρτών, τις κυριότερες από τις οποίες παραθέτουμε, χωρίς να συμπεριλαμβάνονται οι δεκάδες επιχειρήσεις δολιοφθοράς σε κρατικά κτίρια, βυτιοφόρα ανεφοδιασμού της ISAF, οχήματα του στρατού, της αστυνομίας κ.ά. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις 5 Δεκέμβρη, μια μέρα μετά την επίσκεψη του Μπαράκ Ομπάμα στο αεροδρόμιο του Μπαγκράμ, έγιναν συντονισμένες επιθέσεις σε 70 βάσεις των κατοχικών στη περιοχή Μαρτζά της επαρχίας Χελμάντ.

Συνεχείς είναι οι δολοφονίες αμάχων από τις κατοχικές δυνάμεις στην **επαρχία Helmand**. Συγκεκριμένα από τις **28/10 έως και τις 22/11** οι νεκροί φτάνουν τους. 27. Σε μια άλλη εγκληματική ενέργεια, οι κατοχικοί εισβάλλουν στις **30/11** σε σπίτι στο χωριό Noorzo, δολοφονούν έναν ηλικιωμένο και απαγάγουν 6 γιους και ανιψιούς του, ενώ 9 μέρες αργότερα βομβαρδίζουν μια περιοχή στην περιφέρεια Nad Ali και δολοφονούν 6 άμαχους. Αλλη μία μαζική δολοφονία αμάχων γίνεται στις **14/12** στην περιοχή **Char Bagh**. Στο μεταξύ, στις **12/12**, ο μαχητής Ahmadullah ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα πέφτοντας πάνω σε σπίτι το οποίο έχουν καταλάβει κατοχικοί. Σκοτώνεται ο ίδιος και δεκάδες κατοχικοί σκοτώνονται ή τραυματίζονται.

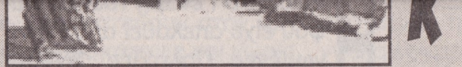
Στην **επαρχία Paktia** ΝΑΤΟικοί δολοφονούν, στις **23/11**, δύο μικρά παιδιά με πιστόλια-στυλό! Την επομένη αντάρτες επιτίθενται σε πράκτορα της NDS, ο οποίος καταφέρνει να διαφύγει, εγκαταλείποντας τη μοτοσικλέτα του, ενώ στις. **5/12** μαχητής ανατινάζεται δίπλα σε ΝΑΤΟικούς και ντόπιους συνεργάτες τους, που βρίσκονται συγκεντρωμένοι σε αγορά της πόλης Γκαρντέζ και σκοτώνει 19 απ' αυτούς. Επίσης, στην **επαρχία Nemroz** 4 μπάτσοι πα-

ρος αντάρτης ανατινάζεται ανάμεσα σε όσους έχουν συγκεντρωθεί για να απομακρύνουν τους νεκρούς και τραυματίες, προκαλώντας το θάνατο τουλάχιστον 21 ακόμα ατόμων.

Ο φοιτητής Fareed Ahmad πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας στην περιφέρεια **Maiwand** της **επαρχίας Kandahar** στις 8/12 εξοντώνοντας 28 κατοχικούς. Την επομένη σκοτώνεται σωματοφύλακας του Ahmad Wali Karzai. Σε άλλη επίθεση σκοτώνεται ο διευθυντής των υπηρεσιών ασφαλείας της πόλης.

Απανωτές επιθέσεις ανταρτών πραγματοποιούνται στην **επαρχία Nangarhar**, όπως αυτή στις 13/12 εναντίον κατοχικών, μετά από πληροφορίες που τους παρέχει αντάρτης ο οποίος έχει καταταγεί στην αστυνομία. Τουλάχιστον 15 είναι οι νεκροί αμερικανοί από την επιχείρηση, ενώ κατά την ανταλλαγή πυροβολισμών σκοτώνεται και ο αντάρτης που έδωσε την πληροφορία. Σε άλλη επιχείρηση στις **26/11** έξι αντάρτες επιτίθενται με βαρέα και ελαφρά όπλα εναντίον γραφείων της Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης DIE, όπου έχουν συγκεντρωθεί ανώτατοι αξιωματικοί των ΗΠΑ και της Βρετανίας. Ξεσπάει σφοδρή μάχη, κατά την οποία σκοτώνονται 16 υψηλόβαθμοι αξιωματικοί και 8 μπράβοι τους και ένας αντάρτης. Τέλος, στις **29/11** ο μαχητής **Izzatullah**, που είχε καταταγεί επιτήδες ως μπάτσος, επιτίθεται πυροβολώντας μέσα σε βάση εκπαίδευσης των ΝΑΤΟικών και σκοτώνει 6 απ' αυτούς. Επίσης, στην πρωτεύουσα της επαρχίας Logar σκοτώνεται, στις **28/11**, μέλος του επαρχιακού συμβουλίου και στις 4/12 χάνουν τη ζωή τους 3 πυροτεχνουργοί σε "εργατικό ατύχημα".

Υποδοχή στην επισκέπτρια Άγγελα Μέρκελ, στις **19/12**, στην **επαρχία Kunduz** επιφυλάσσουν 2 αντάρτες πραγματοποιώντας επίθεση αυτοκτονίας με όπλα και εκρηκτικά. Ο στόχος είναι το κέντρο στρατολόγησης της αστυνομίας. Το αποτέλεσμα είναι 36 μπάτσοι νεκροί, 6 εκπαιδευτές και 2 ΝΑΤΟικοί. Οκτώ μέρες πριν ο μαχητής Rahmuddin ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα σε στρατιωτικό φυλάκιο και εξοντώνει 19 Αφγανούς και κατοχικούς.

Παρ' ότι το ιρακινό καθεστώς, περιχαρές, ανακοινώνει στα τέλη του μήνα ρεκόρ άντλησης πετρελαίου για την τελευταία 20ετία, τα πράγματα εξακολουθούν να μην κυλούν ρόδινα γι' αυτό…

Στην επαρχία **Ανμπάρ**, από τις 29 Νοεμβρίου έως τις 12 Δεκεμβρίου, σκοτώνονται δύο μπάτσοι και άλλοι δύο τραυματίζονται από έκρηξη βόμβας. Ακόμη, ένας ταξίαρχος της αστυνομίας επιζεί απόπειρας εναντίον του, όταν βόμβα σκάει στο πέρασμα της αυτοκινητοπομπής του. Τέλος, καταστρέφονται εντελώς τρεις πυλώνες ηλεκτρικού ρεύματος στα δυτικά της επαρχίας.

Στην επαρχία **Μπαμπέλ**, από τις 26 Νοεμβρίου έως τις 23 Δεκεμβρίου, πραγματοποιούνται τρεις επιθέσεις σε τρεις αμερικανικές βάσεις με έντεκα συνολικά βλήματα όλμου και τέσσερεις ρουκέτες. Ακόμη, επίθεση δέχεται κομβόι αμερικανικών οχημάτων με βόμβα που σκάει στο πέρασμά του, νότια της πρωτεύουσας Χίλλα.

Στην ευρύτερη περιοχή της **Βαγδάτης**, από τις 2 έως τις 28 Δεκεμβρίου, πραγματοποιούνται τέσσερεις επιθέσεις ανταρτών, καθώς και οκτώ επιθέσεις με βόμβες, μια σε περίπολο του αμερικανικού κατοχικού στρατού και άλλη μια σε κομβόι αμερικανικών οχημάτων. Επίσης, εκτοξεύονται δύο ρουκέτες στη λεγόμενη Πράσινη Ζώνη.
Σκοτώνονται ένας αξιωματικός μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι δεκατρείς. Επίσης, σκοτώνεται ένας ιρακινός στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι οκτώ.
Ο αρχηγός της υπηρεσίας πληροφοριών του Τι-Καρ, ταξίαρχος Αχμάντ Σαλέχ, τραυματίζεται από πυρά ανταρτών κοντά στο αεροδρόμιο της πρωτεύουσας.
Ακόμη, αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον οχήματος στο οποίο επιβαίνει ο στρατηγός του ιρακινού στρατού Ιμαντ Χασέμ, ο οποίος σκοτώνεται ακαριαία, ενώ τραυματίζεται η κόρη του που επιβαίνει στο όχημα
Τέλος, ο ταξίαρχος Σαμίλ Νταγούντ, διευθυντής του τμήματος Οχημάτων του υπουργείου εσωτερικών, τραυματίζεται όταν το κυβερνητικό όχημά του δέχεται

ρακινού στρατού και τραυματίζονται τρεις στρατιώτες και ένας ακόμη αξιωματικός.

Στην επαρχία **Ντιγιανίγια,** πραγματοποιείται επίθεση με δύο πυραύλους κατιούσα εναντίον της αμερικανικής βάσης Echo. Όπως γίνεται γνωστό, η συγκεκριμένη βάση γίνεται στόχος αρκετών πυραύλων την τελευταία εβδομάδα. Φυσικά, τυχόν απώλειες δεν γίνονται γνωστές…

Στην ευρύτερη περιοχή του **Κιρκούκ**, από τις 3 έως τις 23 Δεκεμβρίου, σε δύο διαφορετικές επιθέσεις, με χειροβομβίδα και με αυτοσχέδιο εκρηκτικό μηχανισμό, τραυματίζονται συνολικά τρεις μπάτσοι και ένας ιρακινός στρατιώτης.

Στην επαρχία **Νίνγια**, από τις 30 Νοεμβρίου έως τις 29 Δεκεμβρίου, πραγματοποιούνται τέσσερεις επιθέσεις ανταρτών, ενώ εκρήγνυνται δύο βόμβες. Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι και τραυματίζεται άλλος ένας, ενώ σκοτώνονται τρεις ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι επτά.
Επίσης, ο Σαμίλ Αχμεντ Ογκλα, αντισυνταγματάρχης της ιρακινής αστυνομίας, χάνει τη ζωή του σε διπλή επίθεση αυτοκτονίας εναντίον αστυνομικής μονάδας στη δυτική **Μοσούλη**.

Στην επαρχία **Σαλαχουντίν**, από την 1 έως τις 24 Δεκεμβρίου, από δύο επιθέσεις ανταρτών και μια έκρηξη βόμβας σκοτώνονται τρεις μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις, καθώς και δύο ιρακινοί στρατιώτες. Επίθεση με όλμους δέχεται και ένα αμερικανικό βυτιοφόρο ανατολικά του **Τικρίτ**.

Στην επαρχία **Σουλεϊμανίγια**, πραγματοποιείται, στις 9 Δεκεμβρίου, διαδήλωση ενάντια στην εγκατάσταση σταθμού καυσίμων σε χώρο που προοριζόταν για την ανέγερση νοσοκομείου. Κατά τη διάρκεια της πορείας τραυματίζονται μπάτσοι και άλλο ένα άτομο.

Στην επαρχία **Γουαζίτ**, ένας αμερικανός στρατιώτης τραυματίζεται θανάσιμα από βολή ελεύθερου σκοπευτή στις 8 Δεκεμβρίου στην περιοχή αλ-Νουαμανίγια, βόρεια της πρωτεύουσας της επαρχίας, Κατ.

σεις των κατοχικών στη περιοχή Μαρτζά της επαρχίας Χελμάντ.

Συνεχείς είναι οι δολοφονίες αμάχων από τις κατοχικές δυνάμεις στην **επαρχία Helmand**. Συγκεκριμένα από τις **28/10 έως και τις 22/11** οι νεκροί φτάνουν τους. 27. Σε μια άλλη εγκληματική ενέργεια, οι κατοχικοί εισβάλλουν στις **30/11** σε σπίτι στο χωριό Noorzo, δολοφονούν έναν ηλικιωμένο και απαγάγουν 6 γιους και ανιψιούς του, ενώ 9 μέρες αργότερα βομβαρδίζουν μια περιοχή στην περιφέρεια Nad Ali και δολοφονούν 6 άμαχους. Αλλη μία μαζική δολοφονία αμάχων γίνεται στις **14/12** στην περιοχή **Char Bagh**. Στο μεταξύ, στις **12/12**, ο μαχητής Ahmadullah ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα πέφτοντας πάνω σε σπίτι το οποίο έχουν καταλάβει κατοχικοί. Σκοτώνεται ο ίδιος και δεκάδες κατοχικοί σκοτώνονται ή τραυματίζονται.

Στην **επαρχία Paktia** ΝΑΤΟικοί δολοφονούν, στις **23/11**, δύο μικρά παιδιά με πιστόλια-στυλό! Την επομένη αντάρτες επιτίθενται σε πράκτορα της NDS, ο οποίος καταφέρνει να διαφύγει, εγκαταλείποντας τη μοτοσικλέτα του, ενώ στις. **5/12** μαχητής ανατινάζεται δίπλα σε ΝΑΤΟικούς και ντόπιους συνεργάτες τους, που βρίσκονται συγκεντρωμένοι σε αγορά της πόλης Γκαρντέζ και σκοτώνει 19 απ' αυτούς. Επίσης, στην **επαρχία Nemroz** 4 μπάτσοι παραδίνονται στις **2/12** στους αντάρτες.

Θέατρο εντυπωσιακών επιχειρήσεων παραμένει και η **επαρχία Kabul**, όπου στις **24/11** ισχυρή έκρηξη σκοτώνει 2 Αφγανούς στρατιώτες, ενώ πέντε μέρες μετά 11 Αφγανοί στρατιώτες αιχμαλωτίζονται και τους αφαιρείται ο οπλισμός. Λίγες μέρες αργότερα απελευθερώνονται οι 8 από αυτούς. Επίσης, στις **18/12** πραγματοποιείται επίθεση με ρουκέτες κατά του αεροδρομίου της πρωτεύουσας, ενώ σε άλλο σημείο δέχεται επίθεση ο κυβερνήτης της επαρχίας με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 5 φρουροί του. Την επόμενη μέρα δύο αντάρτες μπαίνουν σε 2 λεωφορεία στα ο-

την ανταλλαγή πυροβολισμών σκοτώνεται και ο αντάρτης που έδωσε την πληροφορία. Σε άλλη επιχείρηση στις **26/11** έξι αντάρτες επιτίθενται με βαρέα και ελαφρά όπλα εναντίον γραφείων της Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης DIE, όπου έχουν συγκεντρωθεί ανώτατοι αξιωματικοί των ΗΠΑ και της Βρετανίας. Ξεσπάει σφοδρή μάχη, κατά την οποία σκοτώνονται 16 υψηλόβαθμοι αξιωματικοί και 8 μπράβοι τους και ένας αντάρτης. Τέλος, στις **29/11** ο μαχητής Izzatullah, που είχε καταταγεί επίτηδες ως μπάτσος, επιτίθεται πυροβολώντας μέσα σε βάση εκπαίδευσης των ΝΑΤΟικών και σκοτώνει 6 απ' αυτούς. Επίσης, στην πρωτεύουσα της επαρχίας Logar σκοτώνεται, στις **28/11**, μέλος του επαρχιακού συμβουλίου και στις 4/12 χάνουν τη ζωή τους 3 πυροτεχνουργοί σε "εργατικό ατύχημα".

Υποδοχή στην επισκέπτρια Άγγελα Μέρκελ, στις **19/12**, στην **επαρχία Kunduz** επιφυλάσσουν 2 αντάρτες πραγματοποιώντας επίθεση αυτοκτονίας με όπλα και εκρηκτικά. Ο στόχος είναι το κέντρο στρατολόγησης της αστυνομίας. Το αποτέλεσμα είναι 36 μπάτσοι νεκροί, 6 εκπαιδευτές και 2 ΝΑΤΟικοί. Οκτώ μέρες πριν ο μαχητής Rahmuddin ανατινάζεται με παγιδευμένο όχημα σε στρατιωτικό φυλάκιο και εξοντώνει 19 Αφγανούς και κατοχικούς.

Τέλος, στις επαρχίες **Takhar, Uruzgan, Wardak, Zabul, Parwan, Paktia, Laghman, Logar, Nangarhar, Kunar, Balkh, Khost, Kapisa, Kunduz, Herat, Ghazni, Helmand, Kandahar** και στο διάστημα **23/11 έως 22/12**, σε 127 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 63 μπάτσοι, 30 ΝΑΤΟικοί. 278 αμερικανοί, 62 συνοριοφύλακες,142 Αφγανοί στρατιώτες, 2 αστυνομικοί διοικητές 27 Γάλλοι, 9 βρετανοί, 12 Καναδοί, καταρρίπτονται 2 ελικόπτερα, ενώ σκοτώνονται/τραυματίζονται οι επιβαίνοντες 77 ΝΑΤΟικών αρμάτων. Στο ίδιο διάστημα οι, επίσημα ανακοινωμένοι από το εμιράτο, νεκροί αντάρτες είναι 5,

ποιούνται τρεις επιθέσεις σε τρεις αμερικανικές βάσεις με έντεκα συνολικά βλήματα όλμου και τέσσερεις ρουκέτες. Ακόμη, επίθεση δέχεται κομβόι αμερικανικών οχημάτων με βόμβα που σκάει στο πέρασμά του, νότια της πρωτεύουσας Χίλλα.

Στην ευρύτερη περιοχή της **Βαγδάτης**, από τις 2 έως τις 28 Δεκεμβρίου, πραγματοποιούνται τέσσερεις επιθέσεις ανταρτών, καθώς και οκτώ επιθέσεις με βόμβες, μια σε περίπολο του αμερικανικού κατοχικού στρατού και άλλη μια σε κομβόι αμερικανικών οχημάτων. Επίσης, εκτοξεύονται δύο ρουκέτες στη λεγόμενη Πράσινη Ζώνη.
Σκοτώνονται ένας αξιωματικός μπάτσος και τραυματίζονται άλλοι δεκατρείς. Επίσης, σκοτώνεται ένας ιρακινός στρατιώτης και τραυματίζονται άλλοι οκτώ.
Ο αρχηγός της υπηρεσίας πληροφοριών του Τι-Καρ, ταξίαρχος Αχμάντ Σαλέχ, τραυματίζεται από πυρά ανταρτών κοντά στο αεροδρόμιο της πρωτεύουσας.
Ακόμη, αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον οχήματος το οποίο επιβαίνει ο στρατηγός του ιρακινού στρατού Ιμαντ Χασέμ, ο οποίος σκοτώνεται ακαριαία, ενώ τραυματίζεται η κόρη του που επιβαίνει στο όχημα
Τέλος, ο ταξίαρχος Σαμίλ Νταγούντ, διευθυντής του τμήματος Οχημάτων του υπουργείου εσωτερικών, τραυματίζεται όταν το κυβερνητικό όχημά του δέχεται επίθεση ανταρτών. Τραυματίζεται επίσης και ο σωματοφύλακας - οδηγός του.
Και σαν κερασάκι, έχουμε και την παρακάτω είδηση:
Ο Ιρακινός υπουργός Πετρελαίου Αμπντέλ Καρίμ αλ Λουγιάιμπι ανακοινώνει στις 27 Δεκεμβρίου ότι τα 2,6 εκατομμύρια βαρέλια των 159 λίτρων ξεπέρασε για πρώτη φορά η πετρελαϊκή παραγωγή του Ιράκ, κάτι που συνιστά ρεκόρ 20ετίας.
Ο στόχος, βεβαίως, που τίθεται είναι το Ιράκ να παράγει ημερησίως 10-12 εκατομμύρια βαρέλια μέσα στα επόμενα έξι έτη, ποσότητα που θα καταστήσει τη χώρα δεύτερη, σε μέγεθος, παραγωγό μετά τη Σαουδική Αραβία. Ήδη υπάρχει χρονο-

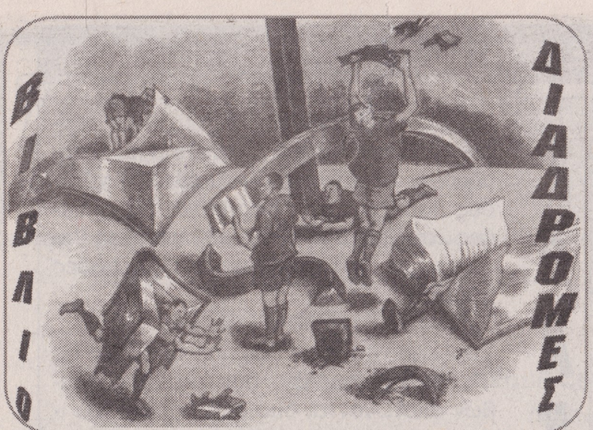
ποιούνται τέσσερεις επιθέσεις ανταρτών, ενώ εκρήγνυνται δύο βόμβες. Σκοτώνονται τρεις μπάτσοι και τραυματίζεται άλλος ένας, ενώ σκοτώνονται τρεις ιρακινοί στρατιώτες και τραυματίζονται άλλοι επτά.
Επίσης, ο Σαμίλ Αχμεντ Ογκλα, αντισυνταγματάρχης της ιρακινής αστυνομίας, χάνει τη ζωή του σε διπλή επίθεση αυτοκτονίας εναντίον αστυνομικής μονάδας στη δυτική **Μοσούλη**.

Στην επαρχία **Σαλαχουντίν**, από την 1 έως τις 24 Δεκεμβρίου, από δύο επιθέσεις ανταρτών και μια έκρηξη βόμβας σκοτώνονται τρεις μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι τέσσερεις, καθώς και δύο ιρακινοί στρατιώτες. Επίθεση με όλμους δέχεται και ένα αμερικανικό βυτιοφόρο ανατολικά του **Τικρίτ**.

Στην επαρχία **Σουλεϊμανίγια**, πραγματοποιείται, στις 9 Δεκεμβρίου, διαδήλωση ενάντια στην εγκατάσταση σταθμού καυσίμων σε χώρο που προοριζόταν για την ανέγερση νοσοκομείου. Κατά τη διάρκεια της πορείας τραυματίζονται μπάτσοι και άλλο ένα άτομο.

Στην επαρχία **Γουαζίτ**, ένας αμερικανός στρατιώτης τραυματίζεται θανάσιμα από βολή ελεύθερου σκοπευτή στις 8 Δεκεμβρίου στην περιοχή αλ-Νουαμανίγια, βόρεια της πρωτεύουσας της επαρχίας, Κατ.
Τέλος, πέντε ρουκέτες κατιούσα προσγειώνονται στην αμερικανική βάση **Delta**, που βρίσκεται δυτικά της Κατ.

Εμμα Γκόλντμαν

Η απογοήτευση μου στη Ρωσία

Εκδόσεις ΑΠΟΠΕΙΡΑ

[...*Την πρώτη φορά που είδα αυτό το βιβλίο στον πάγκο ενός βιβλιοπώλη αυτός αμέσως μου είπε «αυτό που κρατάς είναι φανταστικό». Αποκρίθηκα ότι δεν είχα χρήματα να το αγοράσω εκείνη τη στιγμή και αυτός αμέσως μου είπε ότι «...δεν έχει σημασία, να το πάρεις όταν έχεις, θα το βρεις σχεδόν παντού. Προσωπικά το διάβασα με τη μία...»*]

Η Έμμα Γκόλντμαν φτάνει στη Ρωσία το Γενάρη του 1920 αφού είχε απελαθεί από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ενθουσιασμένη και με ακμαίο ηθικό ανυπομονεί να δει τη «μητέρα Ρωσία» τη χώρα που απελευθερώθηκε από τους πολιτικούς και οικονομικούς δυνάστες της. Πήγε για να διδαχθεί από το Ρώσο αγρότη και το Ρώσο εργάτη το κουράγιο και την ελπίδα, να προσφέρει τη ζωή της στο βωμό της Επανάστασης.

Δεν αργεί, όντας ανήσυχη, να δει με το πέρασμα του χρόνου μια διαφορετική από αυτή που είχε στο νου της επαναστατική Ρωσία. Οι συναντήσεις της με την Αντζέλικα Μπαλαμπάνοφφ, το Μαξίμ Γκόρκι και τον Πιοτρ Κροπότκιν ενισχύουν το σκεπτικισμό της για την τύχη της επανάστασης του ρωσικού λαού, που βρίσκεται στα χέρια του απολυταρχικού μπολσεβίκικου κράτους. Χαρακτηριστικά ο Πιοτρ Κροπότκιν της αναφέρει «...*πάντα ξέραμε τι σημαίνει ο Μαρξισμός στη πράξη. Γιατί να εκπλαγούμε τώρα;*»

Παρακολουθεί ένα συνέδριο Αναρχικών και μαθαίνει από πρώτο χέρι την ύπαρξη των Αναρχικών στην πρώτη γραμμή του πυρός και στη συνεισφορά τους στην ανοικοδόμηση της Ρωσικής Επανάστασης. Λίγο αργότερα χρησιμοποιήθηκαν εναντίον τους πολυβόλα και απαγορεύτηκαν οι εφημερίδες τους. Για το μύθο που είχε ακούσει για ελευθερία του λόγου ακούει από το Λένιν να της λέει «...*ότι η ελευθερία του λόγου, είναι μια μικροαστική* (!!) *αντίληψη και δεν υπάρχει σε επαναστατικές περιόδους*...»

Αντιλαμβάνεται έτσι μια Ρωσία που διοικείται ουσιαστικά από τη Τσεκά (Cheka) (σώμα ασφαλείας του μπολσεβίκικου κόμματος) και με την απειλή της εκτέλεσης.

Οι μπολσεβίκοι αφοί συγκρίνονται με τους Ιησουίτες βάσει της πρακτικής του «...*ο σκοπός αγιάζει τα μέσα*...» στην ουσία καρπώθηκαν τη δυναμική του αγροτικού και εργατικού πληθυσμού της Ρωσίας για να δημιουργήσουν συνθήκες απλής εναλλαγής της εξουσίας και να χτίσουν το συγκεντρωτικό τους κράτος.

Και αφού το έκτισαν, οι Κομμουνιστές άρχισαν τις εκκαθαρίσεις όλων των κομμάτων ή ομάδων που διαφωνούσαν με τη νέα δικτατορία. Κατάφεραν να απορροφήσουν τα Σοβιέτ, τα συνδικάτα και τους συνεταιρισμούς και να τα καταστρέψουν εφ' όσον δεν εξυπηρετούσαν τις ανάγκες του νέου Κράτους.

Γίνεται αυτόπτης μάρτυρας της αιματηρής καταστολής της εξέγερσης της Κρονστάνδης, ανήμπορη να αντιδράσει στα δραματικά γεγονότα που εξελίσσονταν μπροστά της. Οι πολυάριθμες αιματηρές επιθέσεις του Τρότσκι και η απρόκλητη σφαγή που υποκίνησε, τελικά τής απέδειξε ότι οι μπολσεβίκοι είναι «...*οι πιο ολέθριοι εχθροί της Επανάστασης*».

Έτσι σε μια χώρα που το Κράτος κυριαρχεί απόλυτα ήταν αδύνατο να επιβιώσει κάποιος χωρίς τη «χάρη» της κυβέρνησης. Οι διωγμοί των Αναρχικών μετά τη Κροστάνδη ήταν μαζικοί, οι φυλακές γέμισαν από ανθρώπους, βιβλιοπωλεία και τυπογραφεία έκλεισαν με τη μπολσεβίκικη κυβέρνηση να τους κατηγορεί συλλήβδην «...*σαν κοινούς ληστές*».

Χρεώνει την αποτυχία της Επανάστασης όχι μόνο στο μπολσεβικισμό αλλά και στο μαρξισμό και την απολυταρχική αρχή της ιδέας του Κράτους. Η τάση του Κράτους να συγκεντρώνει, να στενεύει και να μονοπωλεί όλες τις κοινωνικές δραστηριότητες και να παγιώνεται στη στατικότητά του είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με την ευέλικτη και δυναμική φύση της επανάστασης που αναπτύσσεται σε πλατείς και ολοένα ευρύτερους κύκλους.

Εκτιμά ότι, *η μεγάλη αποστολή της Κοινωνικής Επανάστασης είναι η ριζική επανεκτίμηση των ανθρωπιστικών και κοινωνικών αξιών και όχι μια απλή μεταρρύθμιση και αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου*:

«...Η Επανάσταση είναι μάταιη αν δεν την εμπνέουν τα υψηλότερα ιδανικά και δε μπορεί να φέρει την ελευθερία αν τα μέσα δε ταυτίζονται με το πνεύμα και τον προσανατολισμό του επιδιωκόμενου σκοπού...».

Μπορούμε να πούμε ότι η Έμμα Γκόλντμαν ακουμπά την Ιστορία, διαφορετικά από κάποιον ιστορικό, αφού με το παλμό και τη ζωντάνια του χαρακτήρα της δίνει μια ανθρώπινη διάσταση σε ιστορικές καταστάσεις, απλά «*νιώθοντας το θέμα της*».

Δικαιώνεται για την σφοδρή επίθεση που δέχτηκε από ριζοσπαστικούς κύκλους μετά την έκδοση του βιβλίου της. Ήταν σίγουρη ότι η μάσκα του μπολσεβικισμού και η ψευδαίσθηση του θα κατέρρεε. Συνέβη μάλιστα ταχύτερα απ' όσο η ίδια περίμενε.

Π.

«ΕΠΙΚΑΙΡΟΠΟΙΗΜΕΝΟ» ΜΝΗΜΟΝΟ, «ΕΠΙΚΑΙΡΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ»

νομικού χαρακτήρα, τα οποία εντάσσονται στην λεγόμενη «επικαιροποίηση» του μνημονίου, σκαν μύτη και οι κάθε λογής «επικαιροποιημένοι αντάρτες».

Άλλοτε τους καμαρώνουμε με αφορμή

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Εμμα Γκόλντμαν
Η απογοήτευση μου στη Ρωσία
Εκδόσεις ΑΠΟΠΕΙΡΑ

φού είχε απελαθεί από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ενθουσιασμένη και με ακμαίο ηθικό ανυπομονεί να δει τη «μητέρα Ρωσία» τη χώρα που απελευθερώθηκε από τους πολιτικούς και οικονομικούς δυνάστες της. Πήγε για να διδαχθεί από το Ρώσο αγρότη και το Ρώσο εργάτη το κουράγιο και την ελπίδα, να προσφέρει τη ζωή της στο βωμό της Επανάστασης.

Δεν αργεί, όντας ανήσυχη, να δει με το πέρασμα του χρόνου μια διαφορετική από αυτή που είχε στο νου της επαναστατική Ρωσία. Οι συναντήσεις της με την Αντζέλικα Μπαλαμπάνοφφ, το Μαξίμ Γκόρκι και τον Πιοτρ Κροπότκιν ενισχύουν το σκεπτικισμό της για την τύχη της επανάστασης του ρωσικού λαού, που βρίσκεται στα χέρια του απολυταρχικού μπολσεβίκικου κράτους. Χαρακτηριστικά ο Πιοτρ Κροπότκιν της αναφέρει «...*πάντα ξέραμε τι σημαίνει ο Μαρξισμός στη πράξη. Γιατί να εκπλαγούμε τώρα*;»

Παρακολουθεί ένα συνέδριο Αναρχικών και μαθαίνει από πρώτο χέρι την ύπαρξη των Αναρχικών στην πρώτη γραμμή του πυρός και στη συνεισφορά τους στην ανοι-

τους Ιησουίτες βάσει της πρακτικής του «...*ο σκοπός αγιάζει τα μέσα*...» στην ουσία καρπώθηκαν τη δυναμική του αγροτικού και εργατικού πληθυσμού της Ρωσίας για να δημιουργήσουν συνθήκες απλής εναλλαγής της εξουσίας και να χτίσουν το συγκεντρωτικό τους κράτος.

Και αφού το έκτισαν, οι Κομμουνιστές άρχισαν τις εκκαθαρίσεις όλων των κομμάτων ή ομάδων που διαφωνούσαν με τη νέα δικτατορία. Κατάφεραν να απορροφήσουν τα Σοβιέτ, τα συνδικάτα και τους συνεταιρισμούς και να τα καταστρέψουν εφ' όσον δεν εξυπηρετούσαν τις ανάγκες του νέου Κράτους.

Γίνεται αυτόπτης μάρτυρας της αιματηρής καταστολής της εξέγερσης της Κρονστάνδης, ανήμπορη να αντιδράσει στα δραματικά γεγονότα που εξελίσσονταν μπροστά της. Οι πολυάριθμες αιματηρές επιθέσεις του Τρότσκι και η απρόκλητη σφαγή που υποκίνησε, τελικά τής απέδειξε ότι οι μπολσεβίκοι είναι «...*οι πιο ολέθριοι εχθροί της Επανάστασης*».

Έτσι σε μια χώρα που το Κράτος κυριαρχεί απόλυτα ήταν αδύνατο να επιβιώσει κάποιος χωρίς τη «χάρη» της κυβέρνησης. Οι

ναμική φύση της επανάστασης που αναπτύσσεται σε πλατείες και ολοένα ευρύτερους κύκλους.

Εκτιμά ότι, *η μεγάλη αποστολή της Κοινωνικής Επανάστασης είναι η ριζική επανεκτίμηση των ανθρωπιστικών και κοινωνικών αξιών και όχι μια απλή μεταρρύθμιση και αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου*:

«...Η Επανάσταση είναι μάταιη αν δεν την εμπνέουν τα υψηλότερα ιδανικά και δε μπορεί να φέρει την ελευθερία αν τα μέσα δε ταυτίζονται με το πνεύμα και τον προσανατολισμό του επιδιωκόμενου σκοπού...».

Μπορούμε να πούμε ότι η Έμμα Γκόλντμαν ακουμπά την Ιστορία, διαφορετικά από κάποιον ιστορικό, αφού με το παλμό και τη ζωντάνια του χαρακτήρα της δίνει μια ανθρώπινη διάσταση σε ιστορικές καταστάσεις, απλά «*νιώθοντας το θέμα της*».

Δικαιώνεται για την σφοδρή επίθεση που δέχτηκε από ριζοσπαστικούς κύκλους μετά την έκδοση του βιβλίου της. Ήταν σίγουρη ότι η μάσκα του μπολσεβικισμού και η ψευδαίσθηση του θα κατέρρεε. Συνέβη μάλιστα ταχύτερα απ' όσο η ίδια περίμενε.

Π.

«ΕΠΙΚΑΙΡΟΠΟΙΗΜΕΝΟ» ΜΝΗΜΟΝΟ, «ΕΠΙΚΑΙΡΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ» ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ «ΑΝΤΑΡΤΕΣ»...

νομικού χαρακτήρα, τα οποία εντάσσονται στην λεγόμενη «επικαιροποίηση» του μνημονίου, σκαν μύτη και οι κάθε λογής «επικαιροποιημένοι αντάρτες».

Άλλοτε τους καμαρώνουμε με αφορμή την ψήφιση ενός νομοσχεδίου, άλλοτε με αφορμή της δημοτικές και περιφερειακές εκλογές, άλλοτε με την ίδρυση ενός νέου κομματικού στάβλου. Δημαράδες, Σακοράφες, Παπαχρήστηδες, αλλά και διάφοροι κυβερνητικοί βουλευτές που δεν απομακρύνονται από το κομματικό μαντρί αλλά «αμφισβητούν» τις μνημονιακές επιλογές της κυβέρνησης και τις ψηφίζουν «διαφωνώντας».

Το σήριαλ συνεχίζεται αυτές τις ημέρες σύμφωνα με δημοσιεύματα που επαναφέρουν στο προσκήνιο το «σκληρό» πρόσωπο του Παπανδρέου που «απειλεί» και πάλι με εκλογές αυτή τη φορά τον Μάρτιο ή τον Απρίλιο αν συνεχίσουν οι «ψιθυριστές» να «παραπονιούνται» ότι ο «λαός δεν αντέχει άλλο» διαβεβαιώνοντας ότι συμπάσχουν και αυτοί μαζί τον λαό που βρίσκεται σε απόγνωση.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ,

την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

Εμμα Γκόλντμαν
Η απογοήτευση μου στη Ρωσία
Εκδόσεις ΑΠΟΠΕΙΡΑ

γούμε τώρα;»

Παρακολουθεί ένα συνέδριο Αναρχικών και μαθαίνει από πρώτο χέρι την ύπαρξη των Αναρχικών στην πρώτη γραμμή του πυρός και στη συνεισφορά τους στην ανοι-

ότι οι μπολσεβίκοι είναι «*...οι πιο ολέθριοι εχθροί της Επανάστασης*».

Έτσι σε μια χώρα που το Κράτος κυριαρχεί απόλυτα ήταν αδύνατο να επιβιώσει κάποιος χωρίς τη «χάρη» της κυβέρνησης. Οι

τα την έκδοση του βιβλίου της. Ήταν σίγουρη ότι η μάσκα του μπολσεβικισμού και η ψευδαίσθηση του θα κατέρρεε. Συνέβη μάλιστα ταχύτερα απ' όσο η ίδια περίμενε.

Π.

«ΕΠΙΚΑΙΡΟΠΟΙΗΜΕΝΟ» ΜΝΗΜΟΝΟ, «ΕΠΙΚΑΙΡΟΠΟΙΗΜΕΝΟΙ» ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ «ΑΝΤΑΡΤΕΣ»...

Και ενώ στον χρονικό ορίζοντα των δύο επόμενων χρόνων αναμένεται η συνέχιση του ξεζουμίσματος, αλλά και του ευρύτερου κοινωνικού ελέγχου που προβλέπει το Μνημόνιο και η ενίσχυση των κατοχικών δυνάμεων, κάθε φορά που ανακοινώνονται νέα μέτρα και όχι μόνο οικονομικού χαρακτήρα, τα οποία εντάσσονται στην λεγόμενη «επικαιροποίηση» του μνημονίου, σκαν μύτη και οι κάθε λογής «επικαιροποιημένοι αντάρτες».

Άλλοτε τους καμαρώνουμε με αφορμή την ψήφιση ενός νομοσχεδίου, άλλοτε με αφορμή της δημοτικές και περιφερειακές εκλογές, άλλοτε με την ίδρυση ενός νέου κομματικού στάβλου. Δημαράδες, Σακοράφες, Παπαχρήστηδες, αλλά και διάφοροι κυβερνητικοί βουλευτές που δεν απομακρύνονται από το κομματικό μαντρί αλλά «αμφισβητούν» τις μνημονιακές επιλογές της κυβέρνησης και τις ψηφίζουν «διαφωνώντας».

Το σήριαλ συνεχίζεται αυτές τις ημέρες σύμφωνα με δημοσιεύματα που επαναφέρουν στο προσκήνιο το «σκληρό» πρόσωπο του Παπανδρέου που «απειλεί» και πάλι με εκλογές αυτή τη φορά τον Μάρτιο ή τον Απρίλιο αν συνεχίσουν οι «ψιθυριστές» να «παραπονιούνται» ότι ο «λαός δεν αντέχει άλλο» διαβεβαιώνοντας ότι συμπάσχουν και αυτοί μαζί τον λαό που βρίσκεται σε απόγνωση.

Άλλα δημοσιεύματα μιλούν για μέτωπο δυσαρεστημένων βουλευτών με τον υπουργό οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου (οπότε αν αντικατασταθεί με κανένα Λ. Παπαδήμο θα πάρουν όλη τη δόξα)...

Α, όλα και όλα αυτή τη φορά θα πάρουμε το μέρος του πετρελαιά (...για να μην ξεχνιόμαστε κιόλας) Παπανδρέου. Καμτσίκι και εκλογές θέλουν οι αχάριστοι που τολμούν να κουτσομπολεύουν και να λένε ότι θα το σκάσει πρόωρα για να πάρει την θέση του γραμματέα του ΟΗΕ.

Έχει έργο καταστροφικό ακόμα να επιτελέσει που θα τον θυμούνται γενεές δεκατέσσερις. Δεν θα τον ξεφορτωθούν, λοιπόν, τόσο εύκολα. Αμ πως...

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ...

Επειδή εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, το ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών

...ΕΙΝΑΙ <u>ΚΑΙ</u> ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Συσπείρωση Αναρχικών και συντρόφισσες/οι,
Αναρχική Ομάδα ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ,
Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΠΟΓΚΡΟΜ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΑ-ΧΟΥΛΙΓΚΑΝ

Ένας «οπαδός ποδοσφαίρου» με το συνωμοτικό όνομα Sedoy (ο Γκριζομάλλης), που σκοτώθηκε από Καυκάσιους στη Μόσχα, αποδείχθηκε ότι είχε ξυλοκοπήσει σχεδόν μέχρι θανάτου ένα ρώσο δημοκράτη δημοσιογράφο, τον Kashin. Πολλοί ρώσοι πιστεύουν ότι ο Sviridov[1] είναι κανονικός πράκτορας της FSB (Ομοσπονδιακή Υπηρεσία Ασφαλείας).

Ας δούμε τι δήλωνε σε συνέντευξη στις αρχές Δεκεμβρίου ο δημοσιογράφος Oleg Kashin για την επίθεση που δέχτηκε:

«Τη νύχτα της 6ης Νοεμβρίου, δέχθηκα επίθεση από δύο νεαρούς άνδρες, οπλισμένους με σιδηρολοστούς. Η επίθεση έγινε λίγα μέτρα από την είσοδο του σπιτιού μου, που απέχει 10 λεπτά με τα πόδια από το Κρεμλίνο.

Ένα μήνα αργότερα, είμαι ακόμα στο νοσοκομείο. Ένα μου δάχτυλο έχει ακρωτηριαστεί, το πόδι μου και το σαγόνι μου είναι σπασμένα, και έχω πολλά κρανιακά τραύματα. Σύμφωνα με τους γιατρούς, δε θα μπορέσω να πάω πίσω στη δουλειά μου σα ρεπόρτερ και αρθρογράφος στην Kommersant, μια ανεξάρτητη εφημερίδα, πριν την άνοιξη.

Λίγες ώρες μετά την επίθεση, ο Πρόεδρος Dmitri Med-vedev βγήκε στο Twitter για να δηλώσει την αγανάκτησή του, και διέταξε τις αρχές ασφαλείας της Ρωσίας να κάνουν κάθε δυνατή προσπάθεια για να διερευνήσουν αυτό το έγκλημα. Αλλά κανείς δεν παραπέμφθηκε και δεν πιστεύω ότι αυτοί οι δύο νεαροί θα εντοπιστούν ή θα συλληφθούν ποτέ.

Τρεις θεωρίες δημιουργήθηκαν για το ποιος ήταν πίσω από την επίθεση – που ήταν, πιστεύω, απόπειρα ανθρωποκτονίας. Η πρώτη καθιστά υπεύθυνες τις αρχές του Κίμκι, μια πόλη ανάμεσα στη Μόσχα και την Αγ. Πετρούπολη. Είχα γράψει διάφορα άρθρα κριτικάροντας ένα προτεινόμενο αυτοκινητόδρομο ανάμεσα στις δυο πόλεις που θα περνούσε μέσα από την πόλη, κάτι που θέλουν οι τοπικές αρχές, αλλά πολλοί κάτοικοι αρνούνται.

Η δεύτερη θεωρία είναι ότι ήταν ο Andrei Turchak, ο κυβερνήτης της περιφέρειας Pskov, ο οποίος αναστατώθηκε από ένα δημοσίευμά μου σε μπλογκ, που υποστήριζε ότι πήρε τη θέση μόνο λόγω των δεσμών του με το Κρεμλίνο.

οργάνωσης. Ακόμα και στις νομικά κατοχυρωμένες εκδηλώσεις τους, τα μέλη της τσαλαπατούν – και δεν είναι υπερβολή – πορτρέτα «εχθρών» της Ρωσίας, ανάμεσά τους αγωνιστές των ανθρώπινων δικαιωμάτων, πολιτικοί και δημοσιογράφοι.

Πιστεύω, επίσης, ότι ήταν οι οργανωτές ανώνυμων πράξεων που στόχευαν στην αντιπολίτευση: κατασκευασμένα σποτάκια βίντεο, επιθέσεις χάκερ και σωματικές επιθέσεις. Κάποιες ήταν συμβολικές: για παράδειγμα, άγνωστος δράστης κάποτε χτύπησε το Γκάρι Κασπάροφ, τον πρώην παγκόσμιο πρωταθλητή σκακιού που ηγείται κόμματος της αντιπολίτευσης, στο κεφάλι με ένα σκάκι.

Αλλά ακόμα κι όταν υπήρχαν ισχυρές αποδείξεις επίσημης εμπλοκής του «Νάσι», τα μέλη του έμειναν ατιμώρητα. Το καλοκαίρι του 2005 μια ομάδα χούλιγκαν με ρόπαλα του μπέιζμπολ εισέβαλαν σε μια συγκέντρωση της αντιπολίτευσης και ξυλοκόπησαν άγρια τους συμμετέχοντες. Η αστυνομία συνέλαβε τους δράστες, και μια λίστα

σιανό πογκρόμ», αν και παρουσιάστηκε, από τα τσιράκια της FSB στα media, σαν αντίδραση στη δολοφονία ενός «οπαδού» από Καυκάσιους οπαδούς άλλης ποδοσφαιρικής ομάδας. Το πογκρόμ κανονίστηκε από τους πυρήνες της FSB στη Μόσχα να γίνει στις 11 Δεκεμβρίου.

Έτσι, το Σάββατο, την 11η Δεκεμβρίου, χούλιγκαν, ακροδεξιοί και πράκτορες συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Μάνεζ και επιδόθηκαν σε ένα πραγματικό πογκρόμ σε δρόμους και στο μετρό της Μόσχας[3], δολοφονώντας τουλάχιστον 8 «αλλοδαπούς». Ομάδες Καυκάσιων αντιστάθηκαν στους δρόμους, ξυλοκοπώντας τους τραμπούκους, αφού οι μπάτσοι είχαν εντολή να μην επέμβουν, παρά μόνο στο τέλος, με αφορμή το ρίξιμο ενός χριστουγεννιάτικου δέντρου στην πλατεία[4]. Διάφορα μπλογκ ανέφεραν ότι πολλά ρωσικά ΜΜΕ είχαν πάρει εντολή από τις μυστικές υπηρεσίες να παρουσιάσουν την όλη ιστορία σαν «συμπλοκές οπαδών»[5]. Ακόμα και μέρες μετά συνεχίζονταν τα συλλαλητήρια που διοργάνωναν οι εθνικιστές[6].

Ενώ την Τετάρτη 15/12 συλλαλητήριο που διοργάνωσαν Καυκάσιοι στο κέντρο της Μόσχας διαλύθηκε αμέσως από τους μπάτσους.

Η δημοσιογράφος και σεναριογράφος της Μόσχας Yulia Glezarova, δημοσίευσε δυο φωτογραφίες: μία του Svidirov και μία του τραμπούκου που επιτέθηκε στον Kashin, και γράφει:

«Είναι η φωτογραφία του Egor Sviridov, ενός οπαδού της Σπαρτάκ Μόσχας που σκοτώθηκε από Καυκάσιους. Και αυτό είναι ένα σκίτσο του ατόμου που επιτέθηκε στον Oleg Kashin. Ρώσοι μπλόγκερ επιβεβαιώσαν ότι είναι το ίδιο και αυτό άτομο, πράκτορας της FSB:

«Μια εξέχουσα μύτη – είναι ακριβώς ίδια και στο σκίτσο και στη φωτογραφία».

«Ένας φίλος μου, πρώην αστυνομικός, έγραψε σε ένα τσάτ: "Το σκίτσο ανταποκρίνεται ακριβώς με τη φωτογραφία του Sviridov».

«Είναι ίδια. Είναι γεγονός».

Αμέσως την επισκέφτηκαν στο περιοδικό της πολλοί μπλόγκερ της FSB. Στην αρχή την έβρισαν: «Τη γάμησες

Ας δούμε τι δήλωνε σε συνέντευξη στις αρχές Δεκεμβρίου ο δημοσιογράφος Oleg Kashin για την επίθεση που δέχτηκε:

«Τη νύχτα της 6ης Νοεμβρίου, δέχθηκα επίθεση από δύο νεαρούς άνδρες, οπλισμένους με σιδηρολοστούς. Η επίθεση έγινε λίγα μέτρα από την είσοδο του σπιτιού μου, που απέχει 10 λεπτά με τα πόδια από το Κρεμλίνο.

Ένα μήνα αργότερα, είμαι ακόμα στο νοσοκομείο. Ένα μου δάχτυλο έχει ακρωτηριαστεί, το πόδι μου και το σαγόνι μου είναι σπασμένα, και έχω πολλά κρανιακά τραύματα. Σύμφωνα με τους γιατρούς, δε θα μπορέσω να πάω πίσω στη δουλειά μου σα ρεπόρτερ και αρθρογράφος στην Kommersant, μια ανεξάρτητη εφημερίδα, πριν την άνοιξη.

Λίγες ώρες μετά την επίθεση, ο Πρόεδρος Dmitri Med-vedev βγήκε στο Twitter για να δηλώσει την αγανάκτησή του, και διέταξε τις αρχές ασφαλείας της Ρωσίας να κάνουν κάθε δυνατή προσπάθεια για να διερευνήσουν αυτό το έγκλημα. Αλλά κανείς δεν παραπέμφθηκε και δεν πιστεύω ότι αυτοί οι δύο νεαροί θα εντοπιστούν ή θα συλληφθούν ποτέ.

Τρεις θεωρίες δημιουργήθηκαν για το ποιος ήταν πίσω από την επίθεση – που ήταν, πιστεύω, απόπειρα ανθρωποκτονίας. Η πρώτη καθιστά υπεύθυνες τις αρχές του Κίμκι, μια πόλη ανάμεσα στη Μόσχα και την Αγ. Πετρούπολη. Είχα γράψει διάφορα άρθρα κριτικάροντας ένα προτεινόμενο αυτοκινητόδρομο ανάμεσα στις δυο πόλεις που θα περνούσε μέσα από την πόλη, κάτι που θέλουν οι τοπικές αρχές, αλλά πολλοί κάτοικοι αρνούνται.

Η δεύτερη θεωρία είναι ότι ήταν ο Andrei Turchak, ο κυβερνήτης της περιφέρειας Pskov, ο οποίος αναστατώθηκε από ένα δημοσίευμά μου σε μπλογκ, που υποστήριζε ότι πήρε τη θέση μόνο λόγω των δεσμών του με το Κρεμλίνο.

Και η τρίτη θεωρία είναι ότι οι δράστες ήρθαν από το «Νάσι» (Σημ: δικός μας), ένα κίνημα νεολαίας το οποίο έχω κριτικάρει. Η εμφάνιση της ομάδας στη δημόσια σκηνή έχει συνοδευτεί από ένα νέο επίπεδο, και αποδοχή της βίας στη ρωσική πολιτική. Τα μέλη του ονομάζονται «Νασιστές» από τους αντιπάλους τους, σα λογοπαίγνιο με τους «φασίστες-fascists», για ευνόητους λόγους.

Το Νάσι[2] διαπλέκεται στενά με το Κρεμλίνο, που ίδρυσε την ομάδα πριν πέντε χρόνια σε απάντηση της φοβίας ότι η Πορτοκαλί Επανάσταση στην Ουκρανία θα μπορούσε να εμπνεύσει παρόμοιους ξεσηκωμούς στη Ρωσία. Όταν εφημερίδες ανέφεραν ότι ο Vasily Yakemenko, πρώην ηγέτης της οργάνωσης και νυν Υπουργός Νεανικών Υποθέσεων, ίσως εμπλέκεται στην επίθεση εναντίον μου, κανονίστηκε έκτακτη συνάντηση με τον πρωθυπουργό Βλαντιμίρ Πούτιν. Αυτό σήμαινε ότι οι αρχές δεν υιοθετούσαν αυτή την άποψη – ή δεν τις ένοιαζε αν ήταν αυτό αληθινό;

Αυτό που με εντυπωσιάζει σ' αυτές τις θεωρίες είναι ότι, σε κάθε περίπτωση, ο τελικός δράστης είναι το κράτος. Και για κάποιο λόγο αυτό το δέχονται οι περισσότεροι ρώσοι: πρακτικά εδώ κανείς δεν έχει αμφισβητήσει το δι-

οργάνωσης. Ακόμα και στις νομικά κατοχυρωμένες εκδηλώσεις τους, τα μέλη της τσαλαπατούν – και δεν είναι υπερβολή – πορτρέτα «εχθρών» της Ρωσίας, ανάμεσά τους αγωνιστές των ανθρώπινων δικαιωμάτων, πολιτικοί και δημοσιογράφοι.

Πιστεύω, επίσης, ότι ήταν οι οργανωτές ανώνυμων πράξεων που στόχευαν στην αντιπολίτευση: κατασκευασμένα σποτάκια βίντεο, επιθέσεις χάκερ και σωματικές επιθέσεις. Κάποιες ήταν συμβολικές: για παράδειγμα, άγνωστος δράστης κάποτε χτύπησε το Γκάρι Κασπάροφ, τον πρώην παγκόσμιο πρωταθλητή σκακιού που ηγείται κόμματος της αντιπολίτευσης, στο κεφάλι με ένα σκάκι.

Αλλά ακόμα κι όταν υπήρχαν ισχυρές αποδείξεις επίσημης εμπλοκής του «Νάσι», τα μέλη του έμειναν ατιμώρητα. Το καλοκαίρι του 2005 μια ομάδα χούλιγκαν με ρόπαλα του μπέιζμπολ εισέβαλαν σε μια συγκέντρωση της αντιπολίτευσης και ξυλοκόπησαν άγρια τους συμμετέχοντες. Η αστυνομία συνέλαβε τους δράστες, και μια λίστα με ονόματά τους, περιλαμβανομένων κάποιων «Νασιστών», εμφανίστηκαν στις εφημερίδες. Αλλά όλοι οι προσαχθέντες αφέθηκαν αμέσως ελεύθεροι και η υπόθεση δεν έφτασε ποτέ στα δικαστήρια.

Κανείς δεν ξέρει σίγουρα αν υπάρχει άμεσος σύνδεσμος ανάμεσα στο αναδυόμενο «Νάσι» και την αυξανόμενη βία ενάντια σε όσους κριτικάρουν το κράτος. Αλλά φαίνεται αναντίρρητα ότι η ατμόσφαιρα του μίσους και της επιθετικότητας, που τεχνητά σπεκουλάρεται από το Κρεμλίνο, είναι ο κυρίαρχος παράγοντας της Ρωσικής πολιτικής, η επανατοποθέτηση στις σχέσεις με τις ΗΠΑ και τις συνομιλίες για τον παρ' όλα αυτά οικονομικό εκσυγχρονισμό…».

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που διοχετεύει η ρωσίδα δημοσιογράφος Yulia Glezarova, και επιβεβαιώνονται από τον Kashin, ο αξιωματικός της FSB Yegor Sviridov (συνωμοτικό όνομα «Γκριζομάλλης») που λειτουργούσε «under cover» σαν οπαδός σε γήπεδα ποδοσφαίρου και επιτέθηκε σε έναν Καυκάσιο, τον Aslan Cherkesov, από το Ναλτσίκ, τα μεσάνυχτα της 5ης Δεκεμβρίου, μαζί με άλλα μέλη της τρομοκρατικής ομάδας της KGB-FSB, και ο «άγνωστος» τραμπούκος που πριν λίγο καιρό είχε επιτεθεί με σι-

γκαν, ακροδεξιοί και πράκτορες συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Μάνεζ και επιδόθηκαν σε ένα πραγματικό πογκρόμ σε δρόμους και στο μετρό της Μόσχας[3], δολοφονώντας τουλάχιστον 8 «αλλοδαπούς». Ομάδες Καυκάσιων αντιστάθηκαν στους δρόμους, ξυλοκοπώντας τους τραμπούκους, αφού οι μπάτσοι είχαν εντολή να μην επέμβουν, παρά μόνο στο τέλος, με αφορμή το ρίξιμο ενός χριστουγεννιάτικου δέντρου στην πλατεία[4]. Διάφορα μπλογκ ανέφεραν ότι πολλά ρωσικά ΜΜΕ είχαν πάρει εντολή από τις μυστικές υπηρεσίες να παρουσιάσουν την όλη ιστορία σαν «συμπλοκές οπαδών»[5]. Ακόμα και μέρες μετά συνεχίζονταν τα συλλαλητήρια που διοργάνωναν οι εθνικιστές[6].

Ενώ την Τετάρτη 15/12 συλλαλητήριο που διοργάνωσαν Καυκάσιοι στο κέντρο της Μόσχας διαλύθηκε αμέσως από τους μπάτσους.

Η δημοσιογράφος και σεναριογράφος της Μόσχας Yulia Glezarova, δημοσίευσε δυο φωτογραφίες: μία του Svidirov και μία του τραμπούκου που επιτέθηκε στον Kashin, και γράφει:

«Είναι η φωτογραφία του Egor Sviridov, ενός οπαδού της Σπαρτάκ Μόσχας που σκοτώθηκε από Καυκάσιους. Και αυτό είναι ένα σκίτσο του ατόμου που επιτέθηκε στον Oleg Kashin. Ρώσοι μπλόγκερ επιβεβαίωσαν ότι είναι το ίδιο και αυτό άτομο, πράκτορας της FSB:

«Μια εξέχουσα μύτη – είναι ακριβώς ίδια και στο σκίτσο και στη φωτογραφία».

«Ένας φίλος μου, πρώην αστυνομικός, έγραψε σε ένα τσάτ: «Το σκίτσο ανταποκρίνεται ακριβώς με τη φωτογραφία του Sviridov».

«Είναι ίδια. Είναι γεγονός».

Αμέσως την επισκέφτηκαν στο περιοδικό της πολλοί μπλόγκερ της FSB. Στην αρχή την έβρισαν: «Τη γάμησες σκουλήκι, σκύλα». Ύστερα άρχισαν να την απειλούν για τη ζωή της λόγω –δήθεν– της αποκάλυψης κρατικών μυστικών της Ρωσικής Ομοσπονδίας.

Στο μεταξύ το θύμα της επίθεσης της FSB, ο δημοσιογράφος Oleg Kashin, επιβεβαίωσε ότι δέχθηκε επίθεση από το δολοφόνο της FSB, Sviridov, που σκοτώθηκε αργότερα από Καυκάσιους.

«Είναι σχεδόν ίδιοι, είναι τρομερό». Ο Kashin, στις πρώτες μαρτυρίες που έδωσε στο νοσοκομείο, είπε ότι ο ένας από τους εγκληματίες, που τον χτύπησε στο σαγόνι, έμοιαζε με οπαδό.

Νωρίτερα, ρωσικά μήντια έγραφαν ότι η επίθεση στο δημοσιογράφο μπορεί να είχε γίνει από οπαδούς ποδοσφαιρικών ομάδων. Ομάδες οπαδών που συμπλέκονται καθοδηγούνται από μυστικούς πράκτορες της FSB και συχνά δέχονται εντολές από τα αφεντικά της FSB να δέρνουν ή να σκοτώνουν ρώσους διαφωνούντες ή άλλα ανεπιθύμητα άτομα.

Στην προκειμένη περίπτωση και στο σκηνικό της κρατικής βίας που διαμορφώνεται στη Ρωσία σημαντικό ρόλο παίζει και η ανάληψη της διοργάνωσης των αγώνων του

νεαροί θα εντοπιστούν ή θα συλληφθούν ποτέ.

Τρεις θεωρίες δημιουργήθηκαν για το ποιος ήταν πίσω από την επίθεση – που ήταν, πιστεύω, απόπειρα ανθρωποκτονίας. Η πρώτη καθιστά υπεύθυνες τις αρχές του Κίμκι, μια πόλη ανάμεσα στη Μόσχα και την Αγ. Πετρούπολη. Είχα γράψει διάφορα άρθρα κριτικάροντας ένα προτεινόμενο αυτοκινητόδρομο ανάμεσα στις δυο πόλεις που θα περνούσε μέσα από την πόλη, κάτι που θέλουν οι τοπικές αρχές, αλλά πολλοί κάτοικοι αρνούνται.

Η δεύτερη θεωρία είναι ότι ήταν ο Andrei Turchak, ο κυβερνήτης της περιφέρειας Pskov, ο οποίος αναστατώθηκε από ένα δημοσίευμά μου σε μπλογκ, που υποστήριζε ότι πήρε τη θέση μόνο λόγω των δεσμών του με το Κρεμλίνο.

Και η τρίτη θεωρία είναι ότι οι δράστες ήρθαν από το «Νάσι» (Σημ: δικός μας), ένα κίνημα νεολαίας το οποίο έχω κριτικάρει. Η εμφάνιση της ομάδας στη δημόσια σκηνή έχει συνοδευτεί από ένα νέο επίπεδο, και αποδοχή της βίας στη ρωσική πολιτική. Τα μέλη του ονομάζονται «Νασιστές» από τους αντιπάλους τους, σα λογοπαίγνιο με τους «φασίστες-fascists», για ευνόητους λόγους.

Το Νάσι[2] διαπλέκεται στενά με το Κρεμλίνο, που ίδρυσε την ομάδα πριν πέντε χρόνια σε απάντηση της φοβίας ότι η Πορτοκαλί Επανάσταση στην Ουκρανία θα μπορούσε να εμπνεύσει παρόμοιους ξεσηκωμούς στη Ρωσία. Όταν εφημερίδες ανέφεραν ότι ο Vasily Yakemenko, πρώην ηγέτης της οργάνωσης και νυν Υπουργός Νεανικών Υποθέσεων, ίσως εμπλέκεται στην επίθεση εναντίον μου, κανονίστηκε έκτακτη συνάντηση με τον πρωθυπουργό Βλαντιμίρ Πούτιν. Αυτό σήμαινε ότι οι αρχές δεν υιοθετούσαν αυτή την άποψη – ή δεν τις ένοιαζε αν ήταν αυτό αληθινό;

Αυτό που με εντυπωσιάζει σ' αυτές τις θεωρίες είναι ότι, σε κάθε περίπτωση, ο τελικός δράστης είναι το κράτος. Και για κάποιο λόγο αυτό το δέχονται οι περισσότεροι ρώσοι: πρακτικά εδώ κανείς δεν έχει αμφισβητήσει το δικαίωμα του κράτους να καταφεύγει σε βία εκτός νόμου για τη διατήρηση της εξουσίας, ακόμα και ενάντια σε δημοσιογράφους.

Δεν σκοπεύω να συγκριθώ με την Anna Politkovskaya ή τον Paul Klebnikov, δημοσιογράφους που σκοτώθηκαν πιθανώς λόγω της διερευνητικής δουλειάς τους. Αλλά με κάποιο τρόπο η επίθεση εναντίον μου είναι πιο ενοχλητική. Αντίθετα με τους περισσότερους ρεπόρτερ που έχουν δεχθεί επίθεση στη Ρωσία τα τελευταία χρόνια, εγώ δεν έχω εμπλακεί σε καμία σοβαρή διερεύνηση υπόθεσης για διαφθορά ή παραβιάσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων. Δεν έχω αποκαλύψει μυστικά ντοκουμέντα ή ενόχλησα προσωπικότητες επιρροής με υλικό που τους εκθέτει.

Αλλά, αυτό που έχω κάνει, είναι να κριτικάρω το «Νάσι». Όντως, όλα αυτά τα χρόνια έχω επισημάνει την προσοχή στη βία που συνοδεύει κάθε δημόσια εμφάνιση αυτής της δημοσιογράφοι.

Πιστεύω, επίσης, ότι ήταν οι οργανωτές ανώνυμων πράξεων που στόχευαν στην αντιπολίτευση: κατασκευασμένα σποτάκια βίντεο, επιθέσεις χάκερ και σωματικές επιθέσεις. Κάποιες ήταν συμβολικές: για παράδειγμα, άγνωστος δράστης κάποτε χτύπησε το Γκάρι Κασπάροφ, τον πρώην παγκόσμιο πρωταθλητή σκακιού που ηγείται κόμματος της αντιπολίτευσης, στο κεφάλι με ένα σκάκι.

Αλλά ακόμα κι όταν υπήρχαν ισχυρές αποδείξεις επίσημης εμπλοκής του «Νάσι», τα μέλη του έμειναν ατιμώρητα. Το καλοκαίρι του 2005 μια ομάδα χούλιγκαν με ρόπαλα του μπέιζμπολ εισέβαλαν σε μια συγκέντρωση της αντιπολίτευσης και ξυλοκόπησαν άγρια τους συμμετέχοντες. Η αστυνομία συνέλαβε τους δράστες, και μια λίστα με ονόματά τους, περιλαμβανομένων κάποιων «Νασιστών», εμφανίστηκαν στις εφημερίδες. Αλλά όλοι οι προσαχθέντες αφέθηκαν αμέσως ελεύθεροι και η υπόθεση δεν έφτασε ποτέ στα δικαστήρια.

Κανείς δεν ξέρει σίγουρα αν υπάρχει άμεσος σύνδεσμος ανάμεσα στο αναδυόμενο «Νάσι» και την αυξανόμενη βία ενάντια σε όσους κριτικάρουν το κράτος. Αλλά φαίνεται αναντίρρητα ότι η ατμόσφαιρα του μίσους και της επιθετικότητας, που τεχνητά σπεκουλάρεται από το Κρεμλίνο, είναι ο κυρίαρχος παράγοντας της Ρωσικής πολιτικής, η επανατοποθέτηση στις σχέσεις με τις ΗΠΑ και τις συνομιλίες για τον παρ' όλα αυτά οικονομικό εκσυγχρονισμό...».

Σύμφωνα με τις πληροφορίες που διοχετεύει η ρωσίδα δημοσιογράφος Yulia Glezarova, και επιβεβαιώνονται από τον Kashin, ο αξιωματικός της FSB Yegor Sviridov (συνωμοτικό όνομα «Γκριζομάλλης») που λειτουργούσε «under cover» σαν οπαδός σε γήπεδα ποδοσφαίρου και επιτέθηκε σε έναν Καυκάσιο, τον Aslan Cherkesov, από το Ναλτσίκ, τα μεσάνυχτα της 5ης Δεκεμβρίου, μαζί με άλλα μέλη της τρομοκρατικής ομάδας της KGB-FSB, και ο «άγνωστος» τραμπούκος που πριν λίγο καιρό είχε επιτεθεί με σιδηρολοστό στο δημοκράτη δημοσιογράφο Oleg Kashin, είναι το ίδιο πρόσωπο.

Ο Cherkesov κατάφερε να εξουδετερώσει με αεροβόλο όπλο τον τραμπούκο της FSB Sviridov, βρισκόμενος σε αυτοάμυνα.

Ο Kashin έγραψε στους New York Times ότι η FSB ήθελε να τον σκοτώσει.

«Ένας άνδρας με σιδηρολοστό στέκεται πίσω από τους χαμογελαστούς πολιτικούς που μιλάνε για Δημοκρατία. Αυτός ο άνδρας είναι ο αληθινός υπερασπιστής του Κρεμλίνου και της τάξης του. Τον ένιωσα στο ίδιο μου το κεφάλι».

ΤΟ ΠΟΓΚΡΟΜ

Ο θάνατος του 28χρονου αξιωματικού της FSB, Sviridov, του «Γκριζομάλλη», ήταν ο κύριος λόγος για το «Καυκα-

Kashin, και γράφει:

«Είναι η φωτογραφία του Egor Sviridov, ενός οπαδού της Σπαρτάκ Μόσχας που σκοτώθηκε από Καυκάσιους. Και αυτό είναι ένα σκίτσο του ατόμου που επιτέθηκε στον Oleg Kashin. Ρώσοι μπλόγκερ επιβεβαίωσαν ότι είναι το ίδιο και αυτό άτομο, πράκτορας της FSB:

«Μια εξέχουσα μύτη – είναι ακριβώς ίδια και στο σκίτσο και στη φωτογραφία».

«Ένας φίλος μου, πρώην αστυνομικός, έγραψε σε ένα τσάτ: «Το σκίτσο ανταποκρίνεται ακριβώς με τη φωτογραφία του Sviridov».

«Είναι ίδια. Είναι γεγονός».

Αμέσως την επισκέφτηκαν στο περιοδικό της πολλοί μπλόγκερ της FSB. Στην αρχή την έβρισαν: «Τη γάμησες σκουλήκι, σκύλα». Ύστερα άρχισαν να την απειλούν για τη ζωή της λόγω –δήθεν– της αποκάλυψης κρατικών μυστικών της Ρωσικής Ομοσπονδίας.

Στο μεταξύ το θύμα της επίθεσης της FSB, ο δημοσιογράφος Oleg Kashin, επιβεβαίωσε ότι δέχθηκε επίθεση από το δολοφόνο της FSB, Sviridov, που σκοτώθηκε αργότερα από Καυκάσιους.

«Είναι σχεδόν ίδιοι, είναι τρομερό». Ο Kashin, στις πρώτες μαρτυρίες που έδωσε στο νοσοκομείο, είπε ότι ο ένας από τους εγκληματίες, που τον χτύπησε στο σαγόνι, έμοιαζε με οπαδό.

Νωρίτερα, ρωσικά μήντια έγραφαν ότι η επίθεση στο δημοσιογράφο μπορεί να είχε γίνει από οπαδούς ποδοσφαιρικών ομάδων. Ομάδες οπαδών που συμπλέκονται καθοδηγούνται από μυστικούς πράκτορες της FSB και συχνά δέχονται εντολές από τα αφεντικά της FSB να δέρνουν ή να σκοτώνουν ρώσους διαφωνούντες ή άλλα ανεπιθύμητα άτομα.

Στην προκειμένη περίπτωση και στο σκηνικό της κρατικής βίας που διαμορφώνεται στη Ρωσία σημαντικό ρόλο παίζει και η ανάληψη της διοργάνωσης των αγώνων του Παγκόσμιου Κυπέλου Ποδοσφαίρου το 2018.

Μετάφραση - Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. http://en.wikipedia.org/wiki/The_murder_of_Egor_Sviridov
2. http://www.nytimes.com/2007/07/08/world/europe/08moscow.html?_r=1
3. http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=232950
4. http://www.kavkazcenter.com/eng/content/2010/12/12/-13119.shtml
5. http://www.ediktyo.gr/2010/12/yegor-sviridov.html και http://www.thegreekz.com/forum/showthread.php?p=16887964
6. http://www.tovima.gr/default.asp?pid=2&ct=2&artid=373318&dt=16/12/2010

Οι δρόμοι κυριαρχίας, του Αιγαίου και του πάλαι ποτε

Δυστυχώς, η ύπαρξη πετρελαίου στο Αιγαίο δεν ανήκει στη σφαίρα της φαντασίας κάποιων συνομωσιολόγων. Εδώ και πολλές δεκαετίες, μέσα από διάφορα μισόλογα και φημολογίες, διαρροές αποσπασμάτων από απόρρητες επιστημονικές εκθέσεις με αντιφατικό περιεχόμενο, έντονο διπλωματικό παρασκήνιο και αλλεπάλληλες στρατιωτικές εντάσεις κοντά στα «πιθανολογούμενα» κοιτάσματα, καλλιεργούνταν όχι μόνο ένας «μύθος» αλλά και η συνεχής και πιεστική «ανάγκη» να επανακαθοριστούν οι όροι εκμετάλλευσης και επιβολής σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο, που σύμφωνα με τους αμερικάνικους γεωπολιτικούς χάρτες συνορεύει με την «ευρύτερη Μέση Ανατολή».

Χρειάζεται, όμως, και μια καλή «βιτρίνα». Έτσι το ΥΠΕΚΑ-Υπουργείο Περιβάλλοντος Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής (πρώην ΥΠΕΧΩΔΕ) προχωρά στη σύσταση κρατικού φορέα εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων υπό την μορφή ανώνυμης εταιρίας που εκτός των ερευνητικών δραστηριοτήτων θα έχει *«την ευθύνη για την προετοιμασία και διεξαγωγή των σχετικών διαγωνισμών και την προβολή τους στην διεθνή ενεργειακή αγορά για την προσέλκυση πετρελαϊκών εταιρειών».*[1]

Το δόλωμα για τους πάσης φύσεως δύσπιστους είναι η κάλυψη του 30% των ενεργειακών αναγκών του κράτους τα επόμενα 30 χρόνια. Η πολυδιαφημισμένη πράσινη ενέργεια μπορεί να περιμένει λίγο ακόμα. Είχαν προηγηθεί, τα τελευταία δύο χρόνια, απανωτά επικοινωνιακά μπαράζ από άρθρα και μελέτες που «αποκάλυπταν» με βεβαιότητα την ύπαρξη πλουσιότατων πετρελαϊκών κοιτασμάτων. Ανάμεσα σε αυτά η ανακάλυψη ενός κοιτάσματος 30 εκατομμυρίων βαρελιών αργού πετρελαίου από την γνωστή στον χώρο της, «Ενεργειακή Αιγαίου».

Το «κοίτασμα Ε», ο «Λεβιάθαν», το «οικόπεδο 12» και άλλες μυστηριώδεις λέξεις σαν ξόρκια έρχονται να ταράξουν τα στάσιμα νερά της λεγόμενης οικονομικής κρίσης. Τα δημοσιεύματα, όμως, δεν μένουν στο πετρέλαιο. Ένας τεράστιος «θησαυρός» από ουράνιο, ράδιο, χρυσό, σπάνιες γαίες και φυσικό αέριο κρύβεται κάτω από

Τα σχέδια της «παγκόσμιας διακυβέρνησης» για τον ελλαδικό χώρο δεν αρχίζουν, ούτε τελειώνουν με την υπογραφή μερικών διακρατικών συμφωνιών για τα δικαιώματα εκμετάλλευσης του φυσικού πλούτου, αλλά συνδέονται και τροφοδοτούν τρομακτικές σαρωτικές αλλαγές, όχι μόνο στην επίμαχη περιοχή, αλλά σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο και στις γειτονικές περιοχές.

Μια πλατφόρμα άντλησης πετρελαίου κάπου στο Αιγαίο, είναι επόμενο ότι θα φρουρείται, όχι μόνο από το ελληνικό ή το τουρκικό ναυτικό, αλλά από κάποιον πολυεθνικό στρατό, ο οποίος δεν θα διαφέρει καθόλου από έναν στρατό κατοχής και είναι αυτονόητο ότι τα πάλαι ποτέ «εθνικά» σύνορα του ελλαδικού κράτους ουσιαστικά θα ατονήσουν χωρίς να χρειαστεί να πέσει ούτε σφαίρα. Ανεπισήμως, ήδη, το όριο αυτό τοποθετείται στον 25ο μεσημβρινό, στη μέση περίπου του Αιγαίου, μέσω της σχεδιαζόμενης «αποστρατικοποιημένης» ζώνης για τον σκοπό της «αποφυγής εντάσεων».

Τρελάθηκαν τα κράτη και αποφασίζουν να παίξουν no border action; Το Αιγαίο, (έστω το μισό) θα επανέλθει στην κυριότητα των ψαριών του; Όχι βέβαια. Σύμφωνα με τα σχέδια αυτά, δεν θα επιτρέπεται η παρουσία ελληνικών και τουρκικών δυνάμεων αλλά μόνο των Νατοϊκών. Είναι ένα ακόμα βήμα προς την ενίσχυση των μηχανισμών υποδούλωσης των ανθρώπων στις συνθήκες κυριαρχίας και εκμετάλλευσης που επιβάλουν οι θιασώτες της «παγκόσμιας διακυβέρνησης».

Ακόμα και από το «διερευνητικό» στάδιο, ολόκληρες περιοχές στον ελλαδικό χώρο θα μεταβάλλονται σε «υγειονομικές ζώνες» όπου δεν θα επιτρέπεται άλλη δραστηριότητα πλην των ερευνών. Όποιος νομίζει ότι είμαστε ακόμα πολύ μακριά από υποχρεωτικές μετακινήσεις πληθυσμών και άγριους διωγμούς των κοινοτήτων που ζουν στις «χρυσοφόρες» περιοχές και αντιστέκονται στην λεηλασία, δεν έχει παρά να δει τις κρατικές μεθοδεύσεις των λατινοαμερικάνικων χωρών κατά των αυτοχθόνων Ινδιάνων ή τον αφανισμό εκατομμυρίων ανθρώπων στην Αφρική που είχαν την κατάρα να ζουν σε γη πλούσια σε διαμάντια, χρυσό

πελευθερωτικά, μολυνθεί από την εξουσιαστική τεχνική που **αναδεικνύει το δευτερεύον σε πρωτεύον.** Με αυτό τον τρόπο αναλώνεται το κοινωνικό δυναμικό σε ανούσιες κινήσεις που, όμως, παρέχουν μια φαντασμαγορία, τονωτική για τσακισμένα ηθικά και σπασμένα νεύρα, και οι οποίες, υποτίθεται, θα προετοιμάσουν το έδαφος για το «μετά».

Είναι η χαρά του εξουσιαστή και δημαγωγού: *Οι εθνικιστικοί κύκλοι φορούν τα αντικαπιταλιστικά τους κοστούμια και καλούν στα …οδοφράγματα, εργατίστικοι κύκλοι προτείνουν ότι μπορεί κάποιος να είναι ευτυχισμένος αν δουλεύει 30 ώρες την εβδομάδα και πληρώνεται με 900 ευρώ και άλλες περισσότερο ή λιγότερο δημαγωγικές συνταγές.* **Η απομόνωση ενός ή περισσοτέρων στοιχείων από την κοινωνική πραγματικότητα είναι μια συνηθισμένη εξουσιαστική τεχνική που χρησιμεύει για να συσκοτιστούν οι βασικοί λόγοι που εκδηλώνεται αυτή η επίθεση στην κοινωνία και άρα να παρεμποδιστεί και μια συνολική απάντηση.** Προσφέρονται, όμως, απλόχερα επαναστατικές «λύσεις» και συνταγές που μπορούν να κινητοποιήσουν σε πρακτικό επίπεδο τους «φανς», χωρίς να χρειαστεί να σκεφτονται το γιατί και το πως.

Το αποτέλεσμα εκ των πραγμάτων θα είναι μια τρύπα στο νερό. Για παράδειγμα, οι λεονταρισμοί της «σκληρής» εθνικιστικής μερίδας για την υπεράσπιση των «πάτριων εδαφών» είναι μια μπαρούφα, αφού γνωρίζουν πολύ καλά ότι δεν είναι απαραίτητο να υποχωρήσουν επισήμως τα ελλαδικά κρατικά σύ-

αλλά του προσφέρουν μια ακόμα μεγαλύτερη γκάμα επιλογών. Είναι χαρακτηριστικό το ότι οι αποικιοκρατικές δυνάμεις τήρησαν με ευλάβεια αυτή την αρχή, ορίζοντας, ως την τελευταία λεπτομέρεια, την κοινωνική σύνθεση των παλιών αποικιών τους, που σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσε να περιλαμβάνει λιγότερες από δύο ή τρεις αντίπαλες φυλές. Τα αποτελέσματα αυτής της τεχνικής ήταν ποτάμια αίματος, αλλά και μια θεαματική δυνατότητα των Κυρίαρχων να λεηλατούν και να ελέγχουν, χωρίς να σπαταλούν δυνάμεις σε πολυέξοδους στρατούς κατοχής.

Οι σφαγές, οι υποχρεωτικές μετακινήσεις πληθυσμών, ο εποικισμός και η συστηματική εξαθλίωση κοινωνικών συνόλων

...κυριαρχίας, του Αιγαίου και του πάλαι ποτέ

που εκτός των ερευνητικών δραστηριοτήτων θα έχει *«την ευθύνη για την προετοιμασία και διεξαγωγή των σχετικών διαγωνισμών και την προβολή τους στην διεθνή ενεργειακή αγορά για την προσέλκυση πετρελαϊκών εταιρειών»*.[1]

Το δόλωμα για τους πάσης φύσεως δύσπιστους είναι η κάλυψη του 30% των ενεργειακών αναγκών του κράτους τα επόμενα 30 χρόνια. Η πολυδιαφημισμένη πράσινη ενέργεια μπορεί να περιμένει λίγο ακόμα. Είχαν προηγηθεί, τα τελευταία δύο χρόνια, απανωτά επικοινωνιακά μπαράζ από άρθρα και μελέτες που «αποκάλυπταν» με βεβαιότητα την ύπαρξη πλουσιότατων πετρελαϊκών κοιτασμάτων. Ανάμεσα σε αυτά η ανακάλυψη ενός κοιτάσματος 30 εκατομμυρίων βαρελιών αργού πετρελαίου από την γνωστή στον χώρο της, «Ενεργειακή Αιγαίου».

Το «κοίτασμα Ε», ο «Λεβιάθαν», το «οικόπεδο 12» και άλλες μυστηριώδεις λέξεις σαν ξόρκια έρχονται να ταράξουν τα στάσιμα νερά της λεγόμενης οικονομικής κρίσης. Τα δημοσιεύματα, όμως, δεν μένουν στο πετρέλαιο. Ένας τεράστιος «θησαυρός» από ουράνιο, ράδιο, χρυσό, σπάνιες γαίες και φυσικό αέριο κρύβεται κάτω από το υπέδαφος της Ηπείρου, της Μακεδονίας και της Θράκης, αλλά και ολόκληρου του ανατολικού Αιγαίου από την Γαύδο ως τη Σαμοθράκη. Και αυτά χωρίς να υπολογιστεί το τεράστιο κοίτασμα πετρελαίου νοτίως της Κύπρου. Σύμφωνα με πολύ πρόχειρες εκτιμήσεις, η αξία μόνο μερικών από αυτά υπερβαίνει το αστρονομικό ποσό των 400 δις ευρώ. Και «εύλογα» έρχεται η «αθώα» παρατήρηση, ότι η αξία του ορυκτού πλούτου πλησιάζει το δημόσιο χρέος, οπότε θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως απάντηση στην κρίση.[2]

Οι «αποκαλύψεις» αυτές βέβαια είναι γνωστές από την αρχαιότητα και σε πολλές περιπτώσεις επιβεβαιώνονται δια γυμνού οφθαλμού. Η «εύφλεκτη πίσσα» του Ηροδότου, τα χρυσωρυχεία στο όρος Παγγαίο, ήδη από την εποχή του Φιλίππου, το φυσικό αέριο που εκλύεται σε διάφορες θέσεις στη νότια Κρήτη και τα ραδιενεργά λουτρά της Ικαρίας είναι γνωστά στους πάντες.

Οι υψηλοί «πελάτες» που οργανώνουν και συντονίζουν την παγκόσμια λεηλασία της γης και των ανθρώπων είναι ανυπόμονοι. Δεν μπορεί πια να κρυφτεί ο «πυρετός» της «συνεκμετάλλευσης» πίσω από «μυστι-

σεων».

Τρελάθηκαν τα κράτη και αποφασίζουν να παίξουν no border action; Το Αιγαίο, (έστω το μισό) θα επανέλθει στην κυριότητα των ψαριών του; Όχι βέβαια. Σύμφωνα με τα σχέδια αυτά, δεν θα επιτρέπεται η παρουσία ελληνικών και τουρκικών δυνάμεων αλλά μόνο των Νατοϊκών. Είναι ένα ακόμα βήμα προς την ενίσχυση των μηχανισμών υποδούλωσης των ανθρώπων στις συνθήκες κυριαρχίας και εκμετάλλευσης που επιβάλουν οι θιασώτες της «παγκόσμιας διακυβέρνησης».

Ακόμα και από το «διερευνητικό» στάδιο, ολόκληρες περιοχές στον ελλαδικό χώρο θα μεταβάλλονται σε «υγειονομικές ζώνες» όπου δεν θα επιτρέπεται άλλη δραστηριότητα πλην των ερευνών. Όποιος νομίζει ότι είμαστε ακόμα πολύ μακριά από υποχρεωτικές μετακινήσεις πληθυσμών και άγριους διωγμούς των κοινοτήτων που ζουν στις «χρυσοφόρες» περιοχές και αντιστέκονται στην λεηλασία, δεν έχει παρά να δει τις κρατικές μεθοδεύσεις των λατινοαμερικάνικων χωρών κατά των αυτοχθόνων Ινδιάνων ή τον αφανισμό εκατομμυρίων ανθρώπων στην Αφρική που είχαν την κατάρα να ζουν σε γη πλούσια σε διαμάντια, χρυσό και ουράνιο.

«Η χώρα ζει ιστορικές στιγμές». Αυτό είναι το μόνιμο ρεφραίν του ανεκδιήγητου Γιωργάκη και της κουστωδίας του. Ο φαιδρός υπαλληλίσκος με την (δανεική) δύναμη που του παρέχουν αφειδώς η ευρωπαϊκή και η υπερατλαντική κυριαρχία αλλά και οι ντόπιες εξουσιαστικές μερίδες, είναι αποφασισμένος να τα εκχωρήσει όλα, τη γη και τους ανθρώπους. Αυτή είναι μια πραγματικότητα που δεν κρύβεται και ούτε οι κρατούντες έχουν λόγο να την κρύψουν. Το αντίθετο μάλιστα, όσο πιο γρήγορα και φανερά γίνει αυτή η διαδικασία, τόσο μεγαλύτερο σοκ θα προκαλέσει στην κοινωνία. Είναι μια παλιά και δοκιμασμένη συνταγή που εφαρμόστηκε με επιτυχία στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ μετά το '90 και στοχεύει στην μετάθεση των (αναπόφευκτων) κοινωνικών αντιδράσεων για το μέλλον, αφού ο υπό διάλυση κοινωνικός χώρος δυσκολεύεται προσωρινά να βρει τους δρόμους της κοινωνικής σύνθεσης και της αλληλεγγύης, για να θέσει εμπόδια στην υλοποίηση των παγκόσμιων σχεδίων της κυριαρχίας.

Έτσι, οι πάντες αντιλαμβάνονται ότι η ε-

που χρησιμεύει για να συσκοτιστούν οι βασικοί λόγοι που εκδηλώνεται **αυτή η επίθεση στην κοινωνία και άρα να παρεμποδιστεί και μια συνολική απάντηση**. Προσφέρονται, όμως, απλόχερα επαναστατικές «λύσεις» και συνταγές που μπορούν να κινητοποιήσουν σε πρακτικό επίπεδο τους «φανς», χωρίς να χρειαστεί να σκεφτονται το γιατί και το πως.

Το αποτέλεσμα εκ των πραγμάτων θα είναι μια τρύπα στο νερό. Για παράδειγμα, οι λεονταρισμοί της «σκληρής» εθνικιστικής μερίδας για την υπεράσπιση των «πάτριων εδαφών» είναι μια μπαρούφα, αφού γνωρίζουν πολύ καλά ότι δεν είναι απαραίτητο να υποχωρήσουν επισήμως τα ελλαδικά κρατικά σύνορα. Είναι αρκετό την ευθύνη της κρατικής μηχανής να την έχουν οι Μεγάλες Δυνάμεις, όπως επί Όθωνος. **Η απάτη ολοκληρώνεται όταν οι πατριωτικοί και εθνικιστικοί κύκλοι δηλώνουν υποταγή στη ...Ρωσία** (Βλέπε και διακηρύξεις των εθνικιστών της Χρυσής Αυγής, την επιστολή σερ Μαρκεζίνη-Καρυώτη, κοκ). Το Ρώσικο Κόμμα μας έλειπε.

Για τους αριστερούς επαναστατικούς κύκλους δεν θα πούμε τίποτα γιατί είναι σαν να κλέβουμε εκκλησιά. Εξ άλλου, ό,τι δεν αντιτίθεται στον κρατισμό, θα αξιοποιηθεί, αργά ή γρήγορα, ως συστατικό στοιχείο για την νέα μορφή κράτους, οψέποτε χρειαστεί.

Είναι ευνόητο ότι η αποσύνθεση και η ανασύνθεση κρατών, με βάση τα ευρύτερα

περιλαμβάνονται στις κρατικές επιλογές, όταν ο χρόνος πιέζει για άμεσα αποτελέ-

με βεβαιότητα την ύπαρξη πλουσιότατων πετρελαϊκών κοιτασμάτων. Ανάμεσα σε αυτά η ανακάλυψη ενός κοιτάσματος 30 εκατομμυρίων βαρελιών αργού πετρελαίου από την γνωστή στον χώρο της, «Ενεργειακή Αιγαίου».

Το «κοίτασμα Ε», ο «Λεβιάθαν», το «οικόπεδο 12» και άλλες μυστηριώδεις λέξεις σαν ξόρκια έρχονται να ταράξουν τα στάσιμα νερά της λεγόμενης οικονομικής κρίσης. Τα δημοσιεύματα, όμως, δεν μένουν στο πετρέλαιο. Ένας τεράστιος «θησαυρός» από ουράνιο, ράδιο, χρυσό, σπάνιες γαίες και φυσικό αέριο κρύβεται κάτω από το υπέδαφος της Ηπείρου, της Μακεδονίας και της Θράκης, αλλά και ολόκληρου του ανατολικού Αιγαίου από την Γαύδο ως τη Σαμοθράκη. Και αυτά χωρίς να υπολογιστεί το τεράστιο κοίτασμα πετρελαίου νοτίως της Κύπρου. Σύμφωνα με πολύ πρόχειρες εκτιμήσεις, η αξία μόνο μερικών από αυτά υπερβαίνει το αστρονομικό ποσό των 400 δις ευρώ. Και «εύλογα» έρχεται η «αθώα» παρατήρηση, ότι η αξία του ορυκτού πλούτου πλησιάζει το δημόσιο χρέος, οπότε θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως απάντηση στην κρίση.[2]

Οι «αποκαλύψεις» αυτές βέβαια είναι γνωστές από την αρχαιότητα και σε πολλές περιπτώσεις επιβεβαιώνονται δια γυμνού οφθαλμού. Η «εύφλεκτη πίσσα» του Ηροδότου, τα χρυσωρυχεία στο όρος Παγγαίο, ήδη από την εποχή του Φιλίππου, το φυσικό αέριο που εκλύεται σε διάφορες θέσεις στη νότια Κρήτη και τα ραδιενεργά λουτρά της Ικαρίας είναι γνωστά στους πάντες.

Οι υψηλοί «πελάτες» που οργανώνουν και συντονίζουν την παγκόσμια λεηλασία της γης και των ανθρώπων είναι ανυπόμονοι. Δεν μπορεί πια να κρυφτεί ο «πυρετός» της «συνεκμετάλλευσης» πίσω από «μυστικές συνομιλίες», «ελληνοτουρκικές προσεγγίσεις» και άλλα διπλωματικά κόλπα. Όλα στη φόρα, λοιπόν. Ήδη έχουν αρχίσει να κυκλοφορούν διάφορες προτάσεις για τα ποσοστά του πετρελαίου που θα διανεμηθούν στους «εταίρους» του Αιγαίου, με την μερίδα του λέοντος να ανήκει «δικαιωματικά» στις πολυεθνικές εταιρίες.

ολόκληρες περιοχές στον ελλαδικό χώρο θα μεταβάλλονται σε «υγειονομικές ζώνες» όπου δεν θα επιτρέπεται άλλη δραστηριότητα πλην των ερευνών. Όποιος νομίζει ότι είμαστε ακόμα πολύ μακριά από υποχρεωτικές μετακινήσεις πληθυσμών και άγριους διωγμούς των κοινοτήτων που ζουν στις «χρυσοφόρες» περιοχές και αντιστέκονται στην λεηλασία, δεν έχει παρά να δει τις κρατικές μεθοδεύσεις των λατινοαμερικάνικων χωρών κατά των αυτοχθόνων Ινδιάνων ή τον αφανισμό εκατομμυρίων ανθρώπων στην Αφρική που είχαν την κατάρα να ζουν σε γη πλούσια σε διαμάντια, χρυσό και ουράνιο.

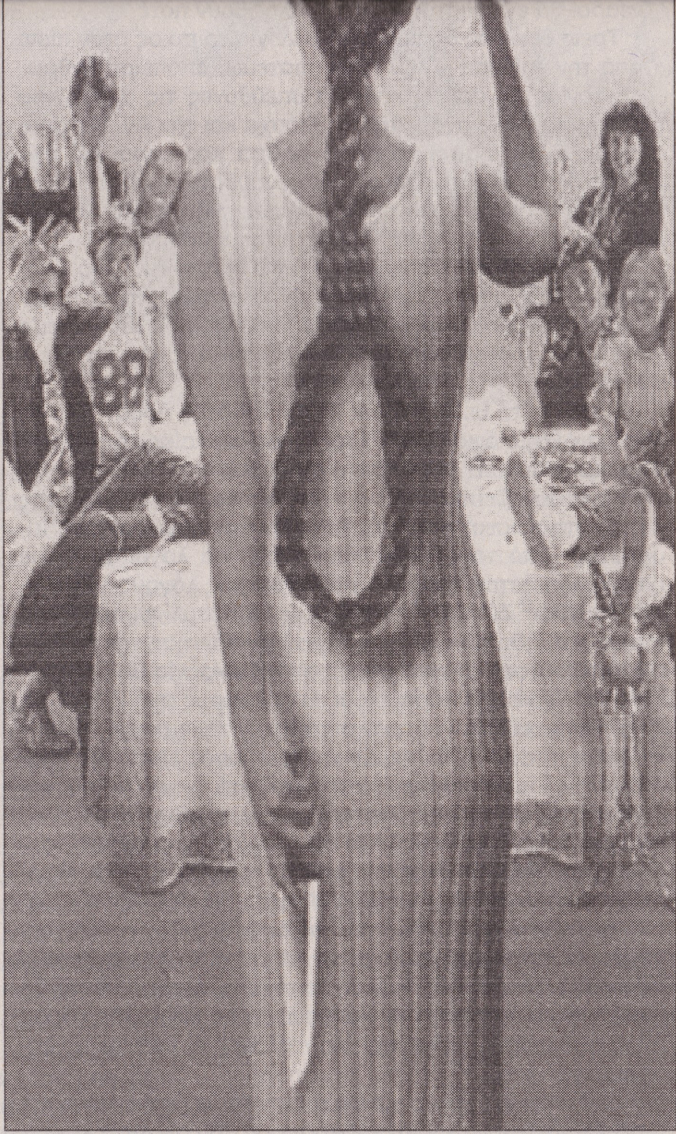
«Η χώρα ζει ιστορικές στιγμές». Αυτό είναι το μόνιμο ρεφραίν του ανεκδιήγητου Γιωργάκη και της κουστωδίας του. Ο φαιδρός υπαλληλίσκος με την (δανεική) δύναμη που του παρέχουν αφειδώς η ευρωπαϊκή και η υπερατλαντική κυριαρχία αλλά και οι ντόπιες εξουσιαστικές μερίδες, είναι αποφασισμένος να τα εκχωρήσει όλα, τη γη και τους ανθρώπους. Αυτή είναι μια πραγματικότητα που δεν κρύβεται και ούτε οι κρατούντες έχουν λόγο να την κρύψουν. Το αντίθετο μάλιστα, όσο πιο γρήγορα και φανερά γίνει αυτή η διαδικασία, τόσο μεγαλύτερο σοκ θα προκαλέσει στην κοινωνία. Είναι μια παλιά και δοκιμασμένη συνταγή που εφαρμόστηκε με επιτυχία στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ μετά το '90 και στοχεύει στην μετάθεση των (αναπόφευκτων) κοινωνικών αντιδράσεων για το μέλλον, αφού ο υπό διάλυση κοινωνικός χώρος δυσκολεύεται προσωρινά να βρει τους δρόμους της κοινωνικής σύνθεσης και της αλληλεγγύης, για να θέσει εμπόδια στην υλοποίηση των παγκόσμιων σχεδίων της κυριαρχίας.

Έτσι, οι πάντες αντιλαμβάνονται ότι η επόμενη κοινωνική εξέγερση που θα ξεσπάσει, θα κάνει τον Δεκέμβρη του 2008 να μοιάζει με σχολική εκδρομή και ότι οι δυνατότητες για απελευθερωτικές διεργασίες θα είναι ακόμα πιο περιορισμένες, αφού το κυρίαρχο στοιχείο, θα είναι η απελπισία και το μίσος. Ακόμα περισσότερο, όταν η συνολική κοινωνική οπτική, που λειτουργεί α-

το γιατί και το πως.

Το αποτέλεσμα εκ των πραγμάτων θα είναι μια τρύπα στο νερό. Για παράδειγμα, οι λεονταρισμοί της «σκληρής» εθνικιστικής μερίδας για την υπεράσπιση των «πάτριων εδαφών» είναι μια μπαρούφα, αφού γνωρίζουν πολύ καλά ότι δεν είναι απαραίτητο να υποχωρήσουν επισήμως τα ελλαδικά κρατικά σύνορα. Είναι αρκετό την ευθύνη της κρατικής μηχανής να την έχουν οι Μεγάλες Δυνάμεις, όπως επί Όθωνος. **Η απάτη ολοκληρώνεται όταν οι πατριωτικοί και εθνικιστικοί κύκλοι δηλώνουν υποταγή στη ...Ρωσία** (Βλέπε και διακηρύξεις των εθνικιστών της Χρυσής Αυγής, την επιστολή σερ Μαρκεζίνη-Καρυώτη, κοκ). Το Ρώσικο Κόμμα μας έλειπε.

Για τους αριστερούς επαναστατικούς κύκλους δεν θα πούμε τίποτα γιατί είναι σαν να κλέβουμε εκκλησιά. Εξ άλλου, ό,τι δεν αντιτίθεται στον κρατισμό, θα αξιοποιηθεί, αργά ή γρήγορα, ως συστατικό στοιχείο για την νέα μορφή κράτους, οψέποτε χρειαστεί.

Είναι ευνόητο ότι η αποσύνθεση και η ανασύνθεση κρατών, με βάση τα ευρύτερα στρατηγικά συμφέροντα περιλαμβάνει την παράλληλη κοινωνική αποσύνθεση και αναδιοργάνωση σε νέες βάσεις, όσο και αν αυτό φαντάζει ωμό.

Όπως είναι διαπιστωμένο, οι αναταράξεις σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο με εθνοφυλετικές και θρησκευτικές αποχρώσεις, όχι μόνο δεν αδυνατίζουν το κράτος, περιλαμβάνονται στις κρατικές επιλογές, όταν ο χρόνος πιέζει για άμεσα αποτελέσματα στο εξουσιαστικό πεδίο. **Η μετανάστευση έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στην διαδικασία ανασύνθεσης της κυριαρχίας από το 1990** (βλέπε και Διαδρομή Ελευθερίας φ. 93).

Ο ελλαδικός χώρος, από το 1990 δέχεται ένα ιδιότυπο «εποικισμό» από κύματα μεταναστών σε χρονικές περιόδους που

προσδιορίζονται από τις κρατικές επιταγές και τους ευρύτερους σχεδιασμούς. Άρα, **κάθε άλλο παρά «ανεξέλεγκτη» είναι αυτή η ροή των μεταναστών, όπως επιθυμούν κάποιοι να την εμφανίσουν.** Με αυτό τον τρόπο συγκροτήθηκαν διάφορες μεταναστευτικές «κοινότητες» με κυριότερο κριτήριο την χώρα καταγωγής, οι οποίες λειτουργούν ως κοινωνικά υποσύνολα, που είτε μιμούνται τα ελλαδικά εξουσιαστικά στερεότυπα, είτε εφαρμόζουν τους δικούς τους «κώδικες», σε κάθε περίπτωση, όμως, **καλλιεργούν, αναπαράγουν και διαφημίζουν την υποταγή και την εξάρτησή τους από τον κρατισμό.**

Αυτή η σύνδεση μεταναστευτικών κομματιών με το κρατισμό, ως ιδεολογία, δεν ρήσεις και προνόμια στους διαμεσολαβητές μετανάστες και τις κλίκες τους.

Χτίζεται, με αυτό τον τρόπο, μια πολύτιμη κοινωνική «εφεδρεία» από ετερόκλητα στοιχεία στην περίπτωση που οι ντόπιοι αρχίζουν με διάφορους τρόπους να εκδηλώνουν ανταγωνιστικές και εχθρικές, προς το κράτος, διαθέσεις, όπως όταν μεγάλα κοινωνικά κομμάτια απέχουν από τις εκλογές.

Είμαστε, σ' αυτό το σημείο, υποχρεωμένοι να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα ζητήματα που η καλλιεργημένη, σε σχέση μ' αυτά, ασάφεια δυσχεραίνει τις απελευθερωτικές διε-ργασίες, με διαλυτική και διχαστική επίδραση στα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια.

της ενοποιημένης η συνεκμετάλλευση οι ταφόπετρες εθνικισμού (Β΄ Μέρος)

Η απεχθής διαδικασία του ξεριζωμού των ανθρώπων και της «αποθήκευσης» τους στις «χώρες υποδοχής» όπου, έχοντας απολέσει κάθε αληθινό φυλετικό και κοινοτικό δεσμό, γίνονται έρμαια της πιο απάνθρωπης εκμετάλλευσης και καταπίεσης, ακόμα και αν κάποιοι το αποδέχονται ή το επιδιώκουν, δεν χωρά ούτε ωραιοποιήσεις, ούτε στρογγυλοποιήσεις, πολύ περισσότερο όταν αυτό το κομμάτι χρησιμεύει (συχνά εν αγνοία του) ως εργαλείο από τους κρατιστές για την αποσύνθεση άλλων κοινωνικών χώρων και την εξυπηρέτηση στρατηγικών και οικονομικών συμφερόντων.

Οι βρώμικοι δρόμοι του δουλεμπορίου κινούνται ενίοτε παράλληλα με τους δρόμους των ναρκωτικών απ' το Αφγανιστάν ως την Ευρώπη, μέσω του τουρκικού κράτους, που αποτελεί τον τροχονόμο του «λευκού θανάτου» και της τα ευρύτερα «παιχνίδια» στην περιοχή, σύμφωνα με το «επιτυχημένο» παράδειγμα των μουσουλμάνων της Ξάνθης, με την πλήρη συμμετοχή του ελληνικού κράτους και την απαραίτητη αριστερή φανφάρα. Το μοντέλο της καθολικής συναίνεσης επικρατεί και εδώ. Έτσι, δεν πρέπει να εκπλήσσει κανέναν ότι το πάλαι ποτέ σκληρό και ισοπεδωτικό εθνοκεντρικό ελληνικό κράτος οργάνωνει συναυλία ...αλληλεγγύης στους μετανάστες στον Άγιο Παντελεήμονα, με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, τον αρχιεπίσκοπο και τον απαραίτητο Νταλάρα, ότι η εκκλησία παραχωρεί τον ναό και ότι η αριστερά υπερασπίζεται τον αρχιεπίσκοπο από τις φραστικές επιθέσεις κάποιων κατοίκων.

Το περίφημο «Τζαμί της Αθήνας» και η μυθολογία που το συνοδεύει, συνδέεται ολοφάνερα με τις εξελίξεις στα λεγόμενα ελληνοτουρκικά, όπως και οι όροι της ηγεμονίας της Άγκυρας πάνω στους μουσουλμάνους μετανάστες. Η άδεια του τουρκικού κράτους για λειτουργία στην Παναγία Σουμελά του Πόντου και η υπόσχεση για το άνοιγμα της θεολογικής σχολής της Χάλκης είναι δύο από τα τουρκικά «πεσκέσια». Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που η ίδρυση του «πολυπόθητου» τεμένους στην Αθήνα σχετίζεται με το διαχρονικό γεωπολιτικό παιχνίδι που περιλαμβάνει τη διεύρυνση των θέσεων ισχυρών τμημάτων της κυριαρχίας, όπως η Αιγύπτος, η Τουρκία και η Σαουδική Αραβία, ως «ανταμοιβή» για τον έλεγχο των ανυπότακτων κομματιών στην Μέση Ανατολή.

Πρόκειται για μια διαδικασία που ως φανερό και δηλωμένο στόχο έχει το μάντρωμα των μουσουλμάνων της Δύσης και την ευκολότερη απομόνωση διάφορων τάσεων του Ισλαμ που λειτουργούν ανταγωνιστικά και με ανεξέλεγκτο τρόπο προς τα συνολικά κυριαρχικά σχέδια, αν και με έντονα εξουσιαστικό χαρακτήρα, όπως ο Ουαχαβιτισμός που εκφράζεται σήμερα από τα παρακλάδια της Αλ-Κάιντα ανά τον κόσμο.

Οι αφανείς επιδιώξεις, που κρυβονται πίσω από διάφορα προοδευτικά κόλπα, όπως τα «θρησκευτικά δικαιώματα», η «πολυπολιτισμικότητα» και άλλα τινά, μπορούν γουδισμένη οικονομική ανάπτυξη **έχει επιλεγεί από τις Παγκόσμιες Δυνάμεις της Κυριαρχίας ως ο τωρινός διαμεσολαβητής τους και ο χωροφύλακας των καταπιεσμένων της Ευρύτερης Μέσης Ανατολής, με όπλο διείσδυσης και γλώσσα επικοινωνίας το «ήπιο» Ισλάμ.** Είναι εντυπωσιακό το πόσο ταιριάζει η θεωρία του Νταβούτογλου με τις ευρωπαϊκές και υπερατλαντικές θεωρίες για την ανατολική Μεσόγειο και την Ευρασία.

Οι προφάσεις για το περιβόητο τζαμί της Αθήνας είναι ίδιες και απαράλλαχτες με αλλού. Ο αξιότιμος πρόεδρος της αφγανικής κοινότητας Μοχάμεντ Γιουνούς καταγγέλει ότι λειτουργούν ανεξέλεγκτα και αυτοδιαχειριζόμενα(!!!) τζαμιά την Ομόνοια που κατηχούν οι ...Ταλιμπάν, ο δε εξοχώτατος πρόεδρος των μουσουλμάνων μεταναστών, Νάιμ Ελγαντούρ απειλεί εμμέσως ότι: «*Οι μουσουλμάνοι μετανάστες είναι άνεργοι, πεινασμένοι και δεν μπορούν να ανανεώσουν τις άδειες παραμονής, γιατί δεν έχουν να πληρώσουν τόσα ένσημα. Δέχονται πολλών μορφών πιέσεις. Αποτελούν βραδυφλεγή βόμβα. Εντοπίσαμε τα προβλήματα και ενημερώσαμε τις αρχές. Αν συμβεί οτιδήποτε, θα ευθύνεται η κυβέρνηση*». (Προφανώς μόνο οι μουσουλμάνοι μετανάστες πεινάνε ενώ οι υπόλοιποι μετανάστες τρώνε με χρυσά κουτάλια...)

Και τι μας προτείνει ο καλός μας μουσουλμάνος; «Να κλείσουν τα παράνομα τζαμιά και να μετατραπεί κάποιο εγκαταλειμμένο κτήριο της νομαρχίας σε τζαμί που να λειτουργεί υπό κρατική ομπρέλα, ώστε να υπάρχει έλεγχος.»[3]

Ο Νάιμ Ελγαντούρ δεν είναι όποιος και όποιος. Συμμετείχε στη ελληνική αποστολή του καραβανιού αλληλεγγύης προς τη Γάζα, σε μια από τις διαφημιστικές καμπάνιες του τουρκικού κράτους για την εξαπάτηση και την καθυπόταξη των κολασμένων της Μέσης Ανατολής στο νέο-τουρκικό κράτος, για λογαριασμό της «παγκόσμιας διακυβέρνησης». Έτοιμος και ο κινηματικός μουσουλμανισμός! Αχ, αυτή η αποστολή! Χάραξε το «δρόμο του πετρελαίου» στην ανατολική μεσόγειο, όπως ο Μάρκο Πόλο χάραξε κάποτε το δρόμο του μετα-

οι ταφόπετρες εθνικισμού (Β΄ Μέρος)

ανακόπτεται από τις ειδικές συνθήκες καταστολής και εκμετάλλευσής τους από το κράτος. Αντίθετα, **τα διάφορα περιστατικά**

ληθινό φυλετικό και κοινοτικό δεσμό, γίνονται έρμαια της πιο απάνθρωπης εκμετάλλευσης και καταπίεσης, ακόμα και αν κάποιοι το αποδέχονται ή το επιδιώκουν, δεν χωρά ούτε ωραιοποιήσεις, ούτε στρογγυλοποιήσεις, πολύ περισσότερο όταν αυτό το κομμάτι χρησιμεύει (συχνά εν αγνοία του) ως εργαλείο από τους κρατιστές για την αποσύνθεση άλλων κοινωνικών χώρων και την εξυπηρέτηση στρατηγικών και οικονομικών συμφερόντων.

Οι βρώμικοι δρόμοι του δουλεμπορίου κινούνται ενίοτε παράλληλα με τους δρόμους των ναρκωτικών απ' το Αφγανιστάν ως την Ευρώπη, μέσω του τουρκικού κράτους, που αποτελεί τον τροχονόμο του «λευκού θανάτου» και της εμπορίας ανθρώπων. Δεν αποτελεί, άλλωστε, μυστικό η εκβιαστική συμμετοχή στο δίκτυο διακίνησης της ηρωίνης και σωματεμπορίας κάποιων μεταναστών που δεν έχουν να πληρώσουν στα δουλεμπορικά δίκτυα το υπέρογκο ποσό για τον «παράδεισο».

Επομένως, το σύνθημα της αριστεράς «σύνορα ανοιχτά για όλους τους εργάτες», πιέζει ουσιαστικά τα κράτη για ακόμα μεγαλύτερη κτηνωδία, για ακόμα μεγαλύτερα πλήθη ξεριζωμένων και σκλάβων.

Το τουρκικό κράτος πατζαρεύει και μέσω των «δημογραφικών αλλοιώσεων» τους όρους της ηγεμονικής του παρουσίας στο ευαίσθητο πεδίο της «ευρύτερης Μέσης Ανατολής», σύμφωνα με το «δόγμα Οζάλ» και τις νεο-τουρκικές εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Πρέπει να επισημανθεί ότι μεγάλο μέρος

τουρκικού κράτους για λειτουργία στην Παναγία Σουμελά του Πόντου και η υπόσχεση για το άνοιγμα της θεολογικής σχολής της Χάλκης είναι δύο από τα τουρκικά «πεσκέσια». Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που η ίδρυση του «πολυπόθητου» τεμένους στην Αθήνα σχετίζεται με το διαχρονικό γεωπολιτικό παιχνίδι που περιλαμβάνει τη διεύρυνση των θέσεων ισχυρών τμημάτων της κυριαρχίας, όπως η Αιγύπτος, η Τουρκία και η Σαουδική Αραβία, ως «ανταμοιβή» για τον έλεγχο των ανυπότακτων κομματιών στην Μέση Ανατολή.

Πρόκειται για μια διαδικασία που ως φανερό και δηλωμένο στόχο έχει το μάντρωμα των μουσουλμάνων της Δύσης και την ευκολότερη απομόνωση διάφορων τάσεων του Ισλαμ που λειτουργούν ανταγωνιστικά και με ανεξέλεγκτο τρόπο προς τα συνολικά κυριαρχικά σχέδια, αν και με έντονα εξουσιαστικό χαρακτήρα, όπως ο Ουαχαβιτισμός που εκφράζεται σήμερα από τα παρακλάδια της Αλ-Κάιντα ανά τον κόσμο.

Οι αφανείς επιδιώξεις, που κρύβονται πίσω από διάφορα προοδευτικά κόλπα, όπως τα «θρησκευτικά δικαιώματα», η «πολυπολιτισμικότητα» και άλλα τινά, μπορούν να ανιχνευθούν μέσα από την συνολική κοινωνική οπτική, την αυθύπαρκτη αναρχική θεώρηση και την εμπειρία από άλλους κοινωνικούς χώρους.

Η κοινή συνισταμένη αυτών των ευρύτερων εξουσιαστικών μεθοδεύσεων είναι η κατασκευή ή η ενίσχυση όλων εκείνων των συντελεστών που θα καταστήσουν αυτό το κομμάτι, εχθρικό προς την υπόλοιπη κοινωνία των «απίστων», επεκτατικό ως προς τους «ζωτικούς χώρους» του, αδιάφορο για τα κοινωνικά δρώμενα αλλά εξαιρετικά επιθετικό, κατά δικαίων και αδίκων, αν θιγούν (ή έστω αν κυκλοφορήσει η φήμη ότι εθίγησαν) κάποια από τα θρησκευτικά πιστεύω του.

Παράλληλα, όμως, θα υποκλίνεται με σεβασμό στους κρατικούς υπαλλήλους-ιμάμηδες και θα ζητωκραυγάζει υπέρ του καλού κράτους-αφέντη, που θα μοιράζει μαντίλες και κοράνια στα σχολεία.

Το επιφανειακό «φολκλόρ» του λευκού καφτανιού, της μαντίλας και της μουσικότητας των αραβικών προσευχών, αλλά και η ενοχική στάση που προσπαθεί να μεταγγιστεί στην κοινωνία από το κράτος και τους αριστερούς υπηρέτες του, δεν μπορεί να καλύψει την δυσοσμία των μεθοδεύσεων για την άνωθεν επέκταση μιας «σφήνας» που (εν αγνοία της) **θα διχάζει τον κοι-**

έχουν να πληρώσουν τόσα ένσημα. Δεχόταν πολλών μορφών πιέσεις. Αποτελούν βραδυφλεγή βόμβα. Εντοπίσαμε τα προβλήματα και ενημερώσαμε τις αρχές. Αν συμβεί οτιδήποτε, θα ευθύνεται η κυβέρνηση». (Προφανώς μόνο οι μουσουλμάνοι μετανάστες πεινάνε ενώ οι υπόλοιποι μετανάστες τρώνε με χρυσά κουτάλια...)

Και τι μας προτείνει ο καλός μας μουσουλμάνος; «Να κλείσουν τα παράνομα τζαμιά και να μετατραπεί κάποιο εγκαταλειμμένο κτήριο της νομαρχίας σε τζαμί που να λειτουργεί υπό κρατική ομπρέλα, ώστε να υπάρχει έλεγχος.»[3]

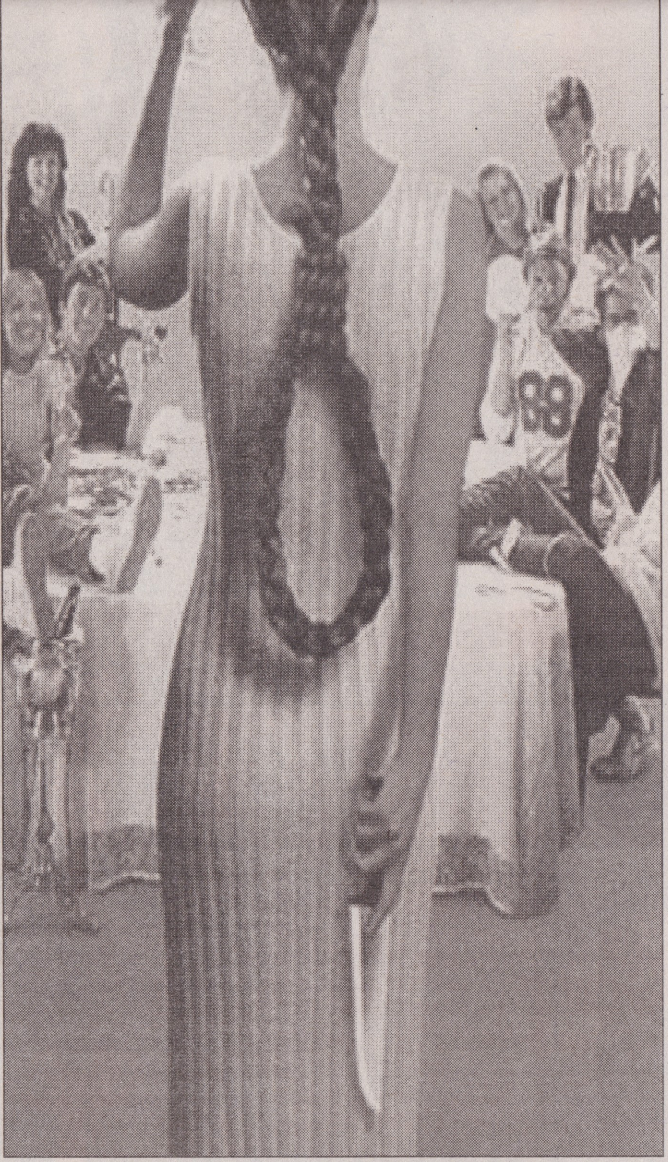
Ο Νάιμ Ελγαντούρ δεν είναι όποιος και όποιος. Συμμετείχε στη ελληνική αποστολή του καραβανιού αλληλεγγύης προς τη Γάζα, σε μια από τις διαφημιστικές καμπάνιες του τουρκικού κράτους για την εξαπάτηση και την καθυπόταξη των κολασμένων της Μέσης Ανατολής στο νέο-τουρκικό κράτος, για λογαριασμό της «παγκόσμιας διακυβέρνησης». Έτοιμος και ο κινηματικός μουσουλμανισμός! Αχ, αυτή η αποστολή! Χάραξε το «δρόμο του πετρελαίου» στην ανατολική μεσόγειο, όπως ο Μάρκο Πόλο χάραξε κάποτε το δρόμο του μεταξιού!

Η δημόσια προσευχή μουσουλμάνων στα κεντρικότερα σημεία της Αθήνας ήταν μια σαφής επίδειξη δύναμης, προκαλώντας ένα κλίμα δυσφορίας σε κάποια κοινωνικά κομμάτια, πληθώρα συζητήσεων και μια διάχυτη ανησυχία για το «που το πάνε αυτοί». Κατέδειξε όμως και ένα γεγονός: **ότι οι μετανάστες μπορούν μια χαρά να οργανωθούν, χωρίς να έχουν ανάγκη από κανέναν αριστερό υπερασπιστή ή αντιφασιστικές πολιτοφυλακές.**

Η συνύπαρξη των διαφορετικών ανθρώπινων ομάδων, η αδελφοσύνη, η δημιουργικότητα και η σύνθεσή τους δεν μπορεί να προέλθει μέσω του καταναγκασμού και της επιβολής, ούτε είναι δυνατόν να καταργηθούν τα σύνορα, χωρίς να καταργηθούν πρώτα τα κράτη που είναι η γενεσιουργός αιτία των προβλημάτων των ανθρώπων.

Η κατανόηση με βάση συνολική οπτική, απαλλαγμένη από τους παραμορφωτικούς φακούς των ιδεοληψιών και του φανατισμού, θα συμβάλλει στην αποτροπή των κυριαρχικών επιδιώξεων, αλλά και την αθέλητη σύμπλευση με αυτές, ανοίγοντας απελευθερωτικούς δρόμους.

Απόγονοι του Κατιλίνα

ανακόπτεται από τις ειδικές συνθήκες καταστολής και εκμετάλλευσής τους από το κράτος. Αντίθετα, **τα διάφορα περιστατικά κρατικής κτηνωδίας χρησιμοποιούνται ως διαπραγματευτικό χαρτί από την αριστερά και τις αντιεξουσιαστικές της παραφυάδες** που πιέζουν, ενίοτε και με συγκρουσιακό τρόπο, το κράτος για άμβλυνση κάποιων αιχμών από την λειτουργία των κατασταλτικών μηχανισμών, δημοκρατικές παραχω-

στές για την αποσύνθεση άλλων κοινωνικών χώρων και την εξυπηρέτηση στρατηγικών και οικονομικών συμφερόντων.

Οι βρώμικοι δρόμοι του δουλεμπορίου κινούνται ενίοτε παράλληλα με τους δρόμους των ναρκωτικών απ' το Αφγανιστάν ως την Ευρώπη, μέσω του τουρκικού κράτους, που αποτελεί τον τροχονόμο του «λευκού θανάτου» και της εμπορίας ανθρώπων. Δεν αποτελεί, άλλωστε, μυστικό η εκβιαστική συμμετοχή στο δίκτυο διακίνησης της ηρωίνης και σωματεμπορίας κάποιων μεταναστών που δεν έχουν να πληρώσουν στα δουλεμπορικά δίκτυα το υπέρογκο ποσό για τον «παράδεισο».

Επομένως, το σύνθημα της αριστεράς «σύνορα ανοιχτά για όλους τους εργάτες», πιέζει ουσιαστικά τα κράτη για ακόμα μεγαλύτερη κτηνωδία, για ακόμα μεγαλύτερα πλήθη ξεριζωμένων και σκλάβων.

Το τουρκικό κράτος παζαρεύει και μέσω των «δημογραφικών αλλοιώσεων» τους όρους της ηγεμονικής του παρουσίας στο ευαίσθητο πεδίο της «ευρύτερης Μέσης Ανατολής», σύμφωνα με το «δόγμα Οζάλ» και τις νεο-τουρκικές εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Πρέπει να επισημανθεί ότι μεγάλο μέρος των μεταναστευτικών ρευμάτων που έχουν κατακλύσει τον ελλαδικό χώρο, ιδιαίτερα την τελευταία πενταετία, προέρχεται από μουσουλμανικές χώρες, χωρίς αυτό να σημαίνει κατ' ανάγκην ότι αποτελούν ένα ενιαίο ισλαμικό σύνολο. Μπορούν, όμως, να γίνουν διαπραγματευτικό αντικείμενο για

Πρόκειται για μια διαδικασία που ως φανερό και δηλωμένο στόχο έχει το μάντρωμα των μουσουλμάνων της Δύσης και την ευκολότερη απομόνωση διάφορων τάσεων του Ισλαμ που λειτουργούν ανταγωνιστικά και με ανεξέλεγκτο τρόπο προς τα συνολικά κυριαρχικά σχέδια, αν και με έντονα εξουσιαστικό χαρακτήρα, όπως ο Ουαχαβιτισμός που εκφράζεται σήμερα από τα παρακλάδια της Αλ-Κάιντα ανά τον κόσμο.

Οι αφανείς επιδιώξεις, που κρυβονται πίσω από διάφορα προοδευτικά κόλπα, όπως τα «θρησκευτικά δικαιώματα», η «πολυπολιτισμικότητα» και άλλα τινά, μπορούν να ανιχνευθούν μέσα από την συνολική κοινωνική οπτική, την αυθύπαρκτη αναρχική θεώρηση και την εμπειρία από άλλους κοινωνικούς χώρους.

Η κοινή συνισταμένη αυτών των ευρύτερων εξουσιαστικών μεθοδεύσεων είναι η κατασκευή ή η ενίσχυση όλων εκείνων των συντελεστών που θα καταστήσουν αυτό το κομμάτι, εχθρικό προς την υπόλοιπη κοινωνία των «απίστων», επεκτατικό ως προς τους «ζωτικούς χώρους» του, αδιάφορο για τα κοινωνικά δρώμενα αλλά εξαιρετικά επιθετικό, κατά δικαίων και αδίκων, αν θιγούν (ή έστω αν κυκλοφορήσει η φήμη ότι εθίγησαν) κάποια από τα θρησκευτικά πιστεύω του.

Παράλληλα, όμως, θα υποκλίνεται με σεβασμό στους κρατικούς υπαλλήλους-ιμάμηδες και θα ζητωκραυγάζει υπέρ του καλού κράτους-αφέντη, που θα μοιράζει μαντίλες και κοράνια στα σχολεία.

Το επιφανειακό «φολκλόρ» του λευκού καφτανιού, της μαντίλας και της μουσικότητας των αραβικών προσευχών, αλλά και η ενοχική στάση που προσπαθεί να μεταγγιστεί στην κοινωνία από το κράτος και τους αριστερούς υπηρέτες του, δεν μπορεί να καλύψει την δυσοσμία των μεθοδεύσεων για την άνωθεν επέκταση μιας «σφήνας» που (εν αγνοία της) **θα διχάζει τον κοινωνικό χώρο με άσχετα, ως προς την απελευθερωτική προοπτική, διλήμματα και θα ενισχύσει την εθνικιστική μερίδα,** που κι αυτή θα αξιοποιείται προς όφελος συνολικότερων σχεδιασμών της κυριαρχίας.

Το τουρκικό κράτος, με την αλματώδη δημογραφική εξέλιξη και με την χιλιοστρα-

ώστε να υπάρχει έλεγχος.»[3]

Ο Νάιμ Ελγαντούρ δεν είναι όποιος και όποιος. Συμμετείχε στη ελληνική αποστολή του καραβανιού αλληλεγγύης προς τη Γάζα, σε μια από τις διαφημιστικές καμπάνιες του τουρκικού κράτους για την εξαπάτηση και την καθυπόταξη των κολασμένων της Μέσης Ανατολής στο νέο-τουρκικό κράτος, για λογαριασμό της «παγκόσμιας διακυβέρνησης». Έτοιμος και ο κινηματικός μουσουλμανισμός! Αχ, αυτή η αποστολή! Χάραξε το «δρόμο του πετρελαίου» στην ανατολική μεσόγειο, όπως ο Μάρκο Πόλο χάραξε κάποτε το δρόμο του μεταξιού!

Η δημόσια προσευχή μουσουλμάνων στα κεντρικότερα σημεία της Αθήνας ήταν μια σαφής επίδειξη δύναμης, προκαλώντας ένα κλίμα δυσφορίας σε κάποια κοινωνικά κομμάτια, πληθώρα συζητήσεων και μια διάχυτη ανησυχία για το «που το πάνε αυτοί». Κατέδειξε όμως και ένα γεγονός: **ότι οι μετανάστες μπορούν μια χαρά να οργανωθούν, χωρίς να έχουν ανάγκη από κανέναν αριστερό υπερασπιστή ή αντιφασιστικές πολιτοφυλακές.**

Η συνύπαρξη των διαφορετικών ανθρώπινων ομάδων, η αδελφοσύνη, η δημιουργικότητα και η σύνθεσή τους δεν μπορεί να προέλθει μέσω του καταναγκασμού και της επιβολής, ούτε είναι δυνατόν να καταργηθούν τα σύνορα, χωρίς να καταργηθούν πρώτα τα κράτη που είναι η γενεσιουργός αιτία των προβλημάτων των ανθρώπων.

Η κατανόηση με βάση συνολική οπτική, απαλλαγμένη από τους παραμορφωτικούς φακούς των ιδεοληψιών και του φανατισμού, θα συμβάλλει στην αποτροπή των κυριαρχικών επιδιώξεων, αλλά και την αθέλητη σύμπλευση με αυτές, ανοίγοντας απελευθερωτικούς δρόμους.

Απόγονοι του Κατιλίνα

---

1. ΥΠΕΚΑ-opengov, Έρευνα και Εκμετάλλευση υδρογονανθράκων, σχέδιο προς δημόσια διαβούλευση, Δεκέμβριος 2010
2. Ημερησία, 29/11/2010
3. http://www.enet.gr/?i=news.el.ellada&id=219088

Η ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Τον τελευταίο, τουλάχιστον, χρόνο μετά την επιδείνωση του οικονομικού κλίματος και την είσοδο της χώρας στο ΔΝΤ, εντάθηκαν οι συζητήσεις για έξοδο από την νομισματική ζώνη του ευρώ και την επιστροφή στη δραχμή. Η κάθε πλευρά επιχειρηματολογεί με όρους οικονομικούς και νομισματικούς ως προς το τί είναι περισσότερο «ωφέλιμο» για τη χώρα, για τους πολίτες, για όλους. Κουβέντα να γίνεται...

Επειδή θεωρούμε ότι την εκμετάλλευση των ανθρώπων δεν την καθορίζει ούτε το χρώμα, ούτε το κύρος του νομίσματος, αλλά η ίδια η ύπαρξη του χρήματος, θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε την ιστορική διαδρομή του χρήματος μέσα στις ανθρώπινες σχέσεις. Άλλωστε και επί δραχμής και επί ευρώ, τόσο οι ρόλοι, όσο και οι κανόνες επιβολής και εκμετάλλευσης παραμένουν αναλλοίωτοι.

Είναι σαφές ότι η ανθρώπινη δραστηριότητα δεν είναι αυτόνομη και αποκομμένη, αλλά πάντοτε αναπτύσσεται με ομαδικό και συλλογικό τρόπο. Άλλωστε οι άνθρωποι ενώθηκαν και οργανώθηκαν σε ομάδες και κοινότητες για να αντιμετωπίσουν κατά τρόπο ευκολότερο τις ίδιες βιοτικές ανάγκες.

Οι άνθρωποι πριν από την εμφάνιση του χρήματος, χρησιμοποιούσαν την ανταλλαγή αγαθών για τις συναλλαγές τους. Ακόμη και σήμερα υπάρχουν κοινότητες ιθαγενών που αγνοούν την έννοια του χρήματος και λειτουργούν συνεργατικά με άλλες κοινότητες βάσει μιας ανταλλακτικής σχέσης. Το χρήμα ήλθε στην ανθρώπινη ιστορία και πρακτική αρχικά ως μέσο συμβολικής ενσωμάτωσης της ανταλλαγής των αξιών που κάθε ανθρώπινο σύνολο έδινε στα παράγωγα της οικονομίας του.

Έτσι, ως χρήμα έχουν χρησιμοποιηθεί κοχύλια, σιδερένια εργαλεία, ράβδοι αλατιού, κομμάτια ύφασμα, καπνός, χάντρες και πολλά άλλα. Χαρακτηριστικά, τα κοχύλια καούρι, χρησιμοποιούνταν ως χρήμα στην Κίνα πριν από 3000 χρόνια και μεταγενέστερα σε Ινδία, Ταϊλάνδη και Αφρική. Ήταν τόσο διαδεδομένη η χρήση τους που η επιστημονική τους ονομασία είναι cuprea moneta, (χρήμα καούρι).

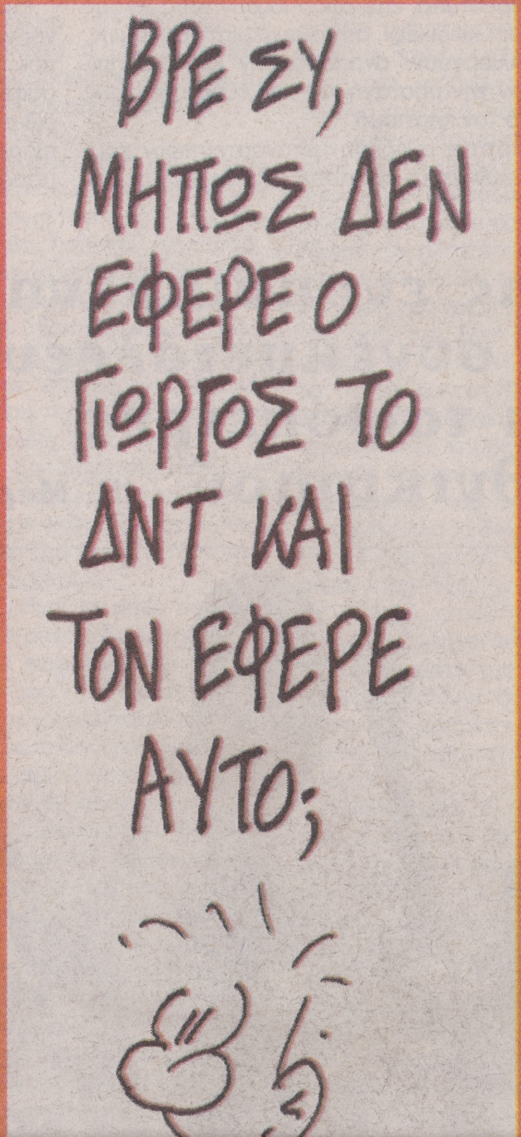
Τα πρώτα νομίσματα κατασκευάστηκαν τον 7ο αιώνα λοτε ως απεικόνιση της «ελέω θεού» βυζαντινής μοναρχίας.

Στις σύγχρονες δημοκρατίες η απεικόνιση εθνικών ηρώων, βασιλιάδων, πρωθυπουργών και άλλων εθνικών συμβόλων συνεχίζεται παράλληλα με τη παρουσία του θείου σε πολλές περιπτώσεις. Βλέπε, το χαρτονόμισμα των δέκα δολαρίων, όπου στην μια πλευρά απεικονίζεται ο A. Hamilton, οικονομολόγος-φιλόσοφος και πρώτος γραμματέας του Υπ. Οικονομικών των ΗΠΑ και στην άλλη πλευρά αναγράφεται η φράση «In God We Trust».

Σήμερα θεωρούμε δεδομένο ότι η κυβέρνηση μιας χώρας, είναι η μοναδική αρχή που έχει δικαίωμα να κόβει νομίσματα. Το νόμισμα μιας χώρας γίνεται το σύμβολο της εθνικής της ταυτότητας και κυριαρχίας. Η άρση του δικαιώματος της νομισματοκοπίας σε μια χώρα συμβολίζει την κατάργηση της εθνικής της κυριαρχίας. Για παράδειγμα, όταν η Αυστρία το 1938 καταλήφθηκε από τον Γερμανικό στρατό, έχασε το δικαίωμα να κόβει δικό της νόμισμα και στη χώρα κυκλοφορούσαν μόνο Γερμανικά νομίσματα. Η συσχέτιση, λοιπόν, της νομισματοκοπίας με τις ιδέες της ελευθερίας και της εθνικής κυριαρχίας, είναι, σε μεγάλο βαθμό, η αιτία που πολλοί λαοί της Ευρώπης δυσκολεύονται να αποδεχθούν την αντικατάσταση των εθνικών νομισματικών μονάδων τους με το ευρώ. Οι λαοί διατηρούν ισχυρούς συναισθηματικούς δεσμούς με τα παραδοσιακά εθνικά τους νομίσματα.

Είναι χαρακτηριστικό, επίσης, το γεγονός πως οι άνθρωποι έχουν επηρεαστεί σε υπέρτατο βαθμό από την παρουσία και κίνηση του χρήματος. Αυτό το μέσο της αποξένωσης των ανθρώπων από τα αγαθά τα οποία παρήγαν και εξακολουθούν να παράγουν ενεργεί, πλέον, μέσω της εξουσίας, ως μέσον εκβιασμού, ταυτίζεται με τα αγαθά που χρειάζονται οι άνθρωποι για την επιβίωση τους. Γίνεται ένα «αγαθό» στη θέση της πραγματικής ανάγκης του ανθρώπου.

Αυτή η στρέβλωση είναι που κυριαρχεί σε όλο το φάσμα των ανθρώπινων σχέσεων, των ιδεολογιών και των ιδεολογημάτων. Κυριαρχεί στην πολιτική πρακτική των διάφορων κομμάτων αλλά και σε μικρές ομάδες ανθρώπων που υποτίθεται πως αγωνίζονται για την ατομική και συνολική απελευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά

Τον τελευταίο, τουλάχιστον, χρόνο μετά την επιδείνωση του οικονομικού κλίματος και την είσοδο της χώρας στο ΔΝΤ, εντάθηκαν οι συζητήσεις για έξοδο από την νομισματική ζώνη του ευρώ και την επιστροφή στη δραχμή. Η κάθε πλευρά επιχειρηματολογεί με όρους οικονομικούς και νομισματικούς ως προς το τί είναι περισσότερο «ωφέλιμο» για τη χώρα, για τους πολίτες, για όλους. Κουβέντα να γίνεται...

Επειδή θεωρούμε ότι την εκμετάλλευση των ανθρώπων δεν την καθορίζει ούτε το χρώμα, ούτε το κύρος του νομίσματος, αλλά η ίδια η ύπαρξη του χρήματος, θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε την ιστορική διαδρομή του χρήματος μέσα στις ανθρώπινες σχέσεις. Άλλωστε και επί δραχμής και επί ευρώ, τόσο οι ρόλοι, όσο και οι κανόνες επιβολής και εκμετάλλευσης παραμένουν αναλλοίωτοι.

Είναι σαφές ότι η ανθρώπινη δραστηριότητα δεν είναι αυτόνομη και αποκομμένη, αλλά πάντοτε αναπτύσσεται με ομαδικό και συλλογικό τρόπο. Άλλωστε οι άνθρωποι ενώθηκαν και οργανώθηκαν σε ομάδες και κοινότητες για να αντιμετωπίσουν κατά τρόπο ευκολότερο τις ίδιες βιοτικές ανάγκες.

Οι άνθρωποι πριν από την εμφάνιση του χρήματος, χρησιμοποιούσαν την ανταλλαγή αγαθών για τις συναλλαγές τους. Ακόμη και σήμερα υπάρχουν κοινότητες ιθαγενών που αγνοούν την έννοια του χρήματος και λειτουργούν συνεργατικά με άλλες κοινότητες βάσει μιας ανταλλακτικής σχέσης. Το χρήμα ήλθε στην ανθρώπινη ιστορία και πρακτική αρχικά ως μέσο συμβολικής ενσωμάτωσης της ανταλλαγής των αξιών που κάθε ανθρώπινο σύνολο έδινε στα παράγωγα της οικονομίας του.

Έτσι, ως χρήμα έχουν χρησιμοποιηθεί κοχύλια, σιδερένια εργαλεία, ράβδοι αλατιού, κομμάτια ύφασμα, καπνός, χάντρες και πολλά άλλα. Χαρακτηριστικά, τα κοχύλια καούρι, χρησιμοποιούνταν ως χρήμα στην Κίνα πριν από 3000 χρόνια και μεταγενέστερα σε Ινδία, Ταϊλάνδη και Αφρική. Ήταν τόσο διαδεδομένη η χρήση τους που η επιστημονική τους ονομασία είναι cuprea moneta, (χρήμα καούρι).

Τα πρώτα νομίσματα κατασκευάστηκαν τον 7ο αιώνα π.χ. στη Λυδία, της Μικράς Ασίας και επικράτησαν σαν μέσο συναλλαγών. Ήταν μικροί βόλοι από ήλεκτρο, το οποίο ήταν ένα φυσικό κράμα χρυσού και αργύρου και είχε κίτρινο χρώμα. Προνομισματικά χρησιμοποιούνταν τα τάλαντα, κομμάτια μετάλλου δηλαδή, που το σχήμα τους έμοιαζε με σχήμα δέρματος βοδιού και οι οβελοί, σιδερένιες σούβλες, τέτοιου πάχους ώστε το ανθρώπινο χέρι να μπορεί να κρατά συγχρόνως έξι. Το μέταλλο των πρώτων νομισμάτων ήταν ο χρυσός, ο άργυρος και αργότερα ο χαλκός. Η αξία τους καθοριζόταν από την ποσότητα του μετάλλου που αυτά περιείχαν. Αυτή ήταν η λεγόμενη εγγενής αξία του νομίσματος.

Με τη πάροδο του χρόνου και την κατασκευή κρατικών σχηματισμών η εξουσία χρησιμοποιεί τα νομίσματα

λοτε ως απεικόνιση της «ελέω θεού» βυζαντινής μοναρχίας.

Στις σύγχρονες δημοκρατίες η απεικόνιση εθνικών ηρώων, βασιλιάδων, πρωθυπουργών και άλλων εθνικών συμβόλων συνεχίζεται παράλληλα με τη παρουσία του θείου σε πολλές περιπτώσεις. Βλέπε, το χαρτονόμισμα των δέκα δολαρίων, όπου στην μια πλευρά απεικονίζεται ο A. Hamilton, οικονομολόγος-φιλόσοφος και πρώτος γραμματέας του Υπ. Οικονομικών των ΗΠΑ και στην άλλη πλευρά αναγράφεται η φράση «In God We Trust».

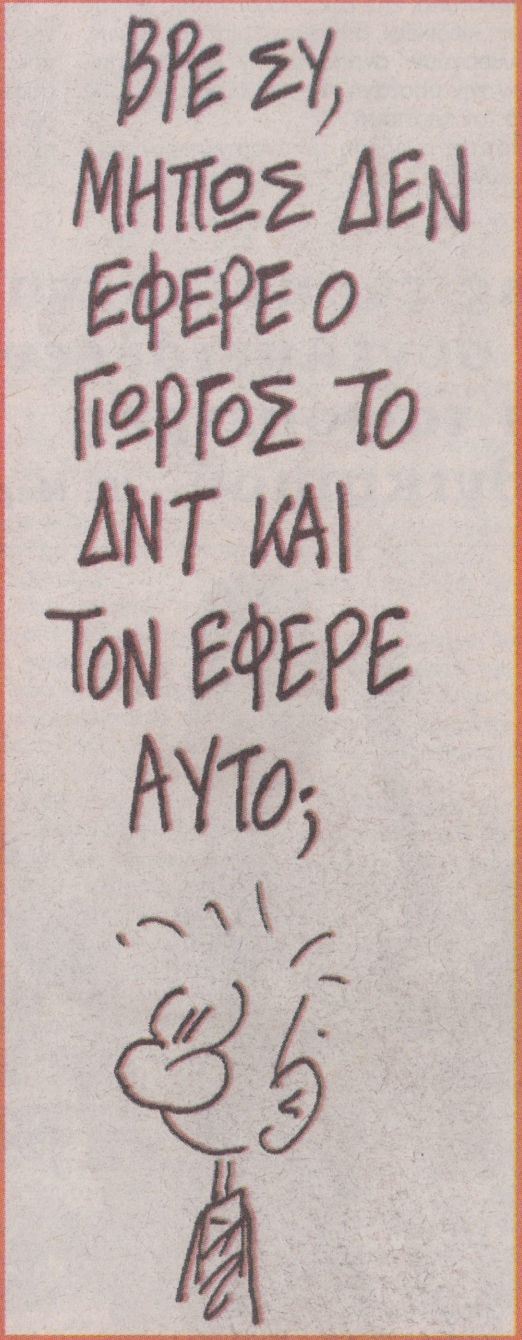
Σήμερα θεωρούμε δεδομένο ότι η κυβέρνηση μιας χώρας, είναι η μοναδική αρχή που έχει δικαίωμα να κόβει νομίσματα. Το νόμισμα μιας χώρας γίνεται το σύμβολο της εθνικής της ταυτότητας και κυριαρχίας. Η άρση του δικαιώματος της νομισματοκοπίας σε μια χώρα συμβολίζει την κατάργηση της εθνικής της κυριαρχίας. Για παράδειγμα, όταν η Αυστρία το 1938 καταλήφθηκε από τον Γερμανικό στρατό, έχασε το δικαίωμα να κόβει δικό της νόμισμα και στη χώρα κυκλοφορούσαν μόνο Γερμανικά νομίσματα. Η συσχέτιση, λοιπόν, της νομισματοκοπίας με τις ιδέες της ελευθερίας και της εθνικής κυριαρχίας, είναι, σε μεγάλο βαθμό, η αιτία που πολλοί λαοί της Ευρώπης δυσκολεύονται να αποδεχθούν την αντικατάσταση των εθνικών νομισματικών μονάδων τους με το ευρώ. Οι λαοί διατηρούν ισχυρούς συναισθηματικούς δεσμούς με τα παραδοσιακά εθνικά τους νομίσματα.

Είναι χαρακτηριστικό, επίσης, το γεγονός πως οι άνθρωποι έχουν επηρεαστεί σε υπέρτατο βαθμό από την παρουσία και κίνηση του χρήματος. Αυτό το μέσο της αποξένωσης των ανθρώπων από τα αγαθά τα οποία παρήγαν και εξακολουθούν να παράγουν ενεργεί, πλέον, μέσω της εξουσίας, ως μέσον εκβιασμού, ταυτίζεται με τα αγαθά που χρειάζονται οι άνθρωποι για την επιβίωσή τους. Γίνεται ένα «αγαθό» στη θέση της πραγματικής ανάγκης του ανθρώπου.

Αυτή η στρέβλωση είναι που κυριαρχεί σε όλο το φάσμα των ανθρώπινων σχέσεων, των ιδεολογιών και των ιδεολογημάτων. Κυριαρχεί στην πολιτική πρακτική των διάφορων κομμάτων αλλά και σε μικρές ομάδες ανθρώπων που υποτίθεται πως αγωνίζονται για την ατομική και συνολική απελευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά της κάθε εξουσίας.

Είναι ξεκάθαρο πως η αναρχική πραγματικότητα που οραματιζόμαστε δεν θα στηρίζεται σε κανενός είδους νόμισμα. Οι άνθρωποι μπορούν να ανταλλάσουν τα αγαθά που παράγουν με βάση τις πραγματικές ανάγκες της κάθε ομάδας και της κάθε κοινότητας κι όχι στη βάση του επιβεβλημένου καθεστώτος της αξίας, που είναι τόσο αυθαίρετη όσο και η εξουσία που την έχει επιβάλλει, με εξαναγκαστικούς ή με «επιστημονικούς» τρόπους.

Άλλωστε, η υπερπαραγωγή, η κατανάλωση και ο καταναλωτισμός είναι αφύσικα φαινόμενα που φθείρουν τη ζωή των ανθρώπων αλλά και του περιβάλλοντός τους. Είναι πολύ λίγα τα πράγματα και τα αγαθά που χρειάζεται ο άνθρωπος για να διαβιώσει σ' αυτό τον πάλαι ποτέ

τουργούν συνεργατικά με άλλες κοινότητες βάσει μιας ανταλλακτικής σχέσης. Το χρήμα ήλθε στην ανθρώπινη ιστορία και πρακτική αρχικά ως μέσο συμβολικής ενσωμάτωσης της ανταλλαγής των αξιών που κάθε ανθρώπινο σύνολο έδινε στα παράγωγα της οικονομίας του.

Έτσι, ως χρήμα έχουν χρησιμοποιηθεί κοχύλια, σιδερένια εργαλεία, ράβδοι αλατιού, κομμάτια ύφασμα, καπνός, χάντρες και πολλά άλλα. Χαρακτηριστικά, τα κοχύλια καούρι, χρησιμοποιούνταν ως χρήμα στην Κίνα πριν από 3000 χρόνια και μεταγενέστερα σε Ινδία, Ταϊλάνδη και Αφρική. Ήταν τόσο διαδεδομένη η χρήση τους που η επιστημονική τους ονομασία είναι cuprea moneta, (χρήμα καούρι).

Τα πρώτα νομίσματα κατασκευάστηκαν τον 7ο αιώνα π.χ. στη Λυδία, της Μικράς Ασίας και επικράτησαν σαν μέσο συναλλαγών. Ήταν μικροί βόλοι από ήλεκτρο, το οποίο ήταν ένα φυσικό κράμα χρυσού και αργύρου και είχε κίτρινο χρώμα. Προνομισματικά χρησιμοποιούνταν τα τάλαντα, κομμάτια μετάλλου δηλαδή, που το σχήμα τους έμοιαζε με σχήμα δέρματος βοδιού και οι οβελοί, σιδερένιες σούβλες, τέτοιου πάχους ώστε το ανθρώπινο χέρι να μπορεί να κρατά συγχρόνως έξι. Το μέταλλο των πρώτων νομισμάτων ήταν ο χρυσός, ο άργυρος και αργότερα ο χαλκός. Η αξία τους καθοριζόταν από την ποσότητα του μετάλλου που αυτά περιείχαν. Αυτή ήταν η λεγόμενη εγγενής αξία του νομίσματος.

Με τη πάροδο του χρόνου και την κατασκευή κρατικών σχηματισμών η εξουσία χρησιμοποιεί τα νομίσματα και ως μέσο προπαγάνδας. Έτσι, από την αναπαράσταση ζώων, σχημάτων ή λατρευτικών θεοτήτων περνάμε σταδιακά στην απεικόνιση εξουσιαστικών μορφών.

Έτσι, οι διάδοχοι του Αλεξάνδρου, ως ηγεμόνες, θεωρούσαν και επέβαλαν εαυτούς ως επίγειους θεούς, κοσμώντας τα νομίσματά τους με τις προσωπογραφίες τους. Μια τάση που θα γίνει ακόμα πιο έντονη στα νομίσματα των χρόνων της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, μόνο που τώρα οι μορφές σχεδιάζονται με τέτοιον τρόπο ώστε να περνούν και πολιτικά μηνύματα στους υπηκόους τους. Μορφές λεπτοφυείς ηγεμόνων ή στιβαρές αυτοκρατόρων, συνοδεύονται από επεξηγηματικές, πομπώδεις επιγραφές στον περιορισμένο χώρο του νομισματικού πέταλου και εξυπηρετούν έναν μόνο σκοπό: Την προπαγάνδα.

Κι όταν η αυτοκρατορία εγκαθιδρύεται στην Κωνσταντινούπολη, η απεικόνιση της ανθρώπινης μορφής στο αρχαίο νόμισμα κλείνει τον κύκλο της επιστρέφοντας εκεί από όπου ξεκίνησε. Στο θείο.

Οι βυζαντινοί αυτοκράτορες απορρίπτουν τα εξατομικευμένα χαρακτηριστικά τους και χρησιμοποιούν εικόνες θεών και ανθρώπων, άλλοτε ως θεοί-εμβλήματα, ως θεϊκοί βασιλείς φορείς της απόλυτης εξουσίας, και άνθρωποι έχουν επηρεαστεί σε υπέρτατο βαθμό από την παρουσία και κίνηση του χρήματος. Αυτό το μέσο της αποξένωσης των ανθρώπων από τα αγαθά τα οποία παρήγαν και εξακολουθούν να παράγουν ενεργεί, πλέον, μέσω της εξουσίας, ως μέσον εκβιασμού, ταυτίζεται με τα αγαθά που χρειάζονται οι άνθρωποι για την επιβίωσή τους. Γίνεται ένα «αγαθό» στη θέση της πραγματικής ανάγκης του ανθρώπου.

Αυτή η στρέβλωση είναι που κυριαρχεί σε όλο το φάσμα των ανθρώπινων σχέσεων, των ιδεολογιών και των ιδεολογημάτων. Κυριαρχεί στην πολιτική πρακτική των διάφορων κομμάτων αλλά και σε μικρές ομάδες ανθρώπων που υποτίθεται πως αγωνίζονται για την ατομική και συνολική απελευθέρωση των ανθρώπων από τα δεσμά της κάθε εξουσίας.

Είναι ξεκάθαρο πως η αναρχική πραγματικότητα που οραματιζόμαστε δεν θα στηρίζεται σε κανενός είδους νόμισμα. Οι άνθρωποι μπορούν να ανταλλάσουν τα αγαθά που παράγουν με βάση τις πραγματικές ανάγκες της κάθε ομάδας και της κάθε κοινότητας κι όχι στη βάση του επιβεβλημένου καθεστώτος της αξίας, που είναι τόσο αυθαίρετη όσο και η εξουσία που την έχει επιβάλλει, με εξαναγκαστικούς ή με «επιστημονικούς» τρόπους.

Άλλωστε, η υπερπαραγωγή, η κατανάλωση και ο καταναλωτισμός είναι αφύσικα φαινόμενα που φθείρουν τη ζωή των ανθρώπων αλλά και του περιβάλλοντός τους. Είναι πολύ λίγα τα πράγματα και τα αγαθά που χρειάζεται ο άνθρωπος για να διαβιώσει σ' αυτό τον πάλαι ποτέ πανέμορφο και ακόμα αρκετά πλούσιο πλανήτη. Και να παραμείνει ευτυχισμένος, αναπτύσσοντας με δημιουργικό τρόπο τις σωματικές και πνευματικές του δυνατότητες.

Γι' αυτό και ως αναρχικοί πολεμούμε το χρήμα και κάθε νόμισμα το ίδιο με την εξουσία. Άλλωστε, δεν είναι τυχαίο πως η έννοια του χρήματος σχετίζεται με την ανάγκη των ανθρώπων κι όχι με την ευμάρεια και την ευτυχία τους. Αντίθετα, αυτά τα φαινόμενα «ταιριάζουν» σ' αυτούς που απλώνουν και αυξάνουν τις ανθρώπινες «ανάγκες», αυτούς που επέβαλλαν αυτήν τη διανομή, (απ' όπου προέρχεται και η λέξη νόμισμα) και που καθιέρωσαν τις συνθήκες αλλοτρίωσης και εξανδραποδισμού της ανθρώπινης υπόστασης.

Στην αναρχία, για την οποία αγωνιζόμαστε, δεν θα χρειαστεί η παρουσία νομισμάτων και χρημάτων που υποκαθιστούν τις πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων και αυξάνουν την εξαθλίωση. Το χρήμα και κάθε νόμισμα θα εξαφανιστεί μέσα από τις συνθήκες της ανθρώπινης ευτυχίας που μπορούμε και οφείλουμε να δημιουργήσουμε…

Αναρχικός πυρήνας Χαλκίδας

